

**THE BOOK WAS
DRENCHED**

UNIVERSAL
LIBRARY

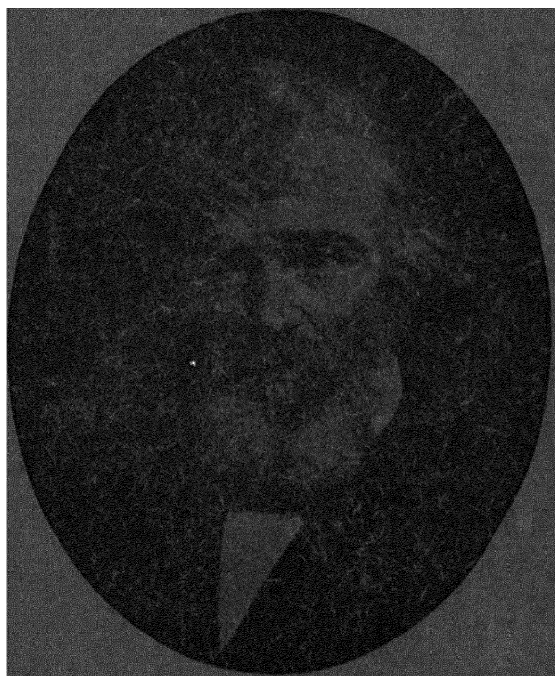
OU_192645

UNIVERSAL
LIBRARY

गो. चि. भाटे
कृत

कार्लाइल.

व

हिंदु-चालीरीती

कार्लईल व हिंदु-चालीरीती.

लेखक व प्रकाशक

गोविंद चिमणाजी भाटे, एम् ए.,
प्रिन्सिपॉल, विलिंग्डन् कॉलेज,
सांगली.

मुद्रकः

केशव रावजी गोंधळेकर,
'जगद्वितेच्छु प्रेस', ५०७ शनवार पेठ, पुणे.

[सर्व हक्क स्वाधीन.]

प्रथमावृत्ति.

सन १९२०

किंमत दीड रुपया.

दोन शब्द.

या पुस्तकाचा सुमारे अर्धा भाग पूर्वी नवयुग मासिकांत क्रमशः प्रसिद्ध झालेला आहे. पण पुस्तक छापतांना त्या लेखांत बरेच फेरफार केलेले आहेत. बाकीचा भाग आतांच प्रसिद्ध होत आहे. कार्लईलच्या एका प्रसिद्ध पुस्तकांतील शिकवणीचा सारांश व रहस्य सांगण्याचा या पुस्तकांत प्रयत्न केलेला आहे व त्या शिकवणीच्या दृष्टीने आपल्या समाजांतील कांहीं चालीरीतींचें निरीक्षण केलें आहे. या पुस्तकाला प्रस्तावना माझे मित्र व सहाय्यापक प्रो० वासुदेवराव पटवर्धन यांनी लिहिली आहे. त्यांचा इंग्रजी व मराठी अशा दोन्ही वाङ्मयांशी दृढ परिचय आहे. त्यांच्यासारख्या गृहस्थाचे उपोद्घातात्मक विचार या पुस्तकाच्या वाचकांस उपयोगी पडतील अशा बुद्धीनें मी त्यांना विनंति केली व त्यांनीं ती मान्य करून आपले विचार वाचकांस सादर केले याबद्दल मी त्यांचा आभारी आहे.

गो. चि. भाटे.

अनुक्रमणिका.

प्रस्तावना.

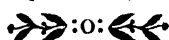
१ कार्लोईलचे इतिवृत्त.	...	...	...	१
२ विचारकथेचे लेखन प्रकाशन-निदर्शन.	...	...	...	१५
३ विचारकथेच्या कल्पि जनकाचा जीवनवृत्तांत.	...	...	...	२७
४ टॉयफल्सड्राखचा आध्यात्मिक विकास.	...	...	...	४०
५ नेपथ्यमीमांसा (पूर्वार्ध)	...	...	...	६०
६ नेपथ्यमीमांसा (उत्तरार्ध)	...	...	...	७२
७ रंगेलपेशे व कंगालपेशे लोक....	...	...	...	८७
८ उपनयन.	...	...	...	१०१
९ विवाहविधि.	...	...	...	११६
१० अंत्यविधि.	...	...	...	१३०
११ वर्णव्यवस्था अथवा जातिभेद.	...	...	...	१४६
१२ उपसंहार.	...	...	...	१५७

कार्लाइल व हिंदु चालीरीति

१

कार्लाइलचें इतिवृत्त

“**न**र करणी करे तो नरका नारायण हो जाय ” ही हिंदी किंवा मराठी भाषेने आपलीशी केलेली ह्मण सर्वश्रुत आहे. या ह्मणीचा अर्थ गहन किंवा गूढ नाही. मनुष्य जर करणी करील तर तो देवपण पावेल. अर्थात् ही करणी ‘ बोलणी मानभावाची करणी कसाबाची ’ या ह्मणीतील नव्हे. कसाबाच्या करणीने देवपण येण्याऐवजी दानवपण किंवा दैत्यपण येईल. पण मनुष्य-मग तो कितीही हीन स्थितीत असो-जर चांगली करणी करील, जर तो चांगली कर्तवगारी दाखवील, तर त्याला या जगांत श्रेष्ठपणा मिळवितां येईल. ह्मणजे मनुष्यप्राणी इतर प्राण्यांप्रमाणे किंवा निर्जीव वस्तूप्रमाणे सर्वस्वी पराधीन किंवा परिस्थितीच्या आधीन नाही. आपलें बरें वाईट करणे, आपल्या ठायीं श्रेष्ठपणा अथवा नीचपणा आणणें हें मनुष्याच्या स्वतःच्या हातीं आहे. “ टांकीचे घाव सोसल्यावांचून देवकळा येत नाही, ” या शुद्ध मराठी ह्मणीत हिंदी ह्मणीचाच अर्थ एका रूपकानें सांगितला आहे. ज्याप्रमाणें ओबडधोबड

दगडाची देवाची मूर्ति करावयाची असली तर त्या दगडावर टाकीचे घाव घातल्याखेरीज त्याला देवकळा देतां येत नाही, त्याप्रमाणेंच मनुष्यानें संसारांत येणाऱ्या अडचणींना तोंड दिल्याखेरीज, अंगमेहनत केल्याखेरीज, कष्ट सोसल्याखेरीज; सारांश स्वतः कर्तव्यगारी, दाखविल्याखेरी त्याला जगांत श्रेष्ठपणा मिळवितां येणार नाही. वेणीसंहार नाटकांत अश्रुत्यात्म्यानें कर्णाच्या हीनकुलाबद्दल त्याची चेष्टा केली असतां त्याला कर्णाने जो जोरदार जबाब दिला—“दैवायत्तं कुले जन्म मदायत्तं तु पौरुषं” त्या जबाबाचाही वरील क्षणीसारखाच अर्थ आहे की, मनुष्याचा श्रेष्ठपणा त्याच्या कुलावर, जन्मावर किंवा प्रथमांभीच्या स्थितीवर अवलंबून नाही, तर तो त्याच्या कर्तव्यगारीवर व पराक्रमावर अवलंबून आहे.

या सर्व क्षणींची सत्यता पटविणारी उदाहरणे सर्व देशांच्या इतिहासात थोड्या फार प्रमाणांत दिसून येतात, हें खरें आहे. तरी पण देशांतील सामाजिक व इतर संस्था यांवर त्यांचें कमी अधिक प्रमाण अवलंबून असतें, हे काहीं खोटे नाही. उदाहरणार्थ, ज्या देशांत गुलामगिरीची पद्धति चालू असते तेथें काहीं माणसांची स्थिति देशांतील गुराढोगांसारखी असते. त्या माणसांना स्वतःच असं सामाजिकदृष्ट्या अस्तित्व नसतें. अशा पद्धतींत गुलामगिरीच्या अवस्थेंत असलेल्या माणसांना आपली कर्तव्यगारी अंगांत असली तरी दाखविण्यास व त्या योगें आपल्या ठायीं श्रेष्ठत्व आणण्यास कायद्यानें मनाईच केलेली असते. तसेंच ज्या ठिकाणी एका देशांतील लोकांचा राजकीय अंमल दुसऱ्या देशातील लोकांवर असतो, किंवा एकाच देशांत एका जातीचे लोक जेते व दुसऱ्या जातीचे लोक जित असा संबंध असून सर्व सत्ता, अधिकार, व वरच्या दर्जाचीं कामें जेत्यांच्या हातांत असतात व जित लोकांकडे ‘लांकूडफोड्याचें व पाणक्याचेंच’ फक्त काम असतें अशा ठिकाणीं देखील एका जातीच्या लोकांच्या कर्तव्यगारीस देशांत वावच नसतो; व हणून अशा लोकांना आपल्याला श्रेष्ठपणा मिळविणें अशक्य होतें. या दोन परिस्थितींप्रमाणें ज्या समाजांत जातिनिर्वेध कडक असतात व मनुष्याचा सामाजिक दर्जा, त्याचा व्यवसाय, त्याची रहाणी वगैरे सर्व जन्मावर ठरविली जातात त्या

समाजांत सुद्धां मनुष्याच्या कर्तबगारीस फारसा अवसर नसतो, व ह्मणूनच या ह्मणीच्या सत्यतेचीं पुष्कळशीं उदाहरणें अशा समाजांत दृष्टीस पडत नाहींत. आपला हिंदी समाज वर निर्दिष्ट केलेल्या दोन कोटींमध्ये बऱ्याच अशांनीं सध्यां पडतो हे कोणीही कबूल करील, व हल्लींचीं युरोपांतील राष्ट्रां या कोणत्याही कोटींत पडत नाहींत, हेंही कबूल करणें भाग आहे. ह्मणूनच अर्वाचीन युगेपच्या इतिहासांत ‘ नर करनी करे ’ या ह्मणीच्या सत्यतेचीं किती तरी उदाहरणें दृष्टीस पडतात. आपल्या देशांत तितकीं दिसून येत नाहींत.

कार्लोईल या इंग्रज ग्रंथकारानें आपल्या ग्रंथांत जरील म्हणींतील तत्वाचा उच्च स्वरानें उपदेश केला आहे इतकेंच नव्हे, तर त्याचें चरित्रही या तत्वाच्या सत्यतेचा एक दाखला आहे. तरी त्याच्या ग्रंथांच्या व विशेषतः त्याच्या ‘ विचारकथा ’ या नांवाच्या प्रख्यात ग्रंथाच्या विवेचनास लागण्यापूर्वी कार्लोईलचें थोडक्यांत इतिवृत्त देणें वावगे होणार नाहीं.

टॉमस कार्लोईल याचा जन्म स्कॉटलंडांतील आननडेल परगण्यांत एकलफकन् या गांवीं ४ दिसवर १७९५ मध्ये झाला. कार्लोईलचा बाप जेम्स हा पाथरवटाचा धंदा करीत असे. ज्या घरांत कार्लोईलचा जन्म झाला ते घर जेम्स कार्लोईलनें स्वतः हातानें बांधलेंलें होते. जरी जेम्स हा विद्वान नव्हता तरी तो मोठा दडानिश्चर्या, करारी, अभिमानी, व स्वातंत्र्य-प्रिय माणूस होता. तसाच तो बोलणारा वांका होता. त्याचा आपल्या मुलांवर फार दरास असे. यामुळें तीं त्याला भीत असत. कार्लोईलची आई मार्गारेट ही जेम्सची दुसरी बायको होती. तिला एकंदर नऊ मुलें झालीं. त्यांतला कार्लोईल हा पहिलाच मुलगा होय. मार्गारेटचा स्वभाव व जेम्सचा स्वभाव हे अगदीं परस्परविरुद्ध होते. मार्गारेट प्रेमळ, गरीब व अत्यंत धर्मभोळी होती तर जेम्स हा गरीब, कडक व धर्म सुधारक होता. तिचें टॉमस कार्लोईलवर फारच प्रेम होतें. कार्लोईल मोठा प्रख्यात ग्रंथकार झाल्यावर त्याला आपल्यास पत्र लिहावयास यावें व त्याचे ग्रंथ वाचावयास सांपडावे येवढ्याकरितां ती मोठ्या वयांत लिहावाचावयास शिकली.

टॉमस कार्लईल पांच वर्षांचा झाल्यावर गांवच्या शाळेंत जाऊन लागला, व आपल्या चलाख बुद्धीमुळे दोन वर्षांतच त्याला चांगलें लिहावाचावयास येऊं लागलें. कार्लईलच्या आईबापांचा मोठा मनोदय होता कीं, आपल्या हुशार मुलानें विश्वविद्यालयांतील विद्या संपादन करून घर्मोपदेशक व्हावें. या उद्देशानें त्यांनीं आर्ची त्याला आनन्डेल येथील वरच्या दर्जाच्या शाळेंत पाठविण्याचें ठरविलें. जेम्सचा शेजारी या योजनेविरुद्ध होता. तो ह्मणाला, “ मुलाला विद्या शिकविली ह्मणजे तो आपल्या अज्ञानी आईबापांना तुच्छ लेखूं लागतो. ” पण जेम्सने या ह्मणण्याकडे लक्ष न देता आपल्या निश्चयाप्रमाणें १८०५ मध्ये टॉमसला आनन्डेल शाळेंत घातलें. टॉमस हा फार भिडस्त व हळव्या मनाचा मुलगा होता; पण मोठा रागीट होता. ह्मणून मार्गारेटनें टॉमसला “ दुसऱ्या मुलांना कधींही मारूं नको, ” ह्मणून सांगितले होतें, व टॉमसनें आईची आज्ञा अक्षरशः पाळली. आनन्डेल शाळेंत टॉमसला लाटिन व फ्रेंच भाषा चांगल्या अवगत झाल्या; ग्रीक शिकण्यासही त्यानें प्रारंभ केला; व बीजगणित व भूमिति यांत त्याची बरीच प्रगति झाली. त्याला इतिहास वाचण्याचीही तेथेंच गोडी लागली.

टॉमसचा आनन्डेल शाळेंतील सर्व अभ्यास पुरा झाला त्या वेळीं तो चौदा वर्षांचा होता. पुढें त्यास विद्याभ्यासासाठीं एडिंबरो विश्वविद्यालयांत धाडण्याचें जेम्सनें ठरविलें, व त्याप्रमाणें १८०९ मध्ये टॉमस ८० मैल पायीं चालत जाऊन एडिंबरोस पोचला. कांहीं अंतरापर्यंत जेम्स हा आपल्या मुलाला पोंचवावयास आला होता. जेम्सची स्थिति गरिबीचीच असल्यामुळे मुलाला स्वस्त अशा जागेंत रहावें लागलें. खर्चाची काटकसर करण्याकरितां त्याला घराहून येणाऱ्या ओटमील, बटाटे व लोणी या वस्तूवर गुजारा करावा लागे. अशा हालांत व गरिबींत त्याला विश्वविद्यालयांत विद्या संपादन करावी लागली. टॉमस कार्लईल १८१४ पर्यंत विश्वविद्यालयांत राहिला. तेथील वाचनानें व विचारांनीं त्याच्या मनावर जो परिणाम झाला, त्यामुळे त्याचा खिन्नधर्मावरील विश्वास उडाला, व ह्मणून त्यानें घर्मोपदेशक होण्याचा नाद सोडून दिला. कार्लईलच्या आईबापांस याबद्दल

फार वाईट वाटलें. पण तीं विचारी असल्यामुळें मुलाच्या ह्मळेच्या विरुद्ध गेलीं नाहींत.

१८१४ मध्ये टॉमस कार्लोईलनें प्रथम आनन्डेल शाळेंत शिक्षकाची नोकरी धरली, व पुढें तो कर्ककॅल्डी येथील शाळेंत शिक्षक झाला. येथें त्याची एडवर्ड अर्व्हिंग या शिक्षकाशीं ओळख झाली, व दोघांचा अत्यंत स्नेह जमला. अर्व्हिंग कार्लोईलला निरनिराळ्या विषयावरील ग्रंथ वाचण्यास देई, व कार्लोईल ते मोठ्या अधाशीपणानें वाची. या दोघां स्नेह्यांचें निरनिराळ्या विषयांवर संभाषणही होई. या विचारविनिमयापासून आपला विलक्षण फायदा झाला, असें कार्लोईल मोठेपणीं म्हणे. १८१८ मध्ये या दोघांनीं कर्ककॅल्डीची शाळा सोडली व ते एडिंबरोस आले. कार्लोईलनें अजून निश्चित असा आपला उद्योग किंवा आयुष्यक्रम आंखला नव्हता. यामुळें हीं त्याचीं पांच चार वर्षें मोठ्या काळजीत व कष्टांत गेलीं. घड खाणेंपिणें वेळेवर नाहीं, विद्याभ्यासाचाही बोजा फार; या कारणाने त्याला अजीर्णाचा कायमचा विकार जडला. हा रोग म्हणजे ' आपल्या पोटाचा गाभा सतत कुरतुडणारा उंदीर ' होय असे कार्लोईलनें त्याचें विनोदी वर्णन केलेलें आहे. त्याचा खिश्न धर्मावरील विश्वास पार उडाला होता, व त्याच्या मनांत नास्तिकवाद, संशयवाद वगैरे विचारांचें काहूर माजलेलें होतें. शिवाय आयुष्यांतील कायमच्या कार्यक्रमाबद्दलही अनिश्चय होता. एकदां त्याच्या मनांत एंजिनियर व्हावयाचें आलें व त्याप्रमाणें तो धंद्याला लागणाऱ्या विषयांचा अभ्यास करूं लागला, व खनिजशास्त्र शिकण्याकरितां त्यानें जर्मन भाषेचा अभ्यास सुरू केला. एका विशिष्ट हेतूनें त्यानें जर्मन भाषेचा अभ्यास केला खरा. पण त्यापासून एक अनपेक्षित परिणाम घडून आला. त्याची जर्मन भाषेंत उत्तम प्रगति झाली इतकेंच नाहीं, तर जर्मन भाषेंतील वाङ्मयानें व त्यांतील आध्यात्मिक विचारांनीं त्याच्या संशयग्रस्त मनाला शांति दिली; तो या वाङ्मयाचा मोठा अभिमानी बनला या भाषेंतील विचार इंग्रजीत आणण्याचा त्याचा निश्चय झाला व हेंच त्याच्या आयुष्याचें ध्येय बनलें. ही गोष्ट १८२१ मध्ये घडली. या वर्षी आपला आध्यात्मिक पुनर्जन्म झाला असें कार्लोईल म्हणत असे.

याच वर्षी त्याच्या आयुष्यातील आणखी एक महत्वाची गोष्ट घडली. अर्व्हिग याची एक हुशार विद्यार्थीण होती. ती आपल्या आईसह हॉर्डिंगटन येथे रहात असे. अर्व्हिगचा लंडनला जाण्याचा बेत झाला, म्हणून त्याने कार्लईलची व या मुलीची ओळख करून दिली, व त्याला तिच्या विद्याभ्यासावर देखरेख करण्यास सांगितलें; या वेळेपासून कार्लईलचा व जेन वेल्शचा स्नेह जमला व तो हळू हळू वाढत गेला.

अर्व्हिग लंडनला आल्यावर त्याला आपल्या मित्राला मदत करण्याची आणखी एक संधि मिळाली. बुलर या नांवाच्या वार्डने आपल्या दोन मुलांच्या शिक्षणाच्या व्यवस्थेबद्दल अर्व्हिगची सल्ला घेतली, व त्याने कार्लईलची शिक्षक या नात्याने शिफारस केली. थोड्याशा पत्रव्यवहारानंतर सालीना दोनशें पौडांवर कार्लईलने हें शिक्षकाचें काम १८२२ च्या जानेवारीत पतकरलें, व ते त्याने दोन वर्षे केले. बुलरबंधूपैकी एक फारच हुशार होता. कार्लईलचा व या घराण्याचा पुढे चांगला ऋणानुबंध राहिला. पण त्यापैकी एक भाऊ लवकरच वारला. बुलरवार्डकडे शिक्षकाचें काम करीत असतांना कार्लईलने जर्मन ग्रंथकार व कवि शिल्लर याचें चरित्र लिहिलें; तसेंच जर्मनीचा शेक्सपीयर जो गट त्याच्या ' विल्हेम् माइस्टरची उमेदवारी ' या नांवाच्या कादंबरीचे भाषांतर केले. हे दोन्ही ग्रंथ फारच चांगले वठले. ते इतके की, गटेने स्वतः कार्लईलला प्रशंसापर पत्र लिहिले. या दोन पुस्तकांनीं कार्लईलला आत्मविश्वास उत्पन्न झाला. वाङ्मयांत आपल्याला वर्चस्व मिळवितां येईल व यापुढे आपल्या आयुष्याचें ध्येय ह्मणजे वाङ्मयसेवाच होय असें कार्लईलने आपल्या मनाशीं ठरविलें व ह्मणूनच त्याने बुलरवार्डच्या मुलाची शिकवणी १८२४ मध्ये सोडून दिली, व लेखनव्यवसायावर आपली स्वतंत्रपणें उपजीविका चालविण्याचा निश्चय केला. विश्वविद्यालय सोडल्यापासून व धर्मोपदेशकाचा धंदा न करण्याचें ठरविल्यापासून कार्लईलच्या मनाची जी चलबिचल झाली होती, हें करूं कीं तें करूं असे जे त्याचें मंत्र हेलकावे खात होतें, तें सर्व आतां नाहींस झालें. त्याच्या आयुष्याच्या तयारीचे दिवस संपून त्याच्या कामगिरीचे दिवस सुरू झाले. आयुष्याचें ध्येय ठरल्यावर त्याच्या उद्योगाला लागण्यापूर्वी

त्याने गृहस्थाश्रमी बनण्याचा निश्चय केला व १८२१ पासून ज्या जेन वेल्श मुलीशी त्याची निकट ओळख होऊन प्रेमबंधन होत आलं होतं तिच्याशीच कार्लोईलने १८२६ मध्ये लग्न केलं.

लग्न झाल्याबरोबर कार्लोईलने आपला स्वतंत्र संसार सुरू केला, व तो कमलीबॅक एडिंबरो येथे राहू लागला. तेथे असतांना त्याची एडिंबरो रिव्ह्यूचा संपादक जेफ्री याच्याशी ओळख झाली, व तो एडिंबरो रिव्ह्यू व इतर मासिक पुस्तके यांमध्ये निरनिराळ्या विषयांवर निबंध लिहू लागला. जर्मन भाषेतील वाङ्मयाचा व त्या वाङ्मयातील विचारांचा ब्रिटिश जनतेला परिचय करून देणारा दुभाषी या नात्याने प्रथम त्याने यश संपादन केले खरं. पण तो केवळ दुभाषी व भाषांतरकार नव्हता. जर्मन वाङ्मय, त्यांतील विचारसरणी, त्या देशांतील ग्रंथकृत्यांची टीका करण्याची रीति, तेथील लेखकांची ऐतिहासिक पद्धति, सारांश, जर्मन वाङ्मयाचे जे जे विशेष होते ते ते कार्लोईलने आपलेसे करून घेतले व या नव्या पद्धतीवर त्याने इंग्रजीत स्वतंत्रपणे ग्रंथलेखनाचं काम सुरू करून अत्यंत प्रतिभावान्, अत्यंत जोरदार व परिणामकारक टीकाकार, लेखक, तत्वज्ञानी व इतिहासकार अशी कीर्ति मिळविली.

कार्लोईलच्या यापुढील आयुष्याचे महत्वाचे प्रसंग म्हणजे त्याच्या निरनिराळ्या विषयांवरील ग्रंथप्रकाशनाचे प्रसंग होत.

कार्लोईलला पुढे पुढे वाङ्मयामध्ये जें श्रेष्ठत्व मिळाले, ते कांहीं इतर इंग्रज लेखकांप्रमाणे एकदम व आकस्मिक मिळाले नाही. त्याच्या विचित्र भाषेमुळे, त्याच्या जर्मन वाङ्मयाबद्दलच्या अभिमानामुळे व विषय मांडण्याच्या मानगडीच्या पद्धतीमुळे प्रथमतः त्याचे लेख व ग्रंथ लोकप्रिय झाले नाहीत, व त्यांचा खपही बेताबाताने होत असे. यामुळे त्याची स्वर्चाच्या बाबतीत ओढघस्तीची स्थिति असे. स्वर्चाची अडचण होती म्हणून व आपल्याला लिहितांना आसपास फार शांतता लागते म्हणून, कार्लोईल १८२८ मध्ये म्हणजे लग्न झाल्यावर दोन वर्षांनी एडिंबरो शहर सोडून आपल्या पत्नीच्या क्रेगनपटॉक नांवाच्या शेतवाडीवर राहण्यास गेला. या ठिकाणी त्याला हवी ती शांतता मिळाली, व वेधे खर्चही कमी येत असे. पण जेन कार्लोईलला घरगुती काम फार करावं

लागे, व तिला बायकामाणसांची सोबतही फार कमी असे. यामुळे त्यांचा येथला आयुष्यक्रम फारसा सुखावह झाला नाही. या ठिकाणी कार्लईल सहा वर्षे राहिला, व त्याचें बरेंच लेखन येथें झालें. त्याचा ' विचारकथा ' हा तात्विक ग्रंथ याच ठिकाणी लिहिला गेला. फ्रान्सच्या राज्यक्रांतीचा इतिहास लिहिण्याचा वेत त्यानें येथेंच केला. या वेळीं त्याची नामांकित ग्रंथकर्त्यांशी ओळख झाली होती, व त्याच्या लेखांबद्दल लोकांत आवड वाढत चालली होती. म्हणून कार्लईलनें इंग्लंडच्या राजधानीतच कायमचें जाऊन राहण्याचा निश्चय केला, व त्याप्रमाणे त्यानें १८३४ मध्ये लंडन शहरांत विन्हाड नेले. तो लंडनमध्ये चेल्सी भागांतील चेनीरोड नांवाच्या रस्त्यावरील एका घरांत राहूं लागला, व आमरणांत म्हणजे सुमारे सत्ते-चाळीस वर्षे त्यानें या ठिकाणीच काढली. ज्याप्रमाणें कॉनिग्सबर्ज या शहरास कॅटमुळे पावित्र्य आलें त्याप्रमाणें कार्लईलमुळे चेल्सी या भागाला पावित्र्य आलें व कार्लईलला चेल्सीचा साधू अशी लोकांत पदवी मिळाली. देशोदेशींचे वाङ्मयभक्त या चेल्सीच्या शारदाभक्ताच्या भेटीस येऊं लागले. आपल्या अंगच्या कर्तबगारीनें कार्लईलनें पुढील चाळीस वर्षांत इतकी कीर्ति व मान मिळविला.

पण कार्लईलचे अजून (१८३४ मध्ये) कष्टाचे दिवस संपले नव्हते. लंडनमध्ये आल्यावर कार्लईलनें आपल्या फ्रान्सच्या राज्यक्रांतीच्या इतिहासाच्या लेखनास सुरुवात केली. मिलनें इतिहासाची पुष्कळ सामुग्री व साधनें कार्लईलला दिलीं. मार्च १८३५ मध्ये या इतिहासाचा पहिला भाग तयार झाला. या ग्रंथावर कार्लईल व त्याची पत्नी यांची मोठी मदार होती. कारण, लंडनसारख्या महागाईच्या ठिकाणी राहण्यास किरकोळ मासिक—पुस्तकी लेखांचें उत्पन्न त्यांना पुरें पडत नसे. या इतिहासाच्या पहिल्या भागाची हस्तलिखित प्रत तयार झाली असें समजल्याबरोबर मिलनें ती पहावयास मागितली. कार्लईलनें ती मिलला दिली. त्यानें ती प्रत आपल्या मिसिस टेलर नांवाच्या मैत्रिणीस दिली, व तिच्या घरी ती प्रत मोलकरणीच्या निष्काळजीपणानें व हलगर्जीपणानें जळाली. अर्थात् या अनपेक्षित अपघाताबद्दल मिलनें दुःखित अंतःकर-णानें कार्लईलजवळ दिलगिरी प्रदर्शित केली. कार्लईलचें या वेळेचें

वर्तन विलक्षण शांततेचें होतें. कारण हा अपघात म्हणजे कार्लोईलवरील भयंकर संकट होतें. कारण त्याला पैशाची अत्यंत जरूर होती, व ग्रंथ-लेखन हें कार्लोईलला स्कॉटप्रमाणें लीलेन करतां येत नसे. ऐतिहासिक विषयावर लिहावयाचें असल्यामुळें तो आपल्या विधानांबद्दल विलक्षण काळजी घेत असे, व आधाराखेरीज उगाच मते व विधानें दडपून देण्याचा त्याचा स्वभाव नव्हता; यामुळें अशा पुस्तकाच्या पहिल्याच भागाचा नाश होणें म्हणजे किती तरी दिवसांचे शक्ति क्षीण करणारे श्रम फुकट जाणे होय. कार्लोईलला पुनः सर्व खटाटोप करण्याची पाळी आली, व या मध्यतरींच्या काळांत त्याची पैशाची फारच ओढघस्त झाली. पुनः लिहिण्याच्या श्रमांचे ओझ्याखालीं कार्लोईलचें मन दडपून ते त्या व्यवसायापासून माधार घेऊं लागले. मनाला विरंगुळा व्हावा व फुकट गेलेल्या श्रमानें रंजीस आलेल्या मनास पुनः लिहिण्याचा हुरूप यावा म्हणून कार्लोईलनें कांहीं दिवस कादंबऱ्या वाचण्यांत घालविले. मिलला कार्लोईलवरील संकटाबद्दल वाईट वाटलें, म्हणून वर सांगितलेंच आहे, पण हें वाईट वाटणें व ही दिलगिरी निवळ वरकरणी नव्हती, हें मिलच्या वर्तनावरून दिसून येतें. त्यानें कार्लोईलला जळलेल्या हस्त-लिखिताबद्दल दोनशें पौंड देऊं केले. पण कार्लोईलनें त्यांपैकीं अत्यंत आवश्यक म्हणून शंभर पौंडच घेतले. कांहीं दिवसांनंतर तो पुनः आपल्या लेखनाच्या कामाला लागला, व त्यानें त्या इतिहासाचे सर्व आठही भाग दोन वर्षांनीं लिहून काढले. परंतु या दोन वर्षांत त्याची पैशाची फार तारांबळ उडाली. म्हणून मिस मारटेन्यूच्या सूचनेप्रमाणें त्यानें १८३७ मध्ये जाहीर व्याख्यानमाला सुरू केली. त्या मालेची मिस मारटेन्यू इनें स्वतः तिकिटें खपविलीं. 'जर्मन वाङ्मयावरील पहिली व्याख्यानमाला' कार्लोईलनें १८३७ मध्ये गुंफली. ही व्याख्यानमाला फारच यशस्वी झाली व त्यायोगें कार्लोईलला १३५ पौंड मिळाले. याप्रमाणें पहिली व्याख्यानमाला यशस्वी ठरल्यामुळें कार्लोईलला पैसे मिळविण्याचें एक नवीन साधन उपलब्ध झालें व त्यानें व्याख्यानाचा क्रम वार्षिकच केला. तदनुरूप त्यानें १८३८ मध्ये 'मनु-ष्याचा आध्यात्मिक इतिहास' या विषयावर व्याख्यान दिलें;

१८३९ मध्ये फ्रान्सच्या राज्यक्रांतीवर त्याने व्याख्यान दिले, व. १८४० मध्ये 'विभूति व विभूतिपूजा' या विषयावर त्याने व्याख्यानमाला गुंफली. व्याख्यानकार या नात्याने कार्लईलने समाजांत बरीच खळबळ उडवून दिली. त्याचे नवे विचार, त्याची कळकळ व बोलण्याची ढव यांमध्ये कांहीएक विशेष होता, म्हणून त्याच्या व्याख्यानास खूप गर्दी जमे.

' फ्रान्सच्या राज्यक्रांतीचा इतिहास ' या मोठ्या ग्रंथाने कार्लईलची उत्तम इतिहासकारांत गणना होऊ लागली. त्याच्या पुस्तकाचा जिकडे तिकडे बोलवाला झाला, व त्या ग्रंथाने इंग्रजी वाङ्मयांत श्रेष्ठ कोटीत जागा पटकावली. ' चारटीझम ' या प्रचलित विषयावरील त्याच्या निबंधाचा खप असाच ताबडतोब झाला, व दुसरी आवृत्ति लवकरच काढावी लागली. ' विभूति व विभूतिपूजा ' ही व्याख्यानमाला ग्रंथरूपाने प्रसिद्ध झाली, व तिचा खपही चांगला झाला. त्याचप्रमाणे त्याचा 'विचारकथा' या ग्रंथाचा व विविधविषयसंग्रहाच्या पुस्तकाचाही खप झपाट्याने होऊ लागला, व कार्लईलचे पहिले कष्टाचे, हालअपेष्टेचे व अडचणीच्या राहणीचे दिवस कायमचे नष्ट झाले. कार्लईलचे घर म्हणजे शारदाभक्तांचे विश्रांतिगृह बनले व कार्लईलला ' शारदीय केसरीचा ' किताब जनतेने दिला.

फ्रान्सच्या राज्यक्रांतीच्या इतिहासानंतर कार्लईलने दुसरा ग्रंथ हातांत घेतला तो क्रामवेलच्या चरित्राचा होय. इंग्लंडांतील ' आपसांतील लढाईचा ' इतिहास लिहिण्याचा त्याचा प्रथम मनोदय होता. त्या इतिहासार्ची साधने मिळविण्याकरिता त्याने अतोनात खटपट केली. पण मनाजोगा व हितकर असा ग्रंथ तयार होण्याची चिन्हे दिसत ना, म्हणून तो थोडा निराश झाला. या कामांत चार वर्षे गेली व त्यामध्ये दोन व्यत्यय आले. पहिला त्याच्या सासूच्या मरणाचा. ती १८४२ मध्ये वारली, व कार्लईलला तिच्या मिळकतीच्या व्यवस्थेत महिना पंधरा दिवस घालवावे लागले. पण त्या योगे त्याच्या पत्नीला सालीना दोनशे पौडांच्या उत्पन्नाची मिळकत मिळाली. क्रामवेलच्या पूर्वे वयांतील आयुष्यक्रमाशी संलग्न असलेल्या ठिकाणांची तपासणी करीत असता तेथल्या अनाथगृहांतील लोकांची दुर्दशा व एकंदर जनतेची वाईट स्थिति

कार्लोईलच्या दृष्टीस पडली. त्याला या लोकांची दया आली, व सरकार या बेकार लोकांचें दैन्य दूर करण्यास कांहीं एक उपाय योजीत नाही, म्हणून सरकारचा त्याला राग आला. या मनःस्थितीत आपल्या ऐतिहासिक ग्रंथाचें काम बाजूला ठेवून त्यानें ह्या प्रचलित विषयावरील आपले विचार व मतें ' भूत व वर्तमान ' या नांवाच्या ग्रंथांत ग्रथित केले. कार्लोईलचा जलद लिहिलेला ग्रंथ म्हणजे हाच होय. तो त्यानें १८४३ मध्ये सात आठवड्यांत लिहिला, व लागलाच प्रसिद्ध केला.

नंतर तो आपल्या इतिहासाच्या लेखनास लागला. हा मोठा इतिहास लिहिण्यापूर्वी या इतिहासांतील मुख्य भूमिका जी क्रामवेल त्याची पत्रे व भाषणें यांची क्रमवार यादी करण्याचा व त्या पत्रांतील मजकूर समजण्याकारितां त्या पत्रांना ऐतिहासिक गोष्टींची टिपणें जोडण्याचा त्यानें नेत केला. पण हेंच काम त्याला फार त्रासाचें व जिकीरीचें वाटलें. व शेवटीं दोन वर्षांनीं हें काम पुरें झालें व ' क्रामवेलचीं पत्रे व भाषणें ऐतिहासिक टिपणांसह ' या नांवानें त्यानें दोन भाग प्रसिद्ध केले. या पुस्तकाची फारच वाहवा झाली. फार मोठा व नामांकित इतिहासकार म्हणून कार्लोईलची एव्हांपासून ख्याति झाली. हा काळ म्हणजे त्याच्या कीर्तीच्या कळसाचा काळ होता. या दोन भागांत आपसांतील लढाईबद्दल जें कांहीं आपल्याला लिहावयाचें होतें त्याचा समावेश झाला आहे असें पाहून त्यानें मग स्वतः इतिहास-लेखनाचा नाद सोडून दिला.

पुढें त्याने पुष्कळ प्रचलित विषयांवर लेख व निबंध लिहिले. पण त्यामध्ये त्याची एकतर्फी व प्रतिगामी धोरणाचीं मतें दिसून येत. त्या लेखांची तात्पुरती चहा झाली. पण त्यांना वाङ्मयांत कायमचें महत्त्वाचें स्थान मिळाले नाही.

कार्लोईलचा यापुढला वाङ्मयांतील प्रयत्न म्हणजे जॉन स्टर्लिंगचें चरित्र हा होय. हें चरित्र त्यानें १८५१ मध्ये प्रसिद्ध केले. स्टर्लिंगचा व कार्लोईलचा फार स्नेह होता. व या निकट स्नेहाचें योग्य स्मारक असेंच हें चरित्र वठलें आहे.

कार्लोईलचा शेवटला पण सर्वांत मोठा ग्रंथ म्हणजे प्रशियाचा राजा फ्रेडरिक धि ग्रेट याचा इतिहास होय. स्टर्लिंगचें चरित्र पुरें झाल्यावर लागलीच हें काम कार्लोईलनें हातीं घेतलें, व आठ भागांमध्ये हा इतिहास पुरा करण्याचा त्यानें वेत केला. हा वेत तडीस नेण्यास त्याला एकंदर चवदा वर्षें लागलीं. कामवेळवरील ग्रंथापेक्षांहि या ग्रंथलेखनास त्याला जास्त दगदग व श्रम करावे लागले. इतिहासाचीं साधने मिळविण्याकरितां व फ्रेडरिकच्या युद्धस्थानांचें निरीक्षण करण्याकरितां कार्लोईल दोन वेळां जर्मनीस जाऊन आला. शिवाय त्याला आतां लिहितांना अगदीं थोडामुद्धां गोंगाट सहन होत नसे. त्याकरितां आपल्या चेलसी येथील घराच्या माथ्यावर त्यानें ध्वनिप्रतिबंधक अशी एक ग्वोली आपल्याकरितां बांधविली. तरी पण तो जबर कामामुळें इतका त्रासिक व चिडखोर झाला होता कीं, त्याची पत्नी जेन नेहमीं म्हणे, “यांचे जवळ राहणें म्हणजे घरांत वेड्याचें इस्पितळ ठेवणें होय. ”

१८५३ मध्ये कार्लोईलची आई अत्यवस्थ असल्याचें कळल्याबरोबर तो तिच्या भेटीस गेला. पण तिचे मरणकालचे शेवटचे शब्द त्याचे कार्नी पडले इतकेंच. कार्लोईलला आईच्या मृत्यूमुळें फार दुःख झालें. त्याचें आईवरील प्रेम अवर्णनीय होतें. कार्लोईलनें आपल्या आईला लिहिलेलीं पत्रें या प्रेमाची साक्ष देतात. आईचा उपदेश त्याच्या मनावर किती बिंबला होता, व तिच्या शब्दाबद्दल त्याला किती आदर वाटत असे याचें प्रत्यंतर खालील गोष्टीवरून येईल.

फार मोठ्या वयांत कार्लोईल आपल्या मित्रासह एका मोठ्या रस्त्यावरून बोलत चालला होता. इतक्यांत कार्लोईलला धुरळ्यांत व चिखलांत रतलेलें कांहीं दिसलें, म्हणून त्यानें वांकून तें उचलून घेऊन, धूळ व चिखल पुसून रस्त्याशेजारच्या ओठ्यावर ठेवलें. तो भाकरीचा तुकडा होता. कार्लोईलचा मित्र या त्याच्या कृत्याकडे आश्चर्यानें पाहूं लागला. कार्लोईलनें उत्तर दिलें, “अन्न कधींही व्यर्थ घालवूं नये असें आमची आई सांगत असे; ही भाकरी फुकट जाऊं नये म्हणून मी ओठ्यावर ठेविली; ती पक्षी तरी खातील. ”

‘ फ्रेडरिक धि ग्रेटचा इतिहास ’ हा कार्लोईलचा ग्रंथ १८६६ मध्ये प्रसिद्ध झाला. या ग्रंथाच्या लेखनावरोबर कार्लोईलचें वाङ्मयांतील काम संपलें व त्याचें वाङ्मयविषयक चरित्रही संपलें. तो पुढें आणखी पंधरा वर्षें जगला खरा, व त्याला पुष्कळ मान व पदव्याही मिळाल्या खऱ्या, पण तो पिकल्या पानासारखा झाला होता. १८६६ मध्ये डिझरायली हा एक उमेदवार असतां त्याला टाकून एडिंबरोच्या विश्वविद्यालयांतील विद्यार्थ्यांनीं कार्लोईलची लार्ड रेक्टरच्या [आपल्या इकडला चॅन्सेलर] जागीं निवडणूक केली. रेक्टर या नात्यानें विश्वविद्यालयांत एक भाषण करावयाचें असतें; त्या निमित्त तो एडिंबरोस गेला व तेथें कांहीं दिवस राहिला. त्या वेळीं विद्यार्थ्यांनीं त्याचें विलक्षण उत्साहानें स्वागत केलें. एडिंबरोहून विश्रांतीकरितां तो स्कॉट्स ब्रीग येथें गेला. तेथें पायाच्या घोठ्यास इजा झाल्यामुळें त्याला जास्त दिवस रहावें लागलें, तोंच त्याला आपली पत्नी वारल्याची तार आली. जेन कार्लोईलला फारच आकस्मिक मृत्यु आला. ती लंडन येथील हार्डिड पार्क नांवाच्या प्रसिद्ध बगीच्यांत फिरावयास गेली होती. तिच्या आवडत्या कुत्र्याच्या पायावरून गाडीचें चाक गेलें म्हणून कुत्र्याला मदत करण्याकरितां तिनें गाडीतून उडी टाकली. पण हा धक्का तिच्या हृदयाला सोसला नाहीं, व ती पुनः गाडींत बसते तोंच तिच्या हृदयाची क्रिया बंद होऊन तिचें गाडीतल्या गाडींत प्राणोत्क्रमण झालें ! ही बातमी ऐकून कार्लोईलला विलक्षण दुःख झालें. राहिलेल्या सर्व आयुष्यभर या पत्नीवियोगाबद्दल त्याला राहून राहून वाईट वाटत असे. कार्लोईल व मिसस कार्लोईल यांचें लग्न सुखाचें झालें नाहीं; त्या दोघांमध्ये खरें प्रेम नव्हतें; त्यांची नेहमीं भांडणें होत; त्या दोघांचा स्वभाव परस्पर विरुद्ध होता; सारांश, हें जोडपें विजोड होतें; असा पुष्कळ दिवस चरित्रकारांचा समज होता. कार्लोईलचा आपल्या बायकोशीं वेवनाव हा कार्लोईलच्या मरणानंतर एक लेखकांचा टीका-विषयच होता. पण कांहीं कालानंतर कार्लोईलचा व त्याच्या पत्नीचा पत्रव्यवहार प्रसिद्ध झाला, व या पत्रव्यवहारावरून हा आरोप अगदीं खोटा आहे असें ठरलें. कार्लोईलचें जेनवर खरें प्रेम होतें, कार्लोईलचीं प्रेमपत्रें फार हृदयंगम आहेत. हें खरें कीं, कार्लोईल व

त्याची पत्नी या दोघांचा स्वभाव हळवा होता, व कार्लोईल लेखनाच्या दगदगीने थोडा त्रासिक व चिरडखोर झाला होता; यामुळे या पति-पत्नीमध्ये केव्हां केव्हां खटका उडे; पण तो क्षणिक असे; व त्या योगे त्यांच्या कायमच्या प्रेमांत अंतर पडलें नाहीं. हेंही खरें आहे कीं, १८४५ च्या सुमारास कार्लोईल व त्याची पत्नी हीं दोघे लार्ड व लेडी आशवर्नर यांचे येथें रहात असतां लेडी आशवर्नरकडे कार्लोईलचा ओठा आहे अशी कार्लोईलच्या बायकोस शंका येऊन ती लेडी आशवर्नरवर नाराज झाली. पण ही कल्पनाच असंमजसपणाची होती, व कार्लोईलनें क्षुल्लक म्हणून तिकडे लक्ष दिलें नाहीं. तरी पण कार्लोईलचा चाळीस वर्षांचा संसार एकंदरीनें सुखासमाधानाचाच झाला. बायकोच्या मरणानें कार्लोईलला जो उद्वेग उत्पन्न झाला तो शेवटपर्यंत कायम राहिला.

इंग्लंड व जर्मनी या दोन्ही देशांच्या सरकारानीं कार्लोईलला मोठ-मोठ्या मानाच्या पदव्या दिल्या. प्रिय पत्नीच्या मरणानंतर कार्लोईल पंधरा वर्षे जगला. तो आपल्या वयाच्या ८१ व्या वर्षीं म्हणजे ता. ४ फेब्रुआरी १८८१ रोजीं निवर्तला.

कार्लोईल फार दांडगा लेखक होता. त्याच्या सर्व ग्रंथांची संपूर्ण आवृत्ति तीस भागांत निघालेली आहे. त्याच्या ग्रंथाचे स्वाभाविक चार भाग होतात. पहिला भाग निबंधात्मक, टीकात्मक व भाषांतरात्मक ग्रंथांचा होय. कार्लोईलनें टीकेची व निबंधाची एक नवीन पद्धति इंग्रजी भाषेंत सुरू केली असें या भागावरून दिसून येते. दुसरा भाग तात्विक ग्रंथांचा होय. यांत 'विचारकंथा' हाच मुख्य ग्रंथ आहे. तिसरा भाग, राजकीय, सामाजिक व आर्थिक अशा प्रचलित विषयांवरील लेखांचा होय. चवथा व सर्वांत मोठा भाग म्हणजे ऐतिहासिक ग्रंथांचा होय.

या पुस्तकांत कार्लोईलच्या 'विचारकंथा' या ग्रंथाचें सविस्तर विवेचन करावयाचें आहे. तरी आतां त्या ग्रंथाच्या प्रकाशनाच्या व सामान्य स्वरूपाच्या माहितीकडे वळूं.

विचारकंथेचें-लेखन-प्रकाशन-निदर्शन.

कार्लोईलच्या ज्या 'विचारकंथा' ग्रंथानें कित्येकांमध्ये उत्साह उत्पन्न केला; कित्येकांच्या मनांत कर्तव्यजागृति केली; कित्येकांना आध्यात्मिक दृष्टि दिली; कित्येकांस उद्योगाची पवित्रता पटविली; सारांश, ज्या ग्रंथानें समाजांत एक प्रकारची खळबळ उडवून दिली; व कालेकरून जो ग्रंथ इंग्रजी वाङ्मयाचा बहुमोल अलंकार गणला गेला, त्या ग्रंथाच्या प्रकाशनाला कार्लोईलला किती प्रयास व सायास पडले हे पाहिलें म्हणजे, होतकरू ग्रंथकर्त्यांना निराश होण्याचे कारण नाहीं. लोकांची अभिरुचि ही रूढीप्रमाणेच धोपटमार्गी असते. या धोपट मार्गीला सोडून एखाद्या प्रतिभावान् ग्रंथकाराने निराळ्या दिशेने प्रयत्न केला कीं, प्रथमतः तो प्रयत्न लोकाभिरुचीस पटत नाहीं. पण ग्रंथकर्त्यांमध्ये जर खरी प्रतिभा असेल; त्याच्या भाषेंत ओज असेल; त्याच्या कल्पना सत्याला धरून असतील; त्याला समाजाला कांहीं कळकळीचा व जिव्हाळ्याचा संदेश सांगावयाचा असेल; त्याला समाजापुढें उदात्त ध्येय ठेवावयाचें असेल, तर त्या ग्रंथकर्त्याचे ग्रंथ कालें करून लोकमान्य झाल्याखेरीज राहत नाहींत. मात्र ग्रंथकर्त्यांनीं धीर धरला पाहिजे; त्यानें लोकांच्या अवहेलनेकडे काना-डोळा केला पाहिजे; त्यानें लोकाराधनेला बळी पडतां कामा नये किंवा 'सत्यं ब्रूयात्प्रियं ब्रूयात् न ब्रूयात्सत्यमप्रियं' या म्हणीची जपमाळ घेऊन बसतां कामा नये; तर आपले अप्रिय पण पथ्यकर विचार समाजापुढें वेधडक मांडण्याचा निश्चय केला पाहिजे. असा ग्रंथकर्त्याचा निश्चय असला म्हणजे कालें करून लोकाभिरुचि बदलते. लोक त्या ग्रंथकर्त्याचें ह्मणणें ऐकून घेऊं लागतात, त्याचा उपदेश लोकांना पटून ते त्याचे अनुयायी बनतात, व त्या ग्रंथकर्त्याच्या ग्रंथाची चहा होऊं लागते. प्रसिद्ध संस्कृत कवि भवभूति याच्या ग्रंथाची प्रथमतः अवहेलना झाली असावी, असें मालतीमाधवांतील त्याच्या खालील श्लोकावरून दिसून येतें:—

ये नाम केचिदिह नः प्रथयन्त्यवज्ञां
 जानंतु ते किमपि तान् प्रति नैष यत्नः ।
 उत्पस्यतेऽस्ति मम कोऽपि समानधर्मा
 कालो ह्ययं निरवधिर्विपुला च पृथ्वी ॥

ज्या भवभूतीला 'मालतीमाधवा'च्या प्रसिद्धीच्या वेळीं लोकांच्या अवज्ञेमुळे आपल्या ग्रंथाच्या गुणग्रहणाकरितां, 'निरवधि काल व विपुला पृथ्वी' या न्यायानें खऱ्या रसिकाची वाट पहावी लागली, त्याच भवभूतीच्या 'उत्तररामचरित' या नाटकाच्या प्रसिद्धीचे वेळीं त्याला अशा प्रकारचे उद्वेकजनक उद्गार काढण्याचा प्रसंग आला नाहीं इतकेंच नव्हे तर,

यं ब्रह्माणामयं देवी वाग्वश्येवानुवर्तते ।

उत्तरं रामचरितं तत्प्रणीतं प्रयुज्यते ॥

असा अभिमानपूर्वक आपल्या नांवाचा उल्लेख करितां आला. यावरून या मध्यंतरीच्या काळांत भवभूतीच्या ग्रंथाबद्दल लोकांना आदर वाटूं लागला होता असें दिसतें. कार्लाइलची स्थिति भवभूतीप्रमाणेंच झाली, हें त्याच्या चरित्रावरून व खाली दिलेल्या हकीकतीवरून दिसून येईल.

आपल्या पत्नीच्या क्रेगनपटोंक या शेतवाडीवर रहात असतां कार्लाइलनें आपला 'विचारकथा' हा ग्रंथ लिहिला. या ग्रंथाची मूळ कल्पना त्याला स्विफ्ट या ग्रंथकर्त्याच्या एका पुस्तकांतील विचारांवरून सुचली असावी असें कोणी ह्मणतात. कोणी ह्मणतात ॲडिसनच्या एका विचारावरून ती कल्पना सुचली. कोणी ह्मणतात स्टर्न या ग्रंथकर्त्याच्या एका उत्कृष्ट कृतीवरून ती त्याला सुचली. कोणी ह्मणतात कीं, प्रसिद्ध कवि बर्न्स याच्यावरिल आपला निबंध लिहीत असतां बर्न्सच्या चरित्रांतील एका प्रसिद्ध आख्यायिकेवरून ती त्याला सुचली. ती आख्यायिका अशी:—बर्न्स हा एकदां आपल्या मित्राजवळ बोलत असतां त्यानें एक अगदीं विंध्या नेसलेला माणूस पाहिला. तेव्हां तो मित्राला सोडून त्या माणसाजवळ जाऊन त्याच्याशीं बोलला. मित्रानें विचारलें, "अशा माणसाजवळ तूं कां बोललास ?" बर्न्स कवि उत्तरला, "मी त्या

कपड्यांजवळ बोलत नव्हता, तर त्या कपड्यांनीं आच्छादिलेल्या मानव-प्राण्याशीं बोलत होता. ” या कल्पनांपैकीं कोणती तरी एक कल्पना खरी असेल, किंवा सर्वांत थोडें थोडें सत्य असेल. इतकें खरें कीं, कार्लोईल-सारख्याच्या प्रतिभासंपन्न मनामध्ये रुजलेली दुसऱ्या कवीची एखादी सुंदर कल्पना किंवा उपमा ह्मणजे अत्यंत सुपीक जमिनीत पावसाळीं टाकलेल्या उत्तम बीजाप्रमाणें होय, यांत शंका नाहीं. त्या बीजाला ज्याप्रमाणें ताबडतोब अंकुर फुटून व त्याचा रोपा होऊन त्याचा जोराने फोफावणारा वृक्ष बनतो, त्याप्रमाणें कार्लोईलला मिळालेल्या उपमेचा ग्रंथरूपी प्रचंड वृक्ष बनला. प्रथमतः १८३० मध्ये त्यानें या विषयावर फ्रेजरच्या मासिकाकरितां पन्नास पानांचा निबंध लिहिला होता. पण तो फ्रेजरला पसंत न झाल्यामुळे तो त्याच्याकडे तसाच पडून राहिला होता. दरम्यान कार्लोईलला या विषयाचा एक स्वतंत्र मोठा ग्रंथ बनवितां येईल अशी कल्पना सुचली, व म्हणून कार्लोईलनें आपल्या भावाच्या मार्फत फ्रेजरकडे पडून राहिलेला निबंध परत आणविला व या नव्या सुचलेल्या कल्पनेप्रमाणें कार्लोईलनें ग्रंथ लिहिण्यास प्रारंभ केला. त्याच्या रोजनिशीवरून असें दिसतें कीं, कार्लोईल केव्हां केव्हां हा ग्रंथ लिहिण्यांत रात्रदिवस गढून जात असे. पुस्तकाचे कांहीं कांहीं भाग बरे झाले आहेत, कांहीं कांहीं भाग मनाजोगे झाले नाहींत, असें त्याला वाटे. तरी एकंदर ग्रंथ समाजांत खळवळ उडवून देईल; कांहींना तर तो विचित्र वाटेल; रुढ झालेल्या अभिरुचीस तो पटणार नाहीं, असेंही कार्लोईलला वाटे. मात्र या ग्रंथात आपल्याला जी प्रतिभाशक्ति देवानें दिली आहे, तिचें सर्वस्व ओतून हा ग्रंथ आपण बनविला आहे, अशी कार्लोईलची मनोदेवता त्याला सांगत असे. शेवटीं १८३१ च्या आगष्टच्या पहिल्या आठवड्यांत ग्रंथ समाप्त झाला. कार्लोईलची पत्नी जेन ही स्वतः चांगली शिकलेली होती, व तिच्यामध्ये थोडीशी प्रतिभाशक्ति होती. तिनें ग्रंथाची हस्तलिखित प्रत वाचली व हा ग्रंथ म्हणजे प्रतिभाशक्तीची अद्वितीय कृति आहे असा अभिप्राय तिनें दिला.

ग्रंथ तयार झाल्याबरोबर कार्लोईलला त्याच्या प्रकाशनाची काळजी लागली. त्याच्याजवळ त्या वेळीं प्रवासापुरतेसुद्धा पैसे नव्हते, म्हणून जेम्सीज-

जवळून थोडेसे पैसे उसने घेऊन तो लंडन राजधानीस आला. राजधानीस येण्यांत आणखीही त्याचे दोन तीन उद्देश होते; पण ते गौण होते. मुख्य उद्देश ग्रंथप्रकाशनाचा होता. म्हणून राजधानींत पोंचल्याबरोबर तो त्याच उद्योगाला लागला. कार्लाइलनें जेफ्रीजकडून मरे नांवाच्या प्रकाशकास व नेपीयरकडून लॉगमन व रीज या नांवाच्या प्रकाशकांस शिफारसपत्रें आणिली होती. प्रथमतः तो ज्या फ्रेजर मासिकांत लेख लिहीत असे त्या मासिकाच्या प्रकाशकाकडे गेला. पुस्तकाच्या लेखनावद्दल कांहीं मोबदला देण्याचें ऐवजीं उलट पुस्तकप्रकाशनाकरितां १५० पौंड कार्लाइलजवळ फ्रेजरनें मागितले ! हें ऐकून कार्लाइलच्या एका वकील स्नेह्यानें त्यास म्हटलें, “ मला वाटतें, या पुस्तकाच्या प्रकाशनाच्या बाबतींत तुझी थोडे दिवस वाट पहावी. ” कार्लाइल उत्तरला, “ होय, त्या बाबतींत कालाच्या अंतापर्यंत वाट पाहण्याचा माझा बेत आहे. ” लॉगमन व रीज यांनीं ग्रंथ छापण्याचें मुळींच नाकारलें. कोलबर्न व बेंटली यांनीं सांगितलें कीं, “ जरी आपल्यामध्ये प्रतिभा आहे तरी आपलें पुस्तक लोकप्रिय होणार नाहीं. ” अर्थात् त्यांनींही पुस्तकाचा स्वीकार केला नाहीं. नंतर कार्लाइल मरे या प्रकाशकाकडे गेला. त्याने मोठ्या मिनतबारीनें नफ्याच्या समसमान वांटणीच्या अटीवर ७५० प्रतींची पहिली आवृत्ति छापण्याचें कबूल केलें, व पुढच्या आवृत्तीचा सर्व हक्क ग्रंथकर्त्याकडे ठेवण्याची सवलत दिली. कशा तऱ्हेनें कां होईना, पण पुस्तक प्रकाशित होणार असें पाहून कार्लाइलला आनंद झाला, व स्वतःस कांहीं एक पैसा स्वर्च न पडतां पुस्तक छापलें जात आहे, याबद्दल त्यानें देवाचे आभार मानले, व त्याप्रमाणें आपल्या आईला पत्र लिहिलें. “ देवाच्या प्रसादानें ते पुस्तक लिहिण्याची मला स्फूर्ति झाली. व त्याच्याच कृपेमुळें त्याबद्दल मला कांहीं एक घेण्याची गरज पडली नाहीं. घेतलेला पैसा हळू हळू नाहींसा झाला असता. माझ्या पुस्तकांत जर कांहीं सत्य भरलें असेल तर तें कदापि नाहींसे होणार नाहीं. माझ्या पुस्तकांत खरें सत्य असो वा नसो, पण मला जें सत्यसें वाटलें तें मी लिहून काढलें आहे. ~~देवाच्या~~ देवाच्या नांवानें मी तें बाब्रयरीरूपी समुद्रांत कोटतों. मग तें त्याच्या ह्मणिलेप्रमाणें तरो अथवा बुडो.”

आपल्या आईच्या पत्रांत ज्या पुस्तकाबद्दल कार्लोईलनें वरच्यासारखे गंभीर व भक्तिपरायण उद्गार काढले त्याची पुढील हकीगत विस्मयजनक आहे. मरेच्या हातांत ती हस्तलिखित प्रत छापण्याकरितां पडली. पण लंडनमघला सर्वांत मोठा प्रकाशक लॉंगमन यानें हा ग्रंथ नाकारला, असें मरेला नंतर कळलें. तेव्हां त्यानें आपल्या वचनांतून आपल्याला मोकळें करण्याबद्दल कार्लोईलला विनंति केली व आपल्या दुकानाच्या वाळयपंडिताचा सल्ला व अभिप्राय घेतल्याखेरीज छपाईबद्दल कांहींएक करितां येत नाही असें सांगितलें. या पंडिताचा अभिप्राय तर प्रतिकूलच पडला ! झालें ! दोन महिने लंडनमध्ये खटपट करून व निरनिराळ्या प्रकाशकांकडे हेलपाटे घालून निष्पन्न काय झालें ? तर कार्लोईलला आपल्या पुस्तकाच्या हस्तलिखिताचे मंडोळें कांखेंत मारून हात हालवीत लंडनहून फ्रेगनपटोंकला परत यावें लागलें. लंडनमध्ये जाण्यांत त्याचे दुसरे जे उद्देश होते तेही सिद्धीस गेले नाहीत. मात्र या लंडनमधील निवासांत त्याची पुष्कळ लेखकांशीं व ग्रंथकर्त्यांशीं ओळख झाली, व त्यांतल्या त्यांत जॉन स्ट्रुअर्ट मिल याच्याशीं त्याचा स्नेह जमला. तसेंच कार्लोईलच्या लेखनशक्तीबद्दल मासिकांच्या संपादकांची खातरी झाली व आपल्या मासिकांकरितां लेखांची मागणी त्यांनीं केली.

आपल्या पुस्तकप्रकाशनाच्या खटपटींत आपल्याला यश आलें नाहीं म्हणून कार्लोईलला फार वाईट वाटलें. पण त्यानें धीर सोडला नाहीं. एडिंबरोमध्ये कोणी प्रकाशक मिळतो काय याबद्दल त्यानें चवकशी केली. पण तेथेही पुस्तक छापण्यास कोणी तयार होईना. कार्लोईलचें मन सारखें त्या पुस्तकाकडे ओढे. पण करणार काय ? स्वतःच्या खर्चानें पुस्तक छापण्याचें आर्थिक सामर्थ्य कार्लोईलजवळ नव्हतें. पुस्तक लिहून जवळ जवळ दोन वर्षे झालीं, तरी तें पुस्तकरूपानें छापण्याचें जमेना. म्हणून मे १८३३ मध्ये त्यानें तें फ्रेजर मासिकांत खंडशः प्रसिद्ध करण्याचें ठराविलें. फ्रेजरनें तें पुस्तक दहा अंकांत दहा खंडांत छापविण्याचें कबूल केलें, व प्रत्येक खंडाबद्दल बारा गिनी कार्लोईलला देण्याचा फरार केला. नवंबर १८३३ ते आगष्ट १८३४ या काळांत कार्लोईलचा ग्रंथ एकदाचा प्रसिद्ध झाला. सर्व खंडांचे मिळून आपल्याला फक्त ८२ पौंड.

भिळाले असं कार्लोईलनं आपल्या एका पत्रांत लिहून ठेविलें आहे. पुस्तक प्रसिद्ध झाल्यावर तरी काय ? प्रकाशनाच्या वेळची स्थिति ! बहुतेक दैनिक पत्रांचा अभिप्राय प्रतिकूलच पडला. कोणी म्हणावें, हा ग्रंथ म्हणजे मूर्खांचा बाजार आहे; कोणी म्हणावें, हा ग्रंथ म्हणजे वेड-सगाचें बरळण आहे; कोणी म्हणावे, ही सर्व फसवणूक आहे; कोणी म्हणावें, या ग्रंथाचा अर्थच करता येत नाही. अशा नाना तऱ्हेच्या टीका कार्लोईलच्या ग्रंथावर झाल्या. फ्रेजर मासिकाच्या प्रकाशकानें या लेखमालेमुळं मासिकावर संकट येण्याची चिन्हें दिसत आहेत असं कार्लोईलला कळविले. उदाहरणार्थ, एका वर्गणीदारानें तर प्रकाशकास धमकी दिली की, “ त्या भिकारड्या शिष्याचे लेख जर लवकर बंद झाले नाहीत तर आपण वर्गणीदाराच्या यादीतून आपलें नांव काढून घेऊ. ” या सर्व प्रतिकूल टीकेच्या गहजवामध्ये दोन वर्गणीदारांचीं पत्रें मात्र अपवादात्मक होती. एका आयरिश गृहस्थाने लेखमालेची स्तुति केली होती. तसेच अमेरिकेंतील एमरसन या तरुण लेखकानें एका पत्रात या लेखांची वाहवा केली होती. जॉन स्ट्रुअर्ट मिलला लेखमाला वाचून फार आनंद झाला. पहिल्या लेखकाबद्दल कार्लोईल आपल्या पत्रांत म्हणतो, “ एका निनांवी आयरिश गृहस्थाकडून माझ्या पुस्तकावर खरा व अत्यंत अनुकूल अभिप्राय आला आहे. निदान एक तरी मानव माझे विचार अगदींच खोटे नाहीत असं म्हणतो. याबद्दल मी त्याचे आभार मानतो व त्यावर ईश्वराचा प्रसाद होवो अशी आशा करितों.”

इंग्लंडांत याप्रमाणें जरी कार्लोईलच्या पुस्तकाचे गुणग्रहण झालें नाही—कारण तें पुस्तक इंग्लंडातील रूढ कल्पनाविरोध होते व त्याची पाषा व लिहिण्याची पद्धतीही रूढीबाह्य होती,—तरी अमेरिकेंत रूढीचें फारसें प्राबल्य नव्हतें, म्हणून कार्लोईलच्या ग्रंथाची तेथें लवकरच चहा झाली, व कार्लोईलच्या संदेशाचा व विचारांचा तेथें व्याख्यानपीठावरून अनुवाद निघूं लागला. १८३६ मध्ये कार्लोईलच्या विचारकंथेची एक आवृत्ति अमेरिकेंत छापली व दुसऱ्या वर्षी दुसरी एक आवृत्ति काढावी लागली. या दुसऱ्या आवृत्तीपैकी फक्त पंचवीस प्रती इंग्लंडमध्ये मागविल्या गेल्या ! या अवधीत कार्लोईलचा ‘ फ्रान्सच्या

राज्यक्रांतीचा इतिहास ' हा ग्रंथ प्रसिद्ध होऊन त्याची इंग्लंडमध्ये जिकडे तिकडे वाहवा झाली, व कार्लोईलचें नाव सर्वतोमुखी झालें. याप्रमाणें ऐतिहासिक ग्रंथानें कार्ति मिळविल्यावर कार्लोईलला आपला 'विचारकथा' हा तात्विक ग्रंथ इंग्लंडमध्ये पुस्तकरूपाने स्वतंत्रपणे छापतां आला. त्या पुस्तकाचा साधारण चांगल्या तऱ्हेचा खप होऊं लागला, व हळू हळू त्या ग्रंथांतील विचारांकडे लोकांचे लक्षही जाऊं लागले. कार्लोईलच्या जोरदार व कळकळीच्या संदेशाचा थोडा थोडा परिणाम जनमनावर होऊ लागला. शेवटीं कार्लोईलच्या विचारकथेने इंग्रजी वाङ्मयांत कायमचें श्रेष्ठ स्थान पटकाविले, व त्या पुस्तकाच्या आवृत्यांवर आवृत्या निघूं लागल्या.

येथपर्यंत विचारकथेच्या प्रकाशनाच्या विस्मयकारक इतिहासाचे निदर्शन केलें. आतां त्या पुस्तकाच्या अंतरंगाकडे वळण्यापूर्वी त्याच्या सामान्य स्वरूपाच्या व त्या ग्रंथाच्या काठिण्याच्या आवाकरणास लागूं या बाबतींत माझा स्वतःचा अनुभव वाचकांस सादर केला हाणजे पुरे आहे.

कार्लोईलची ' विचारकथा ' या ग्रंथाचे मननपूर्वक अध्ययन करण्याचा माझा फार दिवसांचा मानस होता. माझ्या तत्त्वज्ञानगुरूंच्या तोंडून त्या पुस्तकाची मी पुष्कळ स्तुति ऐकिली होती. एकोणिसाव्या शतकातील इंग्रजी वाङ्मयांतील एक विलक्षण कृति म्हणून मी त्या ग्रंथाची कीर्ति ऐकिली होती. Sartor Resartus पुस्तकाच्या नांवाचा शब्दार्थ " पुनः टांके घातलेली शिण्याची कृति " असा आहे असे मला समजलें होते. व या विलक्षण नांवाखालीं व कपड्याच्या मिमांसेच्या भिपानें कार्लोईलनें मानवी आयुष्याच्या इतिकर्तव्यतेबद्दल आपले विचार प्रगट केले आहेत असें मला कळलें होते. पण कोणत्याही पुस्तकाचें काळजीपूर्वक अध्ययन करितांना मी वेकनच्या पद्धतीचा अंगीकार करित असें. वेकनचें म्हणणें असे असे कीं, कोणत्याही विषयाचा अभ्यास करावयाचा तो निर्विकार मनानें करावा त्यासंबंधीं पूर्वग्रह अनुकूल किंवा प्रतिकूल करून घेऊं नये; हे पूर्वग्रह म्हणजे आरशावरील मलाप्रमाणें आहेत, अशा मलाच्छादित आरशामध्ये ज्याप्रमाणें पदार्थाचें प्रतिबिंब बरोबर उमटत नाही, त्याचप्रमाणें पूर्वग्रहदूषित मनानमध्ये नवीन विषयाचें प्रतिबिंब स्पष्ट

पडत नाही. एखाद्या प्रसिद्ध ग्रंथावरील टीकात्मक संक्षेपात्मक व उपोद्घातात्मक लेख म्हणजे आरशावरील मलाप्रमाणे आहेत, अशी माझी समजूत असल्यामुळे कोणत्याही प्रख्यात ग्रंथाचा अभ्यास करतांना सटीक पुस्तक कधीही वापरावयाचें नाही, असा माझा बेकनच्या उपदेशान्वये नियम असे. त्याला अनुसरून मी कार्लईलच्या ग्रंथाची साधी समूळ पण अटीक प्रत विकत आणिली, व ग्रंथवाचनास सुरवात केली. पहिले एक दोन भाग सहज वाचून झाले. पण जसजसे पुढें पुढें वाचूं लागलों तसतशी समजण्याची अडचण भासूं लागली. कार्लईलची ती आधी विलक्षण भाषा, त्यांत पदोपदी येणारे ते ऐतिहासिक व वाङ्मयात्मक उल्लेख व अवतरणें; त्याचीं मध्ये मध्ये येणारीं उद्गार चिन्हे; तो भाषांतरात्मक भाषणारा व टीकात्मक वाटणारा भाग; तीं तुटक तुटक किंवा अर्धवट टाकलेलीं वाक्यें; ते लांबलांब सामासिक व अप्रसिद्ध शब्द; ती कवितेप्रमाणें अनुप्रासात्मक गद्यरचना; त्या पानोपानीं खच्चून भरलेल्या उपमा व रूपकें; तीं लॅटिन व जर्मन भाषेंतील वाक्यखंडें; या सर्व अद्वितीय लेखनपद्धतीनें माझी वाचतांना फारच धांदल उडूं लागली. काळोखांतून अनोळखी वाटेनें खांच खळग्यांतून चालतांना जी मनुष्याच्या शरीराची स्थिति होते, तीच माझ्या मनाची स्थिति झाली. आपण कोठें चाललों आहों, वाचतो याचा खरा अर्थ काय; लिहिलेला ग्रंथ सुसंगत तरी आहे काय; ग्रंथकर्त्याचा उद्देश तरी काय; हें कांहीं एक नीट समजेना. पण निश्चय केल्याप्रमाणें मी पुस्तक शेवटपर्यंत तर वाचलें. पुस्तक संपल्यावर तें खाली ठेवलें व एकंदर पुस्तकाचा मनावर काय परिणाम झाला हें पाहूं लागलों तो आपण धुक्यामधून चालत असतां जसें डोळ्यांपुढें प्रथमतः कांहीं एक दिसत नाही, त्याप्रमाणेंच माझ्या मनाची स्थिति झाली. पण हळू हळू धुकें विरत चाललें म्हणजे आपल्याला सभोंवारच्या सृष्टीचा देखावा व आपल्या डोक्यावरील चकाकणाऱ्या तारा मधून मधून स्पष्टपणें दिसूं लागतात, त्याप्रमाणें या पुस्तकापैकीं कांहीं कांहीं भाग मला स्पष्टपणें कळू लागले व त्या भागांच्या सौंदर्यानें व भव्यपणानें मनाला आनंद वाटू लागला व ग्रंथकर्त्याच्या विलक्षण प्रतिभाशक्तीबद्दल मनांत आदर उत्पन्न झाला. याप्रमाणें पहिल्या वाचनानें पुस्तकाबद्दल साधारणतः

अनुकूल झड झाला. मग मी तें पुस्तक दुसऱ्यांदा वाचावयास हातीं घेतलें. या दुसऱ्या वाचनाचे वेळीं अंधारांत चांचपडल्यासारखें वाटलें नाहीं. तर उलट पहिल्या वाचनानें पुस्तकाचें सामान्य धोरण, ग्रंथकर्त्याचा प्रतिपाद्य विषय व त्याच्या एकंदर मनाचा रंग थोडासा स्पष्टपणें निदर्शनास आल्यामुळें दुसऱ्या वाचनाचे वेळीं दिव्याच्या साहाय्यानें आपण चालत आहा असें वाटलें व पहिल्यानें ध्यानांत न आलेल्या गोष्टी आतां स्पष्टपणें कळूं लागल्या व ग्रंथवाचनाची जास्त गोडी लागूं लागली व ग्रंथकर्त्याचें हृदय जास्त कळूं लागलें. ग्रंथाच्या तिसऱ्या वाचनापासून माझा तो ग्रंथ एक आवडीचा ग्रंथ झाला, व या ग्रंथाला इंग्रजी बाइबेलांत श्रेष्ठ स्थान कां मिळालें हें मला कळलें. असो.

कार्लोईलच्या ग्रंथाचा कठीणपणा कांहीं अंशीं त्याच्या विलक्षण भाषाशैलीमुळे उत्पन्न झाला आहे खरा, तरी पण त्याचें प्रधान कारण कार्लोईलनें आपले अभिय पण पथ्यकर विचार प्रदर्शित करण्याकरितां योजलेल्या युक्तीमध्ये आहे. कार्लोईलच्या ग्रंथाचा प्रतिपाद्य विषय, समाजस्थिति व मनुष्याचें तद्विषयक कर्तव्य याबद्दल आहे हें खरें. पण तो ग्रंथ एखाद्या साध्या तात्विक ग्रंथासारखा निबंधरूप नाहीं. निबंधामध्ये ग्रंथकर्त्याला आपले विचार एकापुढें एक, स्पष्टपणें व आपल्याच नांवावर लिहावे लागतात. अशा पद्धतींत ग्रंथकार नियमांनीं बांधलेला असतो. त्याला सर्व विचार उघड, सरळ व गंभीरपणें वाचकांपुढें मांडावे लागतात. परंतु अशा तात्विक निबंधाला काव्याचें रूप कधींही येऊं शकत नाहीं. कार्लोईलचा ग्रंथ तर गद्यमय काव्यग्रंथच होय. या तात्विक ग्रंथाला काव्याचें रूप देण्याकरितां कार्लोईलनें योजिलेली युक्ति विलक्षण आहे. काव्य व तत्वज्ञान यांचा मनोहर मिलाफ करण्याकरितां अशा युक्त्या ग्रंथकारांनीं योजलेल्या आहेत. प्लेटो या ग्रीक तत्वज्ञान्यानें आपले सर्व विचार आपला गुरु साक्रेटीस याच्या व इतर पात्रांच्या तोंडून बदाविले आहेत, व त्याकरितां त्यानें आपल्या ग्रंथांत काल्पनिक संभाषणाची युक्ति योजिली आहे. यामुळे प्लेटोचे विचार अरिस्टाटल-प्रमाणें पुष्कळ ठिकाणीं असतांना प्लेटोचे ग्रंथ काव्यमय झाले आहेत. तर अरिस्टाटलचे ग्रंथ शास्त्रीय बनले आहेत. अर्वाचीन काळीं सुद्धां

तात्त्विक विचार प्रदर्शित करण्याकरितां सभापणाच्या युक्तीचा उपयोग बाहेर, लायब्ररीन्स, ह्यूम वगैरे तत्वज्ञान्यांनीं केला आहे. आपले विचार प्रदर्शित करण्याकरिता पत्रव्यवहाराची युक्ति पुष्कळांनीं उपयोगात आणलेली आहे. प्रसिद्ध मुत्सदी व राजनीतिशास्त्रज्ञ बर्क यानें फ्रान्सच्या राज्यक्रांतीवरील आपले विचार पत्राच्या रूपाने प्रगट केले आहेत. आपले विचार प्रदर्शित करण्याकरितां नाटक किंवा कादंबरी या युक्तीचा उपयोग करण्याचा तर बहुतेक देशांत परिपाठच आहे. या सर्व तऱ्हेच्या युक्त्यांनीं ग्रंथकर्त्याचा हेतु साध्य होण्यास फार उपयोग होतो. आपल्या ग्रंथाला अशा एखाद्या युक्तीने रूप दिले म्हणजे ग्रंथ बहुजनसमाजापुढें झटाईदर्शी येतो. इतकेंच नव्हे, तर विषयप्रतिपादनामध्ये त्याला किती तरी स्वातंत्र्य मिळते. अशा युक्त्यांनीं केव्हां विषयप्रतिपादन गंभीरपणे करतां येतें, तर केव्हां विनोदाने करतां येते; केव्हां उपरोधाचा अंगीकार करतां येतो, तर केव्हां आर्ज्याचा स्वीकार करतां येतो; केव्हा दोषेकटाष्टि धरतां येते, तर केव्हां “ परगुणपरमाणून् पर्वतीकृत्य ” असा आव घालतां येतो; केव्हां थट्टा व टर करतां येते, तर केव्हां कळकळ दाखवितां येते; केव्हां अलंकारिक गीतीनें बोलतां येतें, तर केव्हां स्पष्टाक्तीचा अवलंब करतां येतो; सारांश, अशा एखाद्या युक्तीच्या साहाय्याने विषयप्रतिपादनात विलक्षण वैचित्र्य आणतां येत; व वाचकांमध्ये त्या विषयाबद्दल तार्किक निश्चय उत्पन्न करतां येतो; इतकेंच नव्हे, तर त्या विषयाबद्दल विलक्षण मनोवृत्ति प्रदीप्त करतां येतात व त्यांना प्रवृत्तिपर दनयितां येते. तात्त्विक लेखापेक्षां काव्यमय लेखाचा हाच विशेष आहे, व कार्लोईलनें योजिलेल्या युक्तीने हाच कार्यभाग त्याने आपल्या ग्रंथात साध्य करून घेतला आहे.

प्रथमतः कार्लोईलने जर्मन भाषेंतील ग्रंथांचा भाषांतरकार म्हणून इंग्लंडमध्ये नांव मिळविलें. जेव्हां त्याला इंग्रजींत स्वतंत्र ग्रंथरचना करण्याची स्फूर्ति झाली व त्या ग्रंथरचनेत आपल्याच समाजांतील दोषांचें आविष्करण करण्याची कल्पना मनांत आली, तेव्हां भाषांतरकार किंवा दुभाष्या हीच भूमिका ग्रंथांत स्वीकारणें त्याला सोईचें वाटलें. आपल्या समाजाचे दोष दाखविण्याकरितां गोल्डस्मिथनें अशीच युक्ति योजिली होती. ‘ एका चिनी माणसाचीं पत्रे ’ हा गोल्डस्मिथचा ग्रंथ या युक्तीचाच

एक मासला होय. भाषांतरकाराच्या भूमिकेमुळे ग्रंथ खरोखरीच भाषांतर-रूपच आहे, असा भास कार्लोईलला जनमनांत उत्पन्न करता आला, व आपलें नांव गुप्त ठेवतां आले. जेव्हां संडशः कार्लोईलचा ग्रंथ प्रसिद्ध होऊं लागला तेव्हां खगेखरीच जर्मनग्रथाचें तें भाषांतर आहे असें पुष्कळाना वाटलें व त्यांनीं जर्मनींत त्या पुस्तकाबद्दल चवकशी केली. कांहींनीं जर्मनीचा नकाशा थारकाईने पाहून कार्लोईलने उल्लेखित केलेली ठिकाणें नकाशांत सांपडतात कीं काय याचा तपास केला. कल्पनासृष्टीला इतकें सत्य स्वरूप देणें हें काम फारच कठीण, पण कुशलतानिदर्शक आहे. ब्रह्म हे सृष्टिरूपी आभास मायेन उत्पन्न करतें असे वेदांत सांगतो. त्यासारखीच ही कवीची कल्पनाशक्ति होय व तिने केलेला आभास मायेनें केलेल्या आभासाइतका वेमालुम असतो यांत शंका नाहीं.

इतक्या विवेचनानंतर कार्लोईलच्या विचारकथेचें सामान्यस्वरूप आतां थोडक्यांत सांगतां येईल. या ग्रंथाचीं तीन पुस्तकें केलेलीं आहेत. हा ग्रंथ जर्मनींतील सर्वविद्याविशारद अशा एका जर्मन प्रोफेसराच्या 'नेपथ्य-मीमांसा' नांवाच्या ग्रथाचे भाषांतर आहे असे कार्लोईलनें मिप केलें आहे. व ते भाषांतरही एकसारखे व सगळें आहे अशातला भाग नाहीं. 'जो जो मूळ ग्रथाचा भाग आपल्याला उपयुक्त व विलक्षण वाटला त्या त्या भागाचें मधून मधून आपण भाषांतर करणार आहो' असें दुभाषा या नात्यानें कार्लोईलने सांगितलें आहे. पहिल्या पुस्तकांत मूळ ग्रंथाच्या भाषांतरांत आपल्याला काय काय अडचणी आल्या; तसेंच आपण जर्मनींत असतांना ह्या प्रोफेसराची गांठ पाली तेव्हां आपल्याला त्याच्या गूढ व गहन विचारांबद्दल किती आदर व कौतुक वाटत असे, यांचें निवेदन करून ग्रंथांतील कांहीं उक्त्यांचें मासल्याकरितां भाषांतर केले आहे असें भासविलें आहे. दुसऱ्या पुस्तकांत या प्रोफेसराचा जीवनवृत्तांत थोडक्यांत दिला आहे. तोही बहिरंग व अंतरंग या दोन स्वरूपाचा आहे. बहिरंगांत प्रोफेसराचा जन्म, बालपण, तरुणपण, तरुणपणांत प्रेमासंबंधीं आलेला अनुभव व त्यायोगें उत्पन्न झालेलें नैराश्य व वैराग्य यांचें वर्णन असून प्रोफेसरसाहेबांच्या जगत्प्रवासाचा नुसता उल्लेख केलेला आहे. या जीवन-वृत्ताच्या अंतरंगांत प्रोफेसरसाहेबांच्या शिक्षणाचा व मानसिक विका-

साचा इतिहास दिलेला आहे. हाच भाग जास्त महत्वाचा आहे. न्यायप्रमाणें डिकिन्सची ' डेव्हिड कॉपरफील्ड ' ही कादंबरी बरीच आत्मचरित्रपर आहे असें समजतात त्याचप्रकारें या कार्लाईलच्या पुस्तकांतला बराच भाग आत्मचरित्रपर आहे असें म्हणतात. विशेषतः प्रोफेसरसाहेबांच्या मानसिक विकासाचें जें चित्र रेखाटले आहे, तें कार्लाईलच्या ' आध्यात्मिक पुनर्जन्माच्या ' अनुभवावरून लिहिलें आहे यांत शंका नाही. या चित्राच्या योगें अर्वाचीन काळच्या सुशिक्षित माणसाच्या मनःपरिवर्तनाचें दिग्दर्शन करण्याचा कार्लाईलचा मानस होता. आपला मनोविकास म्हणजे एक सार्वत्रिक दिसून येणारा चमत्कार होय असें वाटून त्यानें त्याचें इतकें सविस्तर वर्णन केलें आहे. ग्रंथाच्या तिसऱ्या पुस्तकांत कार्लाईल परत नेपथ्यमीमांसेकडे वळला आहे, व त्या ग्रंथांतील मुख्य मुख्य विषयांचें प्रतिपादन करून कार्लाईलनें वाचकांची रजा घेतली आहे. ग्रंथाचें रहस्य समजण्याचे दृष्टीनें दुसऱ्या पुस्तकापासून सुरुवात करणें सोईचें आहे असें वाटल्यावरून दुसऱ्या पुस्तकाचें विवेचन आधीं केलें आहे. तरी आतां जर्मन प्रोफेसर सोहबांच्या जीवनवृत्तांताकडे वळूं.

विचारकथेच्या कल्पित जनकाचा जीवनवृत्तांत.

[ख लेखांत उच्चार करण्यास कठीण व कानाला अत्यंत अपरिचित अशीं मूळ ग्रंथांतील जर्मन नांवेच कायम ठेविलीं आहेत. हीं विलक्षण नांवे कार्लाईलनें अशा खुबीनें बनविलीं आहेत कीं, त्यांचा उच्चार कार्ल-ईलच्या चरित्राशीं संलग्न असणाऱ्या खऱ्या नांवाचा अस्पष्ट आभास उत्पन्न करतो. शिवाय या काल्पनिक नांवांचा शब्दार्थही त्याच्या चरित्रांतील खऱ्या गोष्टी सूचित करतो व ग्रंथांतील विषयही ध्वनित करतो. उदाहरणार्थ, ' एनटेफूल ' हें नांव कार्लाईलचें जन्मग्राम एकलफेकन याची अस्पष्ट आठवण करून देतें. शिवाय ' एनटेफूल ' याचा अर्थ ' बदकाचें तळें ' असा आहे. यावरून मनुष्यजात म्हणजे बदकासाठी अनुकरणप्रिय आहे असें ध्वनित केलें गेलें आहे. ' फुटराल ' याचा अर्थ ' खड्गकोष ' अथवा म्यान असा आहे. यावरून कार्लाईलचा जन्म लढवय्ये घराण्यांतील आहे असें ध्वनित होतें. ' ग्रेटशन ' हा मार्गारेट या इंग्रजी नांवाचा जर्मन अपभ्रंश आहे. मार्गारेट, हें कार्लाईलच्या आईचें नांव होतें. ' वाईझनिष्टवो ' विश्वविद्यालय याचा अर्थ ' कोठें आहे ठाऊक नाही ' असा आहे. यावरून कार्लाईल हा विश्वविद्यालयांत प्रोफेसर होण्यास योग्य होता, पण त्याला ती जागा मिळाली नाही असें सूचित केलें आहे. पुढील लेखांतील खुब्या कळण्यास इतकें स्पष्टीकरण पुरे आहे. प्रत्येक जर्मन शब्दापुढें एकदां त्याचा अर्थ कंसांत घातला आहे.]

जर्मनीतील ' एनटेफूल ' या गांवीं आन्ड्रीयस फुटराल (खड्ग-कोष अथवा म्यान) व त्याची पत्नी रहात होती. त्यांना अजून मूलबाळ नव्हतें; यामुळें तीं एकटीच होती व उतार वय होत चाललें होतें तरी तीं सुखासमाधानानें रहात असत. आन्ड्रीयस हा प्रशियाचा

राजा मोठा फ्रेडरिक याचे कारकीर्दीत सैन्यांत हवालदार होता, व नंतर तो पलटणीचा शिक्षकही झाला होता. पण आतां भालावर्ची टाकून त्यानें कुदळपावड्यांचा स्वीकार केला होता व लहानशी फळवाग करून त्यावर तो मोठ्या स्वाभिमानानें आपली उपजीविका करीत असे. सप्ताळ, सफरदळ, द्राक्षे वगैरे अनेक प्रकारचीं फळे ऋतुमानाप्रमाणें त्याचे वागेत होत व त्यांची तो किफायतशीर विक्री करीत असे. सायंकाळीं तो भूषणपान करण्यांत वेळ घालवी, किंवा पलटणींतील शिक्षकाला अनुरूप असें कांहीं तरी वाचीत असे किंवा कथाप्रिय शेजाऱ्यापाजाऱ्यांना त्याच्या मते एकमेवाद्वितीय अशा फ्रेडरिक राजाच्या जयावद्दल व आपल्यासारख्या गरीबाजवळ राजेसाहेबांनीं प्रत्यक्ष नीलण्याचा अनुग्रह कसा केला याबद्दल गोष्टी सांगत असे. तो प्रसंग असा—आन्ड्रीयस हा एकदां लष्करच्या छावणींत पहाण्यावर होता. त्याने पुढून येणाऱ्या माणसाजवळ परबलीचा शब्द विचारला असतां राजाच्या हुजऱ्याकडून उत्तर येण्यापूर्वीच राजेसाहेबांनीं “चूप रहा राखवालीच्या कुठ्या,” असे स्वतः म्हटलें. [आन्ड्रीयसच्या अभिमानपूर्वक सांगितलेल्या गोष्टीवरून हिंदु समाजांतील एका हरदासी गोष्टीची आठवण झाल्याखेरीज रहाणार नाहीत. एक विवाहित स्त्री आपल्या सखीजवळ मोठ्या अभिमानानें सांगत होती, “आज तिकडून माझ्याजवळ बोलणे झालें?” मैत्रिणीनें विचारलें, “हें कसें काय झालें?” ती स्त्री म्हणाली, “मी होते दारापाठीमागें उभी. बाहेरून येणें झालें व दारापलीकडे असतांना ‘आंत कोण आहे’ असें विचारणें झालें. व मी म्हटलें ‘मी!’ ”]

हुंजाररावानें ज्याप्रमाणें आपल्या सौंदर्यानें नव्हे तर शौर्यानें कमळजेलाला मिळविलेली होती त्याप्रमाणेंच आन्ड्रीयसनेंही आपली ग्राहिणी ग्रेटशन (मार्गारेट या इंग्रजी शब्दाचें जर्मन रूप) ही मिळविली होती. पण ग्रेटशन कमळजेंप्रमाणे ताटाखालचें मांजर होऊन रहाणारी नव्हती. आन्ड्रीयस नेहेमीं ह्मणे कीं, बायका कऱ्यांत राहणाऱ्या नाहीत. तरी पण आपल्या पतीचें शौर्य व शहाणपणा या गुणांमुळे तिचें त्याच्याकरितां खरें प्रेम होतें. कारण पलटणींतील हवालदार व शिक्षक म्हणजे तिच्या दृष्टीनें भीष्म व द्रोणच होत. तेव्हां जरी ग्रेटशन ही केव्हां केव्हां रागावत असे,

तरी पण पतिव्रतेप्रमाणें ती त्याची सेवाचाकरी करी, व त्याच्या जवळ-जवळ असे. ती सर्व धुणेंपांणी, जेवणखाण व शिवणेंटिपणें करी. त्यामुळें आन्द्नीयसचे कपडेलेत्तेच नव्हे तर घरांतील सर्व जागा नीटनेटक्या व आल्हादकारक असत. त्याचें घर चांगलें प्रशस्त व रंगवलेलें होतें. तें फळझाडें, रानझाडें व लतावेळी यांनीं आच्छादिलें होतें. तसेंच तें उच-वट्यावर असून त्याच्या समोवार हिरव्यागार गवतानें आवृत्त अशा जमिनीच्या पट्ट्या होत्या. घराच्या खिडक्यांतून वेलींचीं मुळे बाहेर डोकावत होती. घराच्या वळचणीला पावसाचा त्रास न होईल अशा व्यवस्थित तऱ्हेनें ठेवलेलीं बागेंतील हत्यारें होती, व घराच्या आसपास उन्हाळ्यांत ज्यावर बसून राजालाही भूमपान करण्याची इच्छा व्हावी अशीं चाकें टाकलेलीं होती. ग्रेटशनच्या टापटीपीनें अशा तऱ्हेची व्यवस्थित व आल्हाददायक ती शेतवाडी होती. त्यामध्ये आन्द्नीयसच्या मजबूत हाताची व बागाइताच्या कौशल्याची भर पडली होती. मग तें ठिकाण इतकें मनोहर असावें यांत नवल काय ?

अशा या प्रच्छाय स्थळीं एके दिवशीं संध्याकाळीं एक ऋषितुल्य माणूस आंत आला व त्या आश्चर्यचकित दंपत्याला गंभीरपणें नमस्कार करून तो त्यांच्यापुढें उभा राहिला. त्यानें आपलें सगळें आंग पांघरुणानें गुरफटून घेतलें होतें. अधिक कांहींएक न बोलतां त्यानें त्या पांघरुणांत हिरव्या रेशमी कपड्यांत गुंडाळलेलें टोपलीसारखें कांहीं तरी बाहेर काढून मेजावर ठेविलें, व तो त्या पतिपत्नीस म्हणाला, “तुम्हीं चांगली धर्मशील माणसें आहांत. ही पहा तुमच्याकरितां मी एक अमूल्य ठेव आणिली आहे. तिची चांगली काळजी घ्या; तिचा खबरदारीनें उपयोग करा. असें केल्यास ही ठेव परत करते वेळेस तुम्हांस चांगला मोबदला मिळेल. तसें न कराल तर उलट पक्षी कडक शासन भोगावें लागेल. हे विलक्षण शब्द स्पष्ट, चिरस्मरणीय व घंटेसारख्या खणखणीत आवाजाने उच्चारून तो परका माणूस सफाईनें परतला व आन्द्नीयस व त्याची गृहिणी हीं दोघेंजणें आश्चर्यसंमूढतेनें प्रश्न किंवा उत्तर करतात न करतात तोंच तो पार नाहीसा झाला. दाराबाहेरही त्याचा मागमूस लागेना. तो त्या झाडींतून व अंधारांतून निघून गेला. त्यानें जातांना बागेंचें फाटक

लावून घेतलें होतें. हा सर्व प्रकार इतक्या शांतपणें, इतका एकाएकी व इतक्या योड्या वेळात घडला की, हा काय सर्व कल्पनेचा खेळ आहे, की, ही कोणा देवदूताची करणी आहे अशी त्या जोडप्यास शंका आली. परंतु कल्पनेला किंवा देवदूताला आणता येणार नाही अशी साक्षात् इन्द्रियगोचर हिरव्या रेशमी कपड्यानें झांकलेली टोपली मूर्तिमंत त्यांच्या दिवाणखान्याच्या मेजावर होती. अर्थात् या टोपलीकडे लक्ष देणें त्यांना भाग होतें व म्हणून मेणवत्ती आणून त्यांनीं त्या टोपलीवरील आच्छादन दूर केलें तों काय आश्चर्याची गोष्ट, त्यांना त्या टोपलीत राजरत्न किंवा राजाचिन्ह सांपडलें नाही, तर मऊ मखमालीच्या व पराच्या गादीवर शांतपणें निजलेलें गुलाबी रंगाचें अर्भक आढळले. त्या मुलाच्या शेजारी सोन्याच्या नाण्यांनीं भरलेला कसा होता. त्या नाण्यांची संख्या किती होती हें कांहीं समजण्यासारखें नव्हतें. तसेंच त्या मुलाच्या शेजारीं नामकरणाचें दाखलेपत्र होतें. दुर्दैवानें त्या पत्रांतील फक्त नांव मात्र लागत होतें; माहिती देण्यास दुसरा कागद किंवा खूण कांहींएक नव्हती.

तेव्हां व पुढें केव्हांही आश्चर्य किंवा अंदाज करणें व्यर्थच होतें. एन्टे-फूल या गांवांत दुसऱ्या किंवा तिसऱ्या दिवशीं त्या परकी माणसाची कांहीं एक वार्ता कळली नाही. शेजारच्या शहरांतून चार घोड्यांच्या गाडींतून गेलेल्या प्रवाशाचा या प्रकाराशी संबंध जोडणें म्हणजे निव्वळ वेडेपणा होता. दरम्यान आन्ड्रीयस व त्याची पत्नी यांना त्या निजलेल्या गुलाबी मुलाचें काय करावयाचें हा मोठा प्रश्न होता. अर्थात् सालस व प्रेमळ कुटुंबी माणसाप्रमाणें त्यांनीं हा प्रश्न सोडविला. या मुलाची जोपासना करण्याचा त्यांनीं निश्चय केला. उगीच रिकामटेकड्या चवकस मंडळीचें तोंड बंद करण्याकरितां आपल्या एका दूरच्या नातेवाईकाचा हा पोरका मुलगा आहे असें सांगून त्या दांपत्यानें त्या मुलाच्या जोपासनेस प्रारंभ केला. ईश्वराच्या कृपेनें त्यांच्या प्रयत्नाला यश येऊन त्या गूढ-जन्म मुलाची शारीरिक, मानसिक व नैतिक वाढ होऊन तो डायोजीनीस टॉयफ्लसड्रास (सैतानवल्ली-भुतंखेतें नाहीशी करणारी औषधी) या नांवाच्या बाईझनिष्ठवो या नव्या विश्वविद्यालयांत वस्तुमात्राचें ज्ञान करून देणाऱ्या नव्या विद्येचा प्रोफेसर झाला किंवा होण्यास पात्र झाला.

टॉयफल्सड्राखच्या जन्माच्या गूढाबद्दलची वरील हकीगत त्याला त्याच्या प्रेमळ आईने बाराव्या वर्षी प्रथम सांगितली, तेव्हां त्याच्या मनावर त्या हकीगतीचा विलक्षण परिणाम झाला. “तूळ राशीवर सूर्य असतांना माझ्या बापाच्या बागेतील घरांत येणारा ऋषितुल्य माणूस कोण असावा बरें ? या प्रश्नाचें समाधानकारक उत्तर मिळण्याकरितां प्रेम व शोक या दोन विकारांनीं व्याकूळ झालेलें माझें मन फार अधीर होई. मी एकटा असलों किंवा दुःखांत असलों म्हणजे माझें मन आशाळभूत-पणें त्या माझ्या अशात पित्याकडे धांव घेई. माझे वडील कदाचित् माझ्याजवळ असतील कदाचित् दूर असतील, पण कोणत्याही तऱ्हेनें ते मला अदृश्यच आहेत. पण ते येऊन मला आपल्या हृदयाशीं घट्ट धरतील काय ? असें होईल तर माझी किती तरी दुःखें पार दूर जातील. माझे बाबा या जगांत अजून जिवंत असतील काय ? किंवा ते परलोकीं कायमचें विश्रांतिमुख घेत असतील ? मी अजून तें रेशमी कापड जपून ठेविलें आहे. माझे नांवही तेंच (नामकरणपत्रांत असलेलें) राखलें आहे. माझ्या नांवाबद्दल किती तरी वेळां मी विचार केला आहे व त्या-बद्दल अटकळ करण्याचा प्रयत्न केला आहे. माझ्या वडिलांचेंच का हें नांव ! मी पलटणीच्या शिपायांच्या याद्या घुंडाळल्या आहेत, तसेंच वर्गणीदारांच्या याद्या चाळल्या आहेत; पण टॉयफल्स-ड्राख हें नांव मला कोठेंही मिळालें नाहीं ! आणखी ‘ डायोजीनोज ’ या ग्रीक नांवाचा अर्थ काय ? त्या पाटीवाल्यानें या नांवाच्या योगानें माझें भविष्य वर्तविलें होतें किंवा त्याच्या त्या वेळच्या मनःस्थितीचें तें नांव दर्शक होतें ? कदाचित् दुसरा अंदाज खरा असेल. कदाचित् दोन्हीही बरोबर असतील ! माझ्या वडिलांना परभूताप्रमाणें आपल्या पिलांचा दुसऱ्याकडून संभाळ कां बरें करावा लागला ! बाबा, तुमची इहलोकीची यात्रा सुरळीत पार पडली काय ? आपण खरोखरी दुर्दैवाच्या फेऱ्यांत सांपडलां. होतां काय ? किंवा आपल्या हातून दुष्कृत्य घडलें होतें काय ? मला केव्हां केव्हां असें वाटे कीं, तुमच्या विकट जीवन्नकलांत त्या काल-महात्म्यानें तुझाला बिघडविलें असेल; तुमचा पाणउतारा केला असेल; तुझाला पंगू केलें असेल; तुमच्या हातांत बिछ्या घातल्या असतील;

तुम्हाला दुखापत केली असेल; शेवटीं तुमचा प्राणनाश केला असेल; ह्मणूनच तुमच्या मूळच्या सत्वशील आत्म्याला रागाचा त्वेष आला असेल व त्या रागाच्या झपाट्यांत सैतानाच्या विरुद्ध बोलती चालती मूर्तिमंत प्रतिज्ञा व भविष्यकालाला मूर्तिमंत विनंति ह्मणून माझे टॉयफल्सड्राख असे नांव आपण ठेविलें काय ? कारण नांवांत काय जादू नाही. या जगांत अवतीर्ण होणाऱ्या प्रत्येक आत्म्याला नांवरूपा पांघरूण आपण प्रथम गुंडाळतो. तें नांव मग त्या आत्म्याला त्याच्या शरीरापेक्षांही जास्त घट्ट चिकटलेलें असतें. कारण मनुष्य मेल्यावरही त्याचें नांव हजारों वर्षें टिकतें. अशा या आत्म्याला चिकटलेल्या नांवाचा जादुगिरिसारखा परिणाम आत्म्यावर होत नसेल काय ? विशेषतः अगदीं लहानपणीं जेव्हां मनुष्याचें मन लहान रोपड्याप्रमाणें मऊ व सहज वळविण्यासारखें असतें तेव्हां या नांवाचा केवढा परिणाम त्यावर होत असेल ! या नांवाचा महिमा काय वर्णावा ? खरोखर विचार केला असता सर्व शास्त्रें व काव्यें ह्मणजे यथार्थ नामकरणच होत. मनुष्याचा आदिपिता अँडॅम याचें पाहिलें काम नांवें देण्याचेंच होतें व मनुष्यजात तेंच आदिपित्याचें काम चालवीत आहे. मग हे सृष्टपदार्थ सौन्दर्य असोत, निरिन्द्रिय असोत, आकाशस्थ असोत, किंवा काव्यामधील मनोविकार, सद्गुण किंवा संकटे असोत. अगदीं स्पष्ट शब्दानें म्हणच सांगते कीं, ' एखाद्याला चोर म्हणा म्हणजे तो कालेंकरून चोरी करील; ' त्याप्रमाणेंच एखाद्यास डायोजीनीस टॉयफल्सड्राख म्हणा म्हणजे तो ' नेपथ्य-भीमांसा ' करील. "

बाराव्या वर्षी या मुलाच्या डोक्यांत आपल्या जन्माविषयीचें गूढ कळल्यामुळे कोणच्या प्रकारचे विचार घोळूं लागले हे सांगण्यांत आपण जरा जास्त पुढें मजल मारली पण आतां आपल्याला थोडें मागें वळलें पाहिजे.

आपण का कसे, व कोठें जन्मास आलों याबद्दल जन्मतः इतर माणसांप्रमाणें अगदीं अजाण असणारा (कस्त्वं कुत आयातः) आमचा होतकरू टॉयफल्सड्राख (लडिवाळपणें-डायोजीनीस या शब्दांतील उत्तरार्धाचें हें अपभ्रष्ट रूप आहे-असें टोपण नांव त्याला त्या जोडप्याने दिलें होतें.) उजेडाकडे पाहूं लागला; आपले हातंपांथ व आपलीं दहा

वाट पसरू लागला; तसेच तो लक्ष देऊं लागला; चव घेऊं लागला व चांचपट्टें लागला; सारांश, आपल्या सर्व ज्ञानेन्द्रियांचा तसेच तहानभूक इत्यादि वासनांचा उपयोग करून वा जगाचें ज्ञान मिळवूं लागला. त्याची वट्ट जोगाने चालली. पध्दत महिन्यां त्याला बोलायला येऊ लागले.

मुलाचा बाल्यावस्था फार सुखदायक असे असे क्षणतात ते ग्योटे नाही. या वयात जेवायला, खायला, राहायला, निजायला फुकट मिळतें. क्षणभंगुरासारखे काम नसतें. तरी पण या वयातच पृथ्वीला कामासूचनाचा पाया घातला जातो. कारण मुलाची निष्कारण मोडतोड व नासधूस करण्याची व खेळाची प्रवृत्ति क्षणजेच त्याची उत्पादक उपजत वृद्धि होय. त्या वामन मूर्तीच्या वाटते की, आपण मनुष्यकाटीत जन्मलं! आहं व आपले कर्तव्यकर्म उपयोग करणे हे द्याय. लहान मुलाला सर्वांत निवडक देणगी म्हणजे एखादे हत्यार. मग तो विघातक प्रवृत्ति वाढविणारा चाकू असो की विघातक प्रवृत्ति वाढविणारी लाटेग्यानीं बंदुक असो. विघातक असो, विघातक असो, पण मुलाची प्रवृत्ति काहीं तरी करण्याची किंवा फेरबदलाच्याची असते. मंडळी मिळवून कौशल्याच्या व शक्तीच्या खेळात तो मुदगा सद्कार्याचे धडे शिकत असतो यात शक्य नाही.

टॉयफुलड्रॉग नवो प्रेशन याने जेपासनेत या आवतीत समाधानकारक स्थिति नव्हती. येथेच आपण निरीक्षण. प्रेमळ स्वभाव व जिज्ञासा यासबधी त्याची सुस्थिति होती. पण हालचाल, मोडतोड व उद्यमवृत्ति या आवतीत प्रेशनचे गलक त्यास मनाप्रमाणे वागू देत नसत. त्याला आज्ञाधारकपणाचे कडक धडे भिकावे लागत. यामुळे या मुलामध्ये प्रवृत्तीपेक्षा निवृत्ति, आचारापेक्षा विचार, संगतिप्रियतेपेक्षा एकांतप्रियता यांची वाढ जास्त झाली. याचे निदर्शन या मुलाच्या आवडीनिवडीवरून स्पष्टपणे होते. प्रेशनला मायकाळचे आपले जेवण (दुधात शिजविलेले पावाचे तुकडे) वागेच्या भिंतीवर बसून जेवण्यास फार आवडे. त्याला भिंतीवर चढू घेऊ लागले होते. आन्डीयसनने आपली झाडे लाटायलाची शिडा भिंतीला लावलेली असली म्हणजे भिंतीवर जाण्याची त्याला एक मजाच वाटे. येथे तो क्षणोक्षणी रंग पालटणाऱ्या आकाशाकडे दूर असलेल्या पर्वताकडे सारखा पहात राही. तसेच त्या मुलाला मुक्या

जन्मवरांची व पक्षांची फार आवड असे. यामुळे एकंदर प्राणिमात्राबद्दल त्याच्या मनांत सहानुभूति उदभूत होत गेली. प्रेशनच्या मानासिक विकासाचें महत्वाचें एक साधन म्हणजे एनटेफूल या गांवीं भरणारा गुरांचा वार्षिक बाजार होय. या ठिकाणीं प्रांतोप्रांतीचे व निरनिराळ्या धंद्याचे लहानथोर, गरीब व श्रीमंत लोक एकत्र जमत असत व मौजा मारीत असत. त्या बाजाराच्या दिवसांत प्रेशनच्या दृष्टीस किती तरी पोषाखाच्या तऱ्हा, वागण्याच्या तऱ्हा व बोलण्याच्या तऱ्हा पडत असत. तसेंच आन्ड्रीयसला ऐतिहासिक गोष्टी व दतकथा सांगण्याचा फार नाद असे. त्यामुळे मुलाला लहानपणापासून इतिहास व चरित्रे ऐकण्याची गोडी लागली.

या स्वाभाविक मनोविकासाबरोबर अर्थात् त्याचें शाळेंतील शिक्षण चालूं होते. त्याला लिहावाचायास तर फारच लवकर शिकविलें गेलें व त्या गांवच्या शाळेंत होणारें सर्व शिक्षण झाल्यावर प्रेशनला दुय्यम शिक्षणाच्या शाळेंत पाठविण्यांत आलें. आपल्या बापाबरोबर पाहिल्यांदाच हिन्टर-श्लाग जिमनाशियम (ठोकपट्टीची शाळा. या शाळेंत ठोकाशिवाय दुसरें कांहीं मिळत नसे) मध्ये जाण्याकरितां त्या गांवच्या मुख्य रस्त्यावर त्यानें पाऊल टाकले तोंच त्याला एक विलक्षण देखावा दिसला, व त्याचा त्याच्या मनावर अचल परिणाम घडला. कांहीं वात्रट मुलांनीं एका कुऱ्याच्या शेपटीला एक जस्ताची किटली बांधली होती व तिच्या भीतीने तो कुत्रा जोराने धांवत होता. जो जो तो जोराने धावे, तो तो ती किटली ज्यास्त ज्यास्त जोराने वाजे; व ती किटली जां जां जोराने वाजे तो तो त्या कुऱ्याला ज्यास्तच चेव येई व तो ज्यास्त ज्यास्त जोराने पळे. याप्रमाणें तो कुत्रा तीव्र वेदना भोगीत गांवभर पळाला व सर्व गांवभर त्याची ख्याती झाली.

या शाळेंत आल्यापासून प्रेशनच्या दुःखास आरंभ झाला. हा एकल-कोंडा व शांत स्वभावाचा होता. यामुळे शाळेंतील वात्रट मुलें याची कुचेष्टा करीत व याला त्रास देत. त्याचा प्रतिकार करण्याचें सामर्थ्य त्यांच्यामध्ये नव्हतें. कारण तो वयानें त्या मुलांपेक्षां लहान होता. तेव्हां त्याचा शेवटचा उपाय म्हणजे रोदन हा होता, म्हणून तेरा वर्षांपर्यंत त्याला ' रडत राऊत ' किंवा रडवी भागुबाई म्हणत असत.

या शाळेंत ग्रेसननें तीन वर्षे घालविलीं. त्या वेळीं त्याचा बाप आन्ड्री-यस हा वारला. मृत्यूची पहिली कल्पना त्याला तेव्हां आली. अर्थात् घरांतील सर्वांना अत्यंत दुःख झालें, व याच वेळीं त्याची आई ग्रेसन हिनें मागे उल्लेख केल्याप्रमाणें त्याच्या जन्माचें गूढ त्याला सांगितलें. यामुळें ' आपण दुहेरी पोरके झालों ' असें ग्रेसनला वाटलें. असो.

परंतु या घरगुती अडचणीस न जुमानतां ग्रेसननें आपले शिक्षण चालूं ठेवून तो विश्वविद्यालयांत शिरला व तेथीलही अभ्यासक्रम त्यानें पुरा केला असे दिसतें. मात्र यामध्ये त्याला त्याच्या घरच्या गरिबीमुळें फार अडचणी आल्या व त्यानें मोठ्या हालआपेक्षांत हे दिवस काढले. याच दिवसांत त्याची टाऊगुड (भले कर) या नांवाच्या इंग्लंडांतून जर्मनींत शिकण्याकरितां आलेल्या एका गृहस्थाशीं मैत्री जमली. टॉयफल्सड्राखसारख्या गूढ व एकांतप्रिय स्वभावाच्या माणसाची कोणाशीं मैत्री जमणें कठीण. पण समानशीलत्वानें म्हणा किंवा समानमतामुळें म्हणा, पण या दोघांची मैत्री जमली हें खास. या दोघांची आयुष्याच्या इतिकर्तव्यतेबद्दल, विश्वविद्यालयातील निरुपयोगी शिक्षणाबद्दल, शिकलेल्या तरुण माणसाला व्यवहारांत योग्य धंदा मिळण्यास व त्यांत शिरकाव होण्यास कशी अडचण पडते याबद्दल मजेदार संभाषणें होत. या संभाषणांत जगातील स्थितीचें काळेंकुट्ट चित्र रेखाटण्यांत दोघांही मित्रांची चढाओढ चालत असे.

विश्वविद्यालयांत ग्रेसननें कायद्याचा अभ्यास करून त्यांत प्राविण्य मिळविले, पण त्याच्यासारख्या भिडस्त, एकलकोंड्या व मागे मागे घेणाऱ्या तरुणाचा या धंद्यांत शिरकाव कसा व्हावा ? शिवाय त्याचा सामाजिक दर्जाही कमी प्रतीचा व वाशिल्याशिवाय त्या धंद्यांत प्रवेश होणें दुरापास्त. शिवाय त्याची आवड इकडे नव्हती हें निराळेंच. अशा स्थितींत विश्वविद्यालयांतून बाहेर पडल्यावर " आतां पुढें काय ? " हा प्रश्न दत्त म्हणून त्याच्या पुढें उभा रहावा हे साहाजिक होतें. " कोठें खासगी शिकवणी घर; कोठें एखाद्या मासिकास लिही; कोठें एखाद्या पुस्तकाचें भाषांतर कर, " अशा तऱ्हेनें त्याला आपली तहानभूक शमविण्याचें साधन जो पैसा तो मिळवावा लागला. पण या धंद्यावरची

मिळकत ती काय असणार ? पण कसा तरी त्याचा त्यावर गुजारा चालला होता हे खास. याच मुमारास टॉयफल्सट्राखची आईसुद्धां वारली, व तो या अफाट जगांत अगदीं एकटा राहिला.

वरील विवेचनावरून टॉयफल्सट्राख याचा स्वभाव कसा बनत चालला होता हे समजून येईल. घरात बहिणभावडें नसल्यामुळे व शाळेंतही मुलाशीं नीटसे न जमल्यामुळें तो एकांतप्रिय बनला होता. घरांतील हें करू नको, ते करू नको अशा नकारार्थी शिस्तीने तो कार्याक्षम झाला होता. आगच्या बुद्धिमत्तेमुळें व वाचनाच्या नादामुळें तो मननशील झाला होता. दुसऱ्या माणसाशीं त्याचा फारसा संबंध न आल्यामुळें त्याच्या मनाचा विकास बहिर्मुख न होता अन्तर्मुख झाला होता. साराश, त्याच्या गूढजन्माप्रमाणें त्याचा स्वभावही गूढ बनला होता. अशा एकांत-प्रिय, अन्तर्मुख, कार्याक्षम, मननशील स्वभावाच्या माणसानमध्ये उच्चैःश्रवणारे मनोविकार राहू शकतील अशी कल्पनाही होत नाहीं. तरी पण टॉयफल्सट्राखमध्ये तीव्र मनोविकार होते. मात्र त्याच्या विलक्षण परिस्थितीमुळे व शिक्षणामुळें ते मनोविकार राखेने आच्छादितल्या विस्तवासारखे होते. ज्याप्रमाणें राखेच्या ढिगात विस्तव असेस वाटत नाही, पण त्या ढिगावर जर गवतासारखा जल्द पेट घेणारा पदार्थ पडला तर अन्तर्गूढ विस्तव तेव्हांच प्रदीप्त होतो, त्याचप्रमाणें टॉयफल्सट्राखचे मनोविकार अन्तर्मुख होते इतकेंच; पण ते प्रदीप्त करण्यास विषय मिळाल्यास ते जोराने बाहेर पडत असथे पाहिजेत ही गोष्ट त्याच्या आयुष्यात जी एक प्रेमकहाणी घडून आली व त्यायोगे त्याच्या पुढील आयुष्यावर जी विलक्षण परिणाम घडला त्यावरून दिसून येईल.

ब्युमिन (कुलांची राणी किंवा युमुमावती) या नांवाची कुमारिका क्राणाची तरी चालत बहिण होती. ती तरुण होती. तिचे डोळे काळेभोर होते; व एकदरीत ती फार सुरेंद्र होती. चागल्या पतिष्ठित घराण्यांत तिचा जन्म झालेला होता. पण दुर्दैवाने ती द्रव्यहीन असून एका श्रीमंत नातेवाईकाच्या आश्रयान राहिलेली व म्हणूनच परस्वाधीन होती. परंतु टॉयफल्सट्राखची व तिची गांठ कोठें व कशी पडली ? एखाद्या सगीत चहापाटीच्या प्रसंगी गांठ पडली, किंवा रुक्ष कामाच्या निमित्तानें गांठ

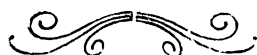
पडली, किंवा टाऊगुड याच्या मार्फत गांठ पडली, किंवा एखाद्या चित्रकाराच्या दुकानांत गांठ पडली हें कांहीं खात्रीने सांगतां येत नाही. पण गांठ कशीही पडली असो—ती आकास्मिक असो, कामानिमित्त असो किंवा मुद्दाम घडवून आणलेली असो, ती एखाद्या सभोवार सृष्टिशोभा असलेल्या बंगल्यांत पडलेली असो, किंवा बागेतील छोटेखानी बंगलींत पडली असो—ती गांठ पडली हे खास; व त्या तरुण हंसतमुख हुशार राणीच्या गुलाबी गालांकडे पाहून टॉयफल्स ड्राखचा अंतर्मुख प्रेमविकार बाहिर्मुख होऊन प्रदीप्त झाला व तो त्या रमणीच्या प्रेमपाशांत सांपडला. टॉयफल्स ड्राखला पाहून त्या रमणीची तीव्र अवस्था झाली. याप्रमाणे दोघांमध्ये देव्यतप्रेम उद्भूत झालें. एकमेकांना एकमेकांशीं बोलण्यांत आनंद वाटू लागला. त्यांचें निरनिराळ्या विषयांवर संभाषण झालें. तें यिनोदाचें, कळकळीचें व मौजेचें झालें. त्या संभाषणाचे प्रसंगीं एकमेकांकडे एकमेकांना पढात रहाण्याची बुद्धि होऊं लागली. सारांश, त्या दोन व्यक्तींमध्ये प्रेमाचें आकर्षण सुरू झाले. ती भेटीची वेळ संपत आली. जातांना ब्लुमिनचा हात टॉयफल्स ड्राखच्या हाताला लागला. त्यांनीं एकमेकांचा निरोप घेतला. त्याने आपली पुनः भेट होईल अशी इच्छा पदार्शित केली; तिनें खुषीनें होय म्हटलें. झालें. घरीं परत आल्यावर टॉयफल्स ड्राखचे मन थाण्यावर राहिणें नाहीं. त्याला ध्यानीं मनीं ती कुसुमावती दिसूं लागली. तिनें एका क्षणांत याच्या हृदयांत कायमची जागा पटकावली. तो प्रेमानें वेडा झाला. त्याची व तिची पुनः शहरांत गांठ पडली. आतां तर त्याच्या दृष्टीला पूर्वीपेक्षांही ती सुंदर दिसूं लागली. तिच्या सान्निध्यांत कांहीं अवर्णनीय भावना त्याचे मनांत उद्भूत होऊं लागल्या. प्रेमानुरूप अर्थात् भावी वैवाहिक संबंधाकडे त्याची दृष्टि वळे व त्याकडे दृष्टि वळली म्हणजे नदनवननिवासाची कल्पना त्याचे मनांत येई. याप्रमाणे टॉयफल्स ड्राखचें प्रेममनोगज्य क्षपाट्यानें वाढत चाललें. आपल्या प्रियकरणीचें आपल्यावर तितकेंच प्रेम आहे असा त्याचा भरंवसा होता. याप्रमाणें कांहीं काळ लोटला. टॉयफल्स ड्राखच्या मनांतील प्रेमवृक्ष भराभर फोफावत चालला. तांचे एके दिवशीं सकाळीं ब्लुमिन म्लान वदनानें व अश्रुपूर्ण नयनानें टॉयफल्स ड्राखकडे आली व

कांपण्या स्वरानें ह्मणाली “ आपल्याला यापुढें भेटतां येणार नाही. ” संपलें ! टॉयफल्सड्राखवर आकाशची कुन्हाड पडल्याप्रमाणें झालें. “ बाईसाहेब, आपला मी निरोप घेतों. ” असें तो म्हणाला. टायफल्स-ड्राखच्या स्वाभिमानाला धक्का बसला व म्हणून तो यापुढें कांहीं एक बोलला नाही. आपल्या दारिद्र्यामुळें हिच्या नातेवाईकांनीं हिला आपल्या मनासारखें करू दिलें नाही अशी त्यानें आपल्या मनाशीं खूणगांठ बांधली. त्यांनीं दुःस्मित अंतःकरणानें एकमेकांचा निरोप घेतला, आणि टॉयफल्सड्राखच्या आयुष्यांतील प्रेमकहाणी येथेंच संपली. त्याच्यासारख्या गूढ स्वभावाचा माणूस एकदां प्रेम करतो; त्याचे अन्तर्मुख मनोविकार एकदांच प्रदीप्त होतात; त्याच्या मनोविकारांचा एकदांच भडका होतो !

अशा परिस्थितींत नेहेमीच्या तरुणांची काय स्थिति झाली असती. कादंबऱ्यांत व नाटकांत वर्णिल्याप्रमाणें अशा तरुणांस तीन मार्ग खुले असतात. एक तर तो वेडा बनतो व वेड्याच्या दवाखान्यांत पाठविला जातो; किंवा एकंदर स्त्रीजातीच्या बेइमानपणाबद्दल आक्रोश करित स्त्रीद्वेषा होऊन सैतानी कविता करतो किंवा आपला कपाळमोक्ष करून घेतो. पण टॉयफल्सड्राखनें या तिन्ही घोपट मार्गांपैकीं एकाचाही अवलंब केला नाही. त्याने आपला चतुर्थ पंथ काढला. अर्थात् त्यालाही फार वाईट वाटलें; त्याचे आयुष्यांतील आशा नष्ट झाली; त्याचे मनांत नैराश्य व वैराग्य उत्पन्न झालें पण त्यानें तें बाह्यतः कांहींएक दृष्टीस पडूं दिलें नाही. त्यानें आपले मनोविकार पुन्हा पूर्वीसारखे अन्तर्मुख केले, व पहिल्यासारख्या शांत तऱ्हेनें आपलें सामानसुमान बांधलें व आपला प्रवाशी सोटगा घेऊन तो प्रवासास निघाला. अर्थात् त्याला प्रवासांत एखादें इष्ट स्थान गांठावयाचें होतें, अशांतला भाग नव्हता. त्याचा प्रवास म्हणजे निव्वळ निरर्थक भटकणें होतें, यामुळें जिकडे लहर फिरे तिकडे तो जाई. त्यानें हजारों प्रांत पाहिले, सर्व जगभरच त्यानें प्रवास केला म्हणाना. या त्याच्या प्रवासाचें जर वर्णन करावयाचें मनांत आणलें तर तो एक स्वतंत्र ग्रंथच होईल.

याप्रमाणें तो फिरत फिरत एका गांवीं आला असतांना व एका रस्त्यांतून जात असतांना त्या स्थळाची स्तब्धता गाडीच्या चाकांच्या

आवाजानें मोडली. उत्तरेकडून निघून एक आल्हादजनक चार घोड्यांची गाडी दक्षिणेकडे चालली होती. माडीच्या मागच्या पुढच्या शिपायांनीं लग्नसमारंभास साजेसे पोशाक केले होते. टॉयफल्सड्राखला वाटलें कीं, या मुखी जोडप्याची ही विवाहाच्या नंतरची पहिली संध्याकाल असावी; एका क्षणांत तें जोडपें सन्निध आलें. पण टॉयफल्सड्राखच्या दृष्टीस काय पडलें ? आपला मित्र टॉऊगुड व ब्लुमिन ! त्या दोघांनीं ओळखत न ओळखत ओझरता राम राम टायफल्सड्राखला केला व तें जोडपें शेजारच्या झाडीच्या आड गेलें व तेथून पुढे अर्थात् तें इंग्लंडला गेलें. व टॉयफल्सड्राख हा मागे अंधारांत एकटा राहिला.

टॉयफल्सड्राखचा आध्यात्मिक विकास !

कुसुमावतीने ' आपली भेट पुनः होणार नाही ' असे दुःखित . अन्तःकरणाने सांगितल्यापासून टॉयफल्सड्राखच्या मनाला जबर-दस्त धक्का वसून तो आपल्या प्रवासी सोडगा घेऊन प्रवासास निघाला, हे वर सांगितले; तरी पण त्याच्या अन्तःकरणाने अगदी अंधुक अशी आशा होती की, कदाचित् कुसुमावतीने जरी नोंदवाईकांच्या स्वार्थी, संसारी मल्ल्यावरून आपली सगळी सोडली असली तरी तिचे निरपेक्ष प्रेम आपल्यावर असल्यामुळे पुढेमागे-कालांतराने-तिचा आपला संयोग होण्याचा समभव आहे. म्हणूनच त्याची निराशा व वैताग ही शिखरांला जाऊन पोचली नव्हती. पण जेव्हा त्याने कुसुमावतीला व टाऊगुडला एका गाडीत विवाहाच्या पोपाग्यात पाहिले, तेव्हा त्याची ती अंधुक अंधुक आशाही पार रसातळास गेली. जगात खरे प्रेम, खरा स्नेह, वगैरे सात्विक मनोवृत्ति मुळाच नसून जग हे स्वार्थी, मुखार्थी, ' मोले घातले रडाया, नाही अक्षू आणि माया ! ' अशा सैतानी मनोवृत्तींनी भरलेले आहे; त्यांत उच्च भावनाचा गंधही नाही; तेव्हा असल्या जगाशी आपल्याला काय करावयाचें आहे; अशा प्रकारची विरक्ति, पीट व वैताग टॉयफल्सड्राखचे मनांत उडवला. पहिल्या प्रवासांत जो कांहीं तरी अंधुक, अस्पष्ट व अनिर्वाच्य असा हेतू होता तोही सर्वस्वी नाहीसा झाला. या जगांत आपले कांणी नाही, या पृथ्वीवर आपण एकटे-एकलकोंडे-आहों, आपल्या मनाच्या विसाव्याला जागा नाही; सारांश, ज्या प्रेमादि मनोवृत्तींमुळे मनुष्य दुःखे, सकटे, आधिव्याधी सोसतो, त्या उच्च मनोवृत्ति टॉयफल्सड्राखच्या मनांतून पार नाहीसा झाल्या व त्यांच्या जागी सैतानी-दानवी-विकार उभूत झाले.

याप्रमाणे प्रेमाच्या दृष्टीने, संसाराच्या दृष्टीने, भावी सुखाच्या दृष्टीने त्याचें अन्तःकरण अंधकारमय झालें होतें, तर विचाराच्या दृष्टीने त्या

मनाला कांहीएक आधार राहिला नव्हता. त्याच्या वाचनाने, त्याच्या विचारातिशयामुळे, त्याच्या सृष्टिशास्त्राच्या अतिपरिचयाने, त्या काळच्या जडवादात्मक तत्त्वज्ञानाने, त्या काळी बोकाळलेल्या जनपदहितवादाने, सांगंश, टॉयफल्सड्राखच्या बौद्धिक शिक्षणाने त्याचा क्रिस्ती धर्मावरील विश्वास पार उडाला होता. इतकेंच नाही, तर एकंदर अर्तान्द्रीय गोष्टी-वरील त्याची श्रद्धा, मनुष्यमात्रांतील स्वाभाविक जिज्ञासा व सृष्टीच्या गूढाबद्दल वाटणारा विस्मय, सृष्टिसौंदर्याबद्दल वाटणारे कौतुक इत्यादि उच्च मनोविकांगही नाहीसे झाले होते. यामुळे जगाच्या गूढाच्या मुळाशी परमेश्वर आहे. त्याच्याच सर्वशक्तित्वामुळे, सर्वज्ञतेमुळे, सर्वसाक्षित्वामुळे व सर्व गुणसंपन्नतेमुळे या जगाचे व्यवहार मुरळित चालत आहेत; तो परमेश्वर सर्वव्यापी आहे; सर्व चगचर जग त्याचेच दृश्य पण अनित्य स्वरूप आहे. जगांत सैतानाचे राज्य चालू आहे असें वरवर वाटलें तरी शेवटीं सत्याचाच जय होतो, व परमेश्वरी सकेत असाच आहे. अशा प्रकारच्या अध्यात्मिक विचारांस टॉयफल्सड्राखचे मन पारस्वें झालें होतें.

टॉयफल्सड्राखच्या मनाची स्थिति याप्रमाणें अवर्णनीय झाली होती. अशा स्थितींत त्या मनानें धीर धरावा तरी कशाच्या आधारावर ? विचारानें व विवेकाने मनाला आधार देणाऱ्या आध्यात्मिक श्रद्धा, भक्ति वगैरे मनोवृत्ति नष्टप्राय करून टाकल्या होत्या. प्रेमाच्या वावर्तीतील त्या दुःस्वप्नय अनुभवानें हृदयांत सर्वत्र निराशेचा अंधकार पसरला होता. ही मनाची स्थिति विलक्षण यातनामय होय यांत शंका नाही. कारण मनाला बुद्धीकडून किंवा हृदयाकडून कोणीकडूनच आधाराला जागा नव्हती. अशा वेळींच मनाला आपल्या दुर्बलतेची तीव्र जाणीव उत्पन्न होते व ही तीव्र जाणीवच फार कष्टमय असते. आपल्यामध्ये कर्तृत्व असेल; पण तें प्रत्यक्ष कृतीच्या रूपाने दिसेपर्यंत आत्मशक्तीचा प्रत्यय यावा कसा ? आत्मशक्तीची अंधुक, अस्पष्ट जाणीव आपल्यांत असते; पण ती दृग्गोचर होण्यास कृतिरूप आरसा लागतो. म्हणून आत्मप्रत्यय येण्यास आपल्याला काय करतां येईल, हें कळावें लागतें.

आतां टॉयफल्सड्राखकडे पाहिल्यास त्याचे हातून कांही एक कृति झाली नव्हती; त्याच्या सर्व व्यवसायांची बेरीज पूज्यच होती. तेव्हां या

कृतिरूप आरश्नशिवाय टॉयफल्सड्राखला आत्मप्रत्यय तरी कसा यावा ? त्याच्या मनांत जो अशेयवाद, नास्तिक्यवाद व जी अश्रद्धा माजली होती, तिच्यामुळे त्याचा आपल्यावरील आत्मविश्वासही उडाला होता. आपल्या हातून कांहीं होण्यासारखे आहे असेच त्याला वाटत नसे. आयुष्याचे कोडे त्याच्या बुद्धीला जास्त जास्तच गूढ व अगम्य भासू लागले. त्याप्रमाणेच संसाराच्या प्रेमगूढांत त्याचा विरसच झाला होता. या अनंत विश्वांत आपण एक दुर्बळ प्राणी आहोत. इतर सर्व प्राणीमात्रापासून आपण अलग आहोत; या अतर्क्य जगांत आपल्या विश्वासाचे माणूस, आपल्या जीवाचा कलीजा, आपल्या जीवास जीव देणारा खरा प्रेमळ खेही नाही; येथील मैत्री खोटी आहे; येथले प्रेम नकली आहे; सारांश, ज्याप्रमाणे जंगलांतला वाघ एकाकी भटकत असतो त्याप्रमाणे जगांत आपणही एकाकी फिरत आहो; आपल्या सोबतीस सैतानसुद्धा नाही, असे त्राग्याचे विचार टॉयफल्सड्राखच्या मनांत सारखे येत होते. कारण, त्याच्या नास्तिक्यबुद्धीने जगांतून सैतानाची कल्पनासुद्धा नाहीशी केली होती. या जगांत कांहीं जीव नाही; या जगाला कांहीं प्रयोजन नाही; या जगामध्ये चांगली किंवा वाईट कर्तृत्वशक्ति नाही; हे जग म्हणजे एक निर्जीव प्रचंड यंत्र आहे व त्यांत सर्वांचा शेवटी चक्काचूर व्हावयाचा आहे. अशी टॉयफल्सड्राखची समजूत होत चालली होती.

अशा मनःस्थितीत टॉयफल्सड्राख आत्महत्याच करून घ्यावयाचा. पण खिश्चन धर्माच्या पूर्व संस्कारामुळे व कांहीं अशीं जात्याच आळशी असल्यामुळे त्याने आत्महत्या केली नाही. आपल्याला अकस्मात् एखाद्या गोष्टीने मृत्यु आल्यास किती बरे होईल असे विचार मात्र वारंवार त्याच्या डोक्यांत घोळस असत.

त्याचा भूताखेतांवर विश्वास नव्हता खरा, तरी पण कांहींएक अस्पष्ट भीति त्याच्या मनाला त्रास देई; जमीन, आकाश व यांमधला पोकळ भाग मिळून एका प्रचंड राक्षसाचा जबडा झाला आहे आणि त्या जबड्यांत आपण हल्ले हल्ले शिरतो आहोत असे टॉयफल्सड्राखला वाटे. या मनोवेदना सोशीत असतांना पॅरिसच्या आसपास भटकतांना, एका अत्यंत ऊष्मा भासणाऱ्या दिवशी टॉयफल्सड्राखच्या मनांत एकाएकी

खालील विचार आले. 'मना, तं कशाची भीति बाळगतोस ? भिण्या-
प्रमाणें एकसारखा कांकू व कुरकुर कां करतोस ? कांपत कांपत व
वाकून वाकून कां चालतोस ? अरे क्षुद्र द्विपाद प्राण्या ! तुझ्यापुढें वाढून
ठेवलेल्या दुःखाच्या ताटांत येवढें भिण्यासारखें काय आहे ! मृत्यूच
ना ? आणखी नरकाच्या यातना, सैतान व मनुष्य तुझ्या विरुद्ध जें
काय करील किंवा करूं शकेल हेंच ना ? तुला धैर्य नाही काय ? कांहीं
असलें तरी तें तुला सोसायला यायचें नाही काय ? तूं स्वतंत्रतेचा पुत्र
आहेस, व जरी तू बहिष्कृत असलास तरी तुझा नाश करणाऱ्या नरकाला,
तुला पायाखालीं तुडवितां येईल. तर मग मृत्यू किंवा दुसरा येईल तो
प्रसंग यांस पाठ देण्यास तयार हो, म्हणजे झालें.' " हा विचार
माझ्या मनांत आल्याबरोबर माझ्या आत्म्यामध्ये एक प्रकारच्या तेजाचा
संचार झाला व माझ्या मनांतून भीतीनें आपलें ठाणें कायमचें उठविलें.
माझ्यामध्ये अवर्णनीय शक्ति अवतरली असें मला भासलें; मी आत्मा
आहे—देव आहे—असें मला वाटू लागलें. तेव्हांपासून माझ्या दुःखाला
उतार पडत चालला. "

या मनःस्थित्यंतरास टॉयफल्सड्राखनें आपला आध्यात्मिक जन्म असें
म्हटलें आहे. वरील विवेचनावरून हा जन्म म्हणजे मानवी प्राण्यामध्ये
जाग्रत होणारी स्वातंत्र्याची जाणीव होय. मनुष्यप्राणी इतर निर्जीव
वस्तूप्रमाणें बाह्य कारणांवर सर्वस्वी अवलंबून नाही. त्याच्यामध्ये एक
अद्वितीय अशी स्वातंत्र्यशक्ति आहे व त्यायोगे तो सर्व दुःखाचे पार
जाऊ शकतो, अशी एकदां मनाची खातरी झाली म्हणजे मनुष्याचें दुःख
नाहींसें होतें. आपल्या अंगीं अद्वितीय आध्यात्मिक तेज आहे, अशी
जाणीव एकदां मनुष्यांत उत्पन्न होऊन आत्मप्रतीति आली, म्हणजे
सर्व जगाकडे तो निराळ्याच दृष्टीनें पाहूं लागतो व मग त्याला तें जग
पहिल्यापेक्षां निराळ्या रूपानें दिसू लागतें. तीच आतां टॉयफल्सड्राखच्या
दृष्टीची स्थिति झाली होती.

या आध्यात्मिक जन्मानंतर टॉयफल्सड्राखच्या बह्यवृत्तींत फारसा
फरक झाला होता अशांतला भाग नाही. अद्भूत तो सारखा भटकतच
होता. पण सूक्ष्म दृष्टीनें पाहणाऱ्यास आतां त्याच्या भटकण्यांत कांहीं

एक हेतू असावा असं वाटलं असतं. त्याचें मन अन्तर्बाह्य दुःखानें विद्ध झालेलें होतें, तेव्हां परमेश्वरी सृष्टीकडे किंवा मानवी कृतीकडे त्याचें मुळींच लक्ष जात नसे. पण आतां त्याच्या प्रवासांत त्याचें या गोष्टीकडे लक्ष जाऊ लागलें होतें. हें त्याच्या खालील उद्गारांवरून दिसून येतें.

“ शहरें व गांवें—विशेषतः पुरातन गांवें व शहरें—मी मोठ्या हासेनें पहात असे. या योगे आपण लांब रस्त्यामधून मूर्तिमंत दूरचा काळ पहात आहों असं वाटते. जणूं कांहीं पुरातन भूतकाळाचा एक अंश वर्तमान-काळांत आणून आपल्यापुढे उभा केलेला आहे. या जुन्या शहरांत दोन हजार वर्षांपूर्वी पेटत घातलेला चुलीचा विस्तव अजून पेटत आहे व त्याचा प्रत्यक्ष धूर आपल्याला दिसत आहे. त्याचप्रमाणें त्या काळीं, त्या ठिकाणीं मानवी जीवितरूपी अग्नीही प्रदीप्त झाला व त्याची परंपरा आतांपर्यंत सारखी चालत आली असून त्या अग्नीच्या प्रेमळ किंवा उग्र मूर्ति अर्थात प्रेमळ किंवा क्रूर प्रकृतीचीं माणसं आपल्याला आढळत आहेत.

मानवी कृतीचीं व कर्तव्यगारीचीं प्रमुख फळेंही गूढ, अपूर्व व सांप्रदायिक असतात. मानवी सरकाराची घटना व त्याची सत्ता, ध्या, मानवी चालीरीति व आचारविचार ध्या, कलाकुसरीचें समग्र ज्ञान व सृष्ट वस्तूचें रूपांतर करण्याची शक्ती ध्या, या सर्व गोष्टी अवश्य व अमूल्य आहेत खऱ्या; पण त्या किल्लीकुलपांत कोंडून ठेवतां येत नाहींत. त्या अमूर्त मार्गांनीं भूतसंचागप्रमाणें बापापासून लेकाला लाभतात. जर त्या दृष्टिपथांत आणण्याचा आग्रह धरला तर त्या कोठेंही दिसावयाच्या नाहींत. नांगरधरे व घणमारे मूर्तिमंत हवे तितके आहेत. पण त्यांचें शेतकीचें, धातुकामाचें व इतर कळाकुसरीचें कौशल्य एखाद्या दुकानांत साठवलेलें सापडेल काय? नाहीं. तें कौशल्य हवेंतून व सूर्यकिरणांतून कानांनीं व डोळ्यांनीं मिळतें. तें अमूर्त, अव्यक्त व आध्यात्मिक आहे. त्याचप्रमाणें कायदे कोठें आहेत, सरकार कोठें आहे, हें विचारूं नका. तें कोणत्याही देशाच्या राजवाड्यांत किंवा राजगृहांत सांपडणार नाहीं; तेथें तुम्हांला वीटा, दगड व फितीमें गुंडाळलेलीं कागदाचीं भेंडोळीं याखेरीज कांहीं एक दिसणार नाहीं. तर मग युक्तीनें बनविलेलें तें सर्व-

शक्तिमान सरकार कोठें सांपडेल ? तें सर्वत्र आहे. पण कोठेंही दिसणार नाही. तें फक्त त्याच्या कुर्तीत दगोचर होईल. स्वतः ते अमूर्त, अदृश्य, गूढ व अद्भुत आहे; तसें आपले सर्व आयुष्य हे आध्यात्मिक आहे. आपण जें ज करतो त्याचा त्याचा उगम गूढ, अदृश्य, आध्यात्मिक शक्तीत आहे.

भूतकाळच दृश्य व प्रगट पहिले फळ तीन प्रकारचें आहे असे म्हटले तरी चालेल. राज्यव्यवस्था व लष्करी व्यवस्था यांनी युक्त शहरे; दुभरे, रस्ते, पूल वगैरेंनी युक्त लागवडीची शेते; व तिसरे ग्रंथ. या तीन वस्तूंमध्ये शेवटच्याचा शेवटी शोध लागलेला आहे. पण ती दुसऱ्या दोहीपक्षां पुष्कळ पटीने ज्यास्त मौल्यवान् आहे. खरोखरी खऱ्या ग्रंथाचे माहात्म्य अद्भुत आहे ! दरसाल रसातळास मिळणाऱ्या व सदा दुरुस्ता लागणाऱ्या दगडाच्या निर्जीव शहरासारखे ग्रंथ नाहोत. तर त लागवडीची शेते आहेत नव्हे आध्यात्मिक वृक्ष आहेत. हे वृक्ष वर्षानुवर्षे व युगानुयुगे टिकतात. (कारण हजारे वर्षांच ग्रंथ उपलब्ध आहेत.) दरसाल या वृक्षांना नवी पाने येतात. (ग्रंथावरील टीका त्यावरून काढलेले निष्ठात, त्यापासून निघालेले तात्विक किंवा राजकीय पथ, किंवा त्याच्या आधारांनं केलेली प्रवचने, लिहिलेली चोपडी व वर्तमानपत्रे लेख हीं सव या वृक्षाचीं पाने होत.) या सर्वांमध्ये एक प्रकारची जादू भरली आहे. कारण त्या योग मानवी मने बनतात व बदलतात शतका दान शतकात असा अद्भुत ग्रंथ लिहिण्याची स्फूर्ति होणाऱ्या कविभर्या, ज्याला नगरस्थापक म्हणतात त्याचा हेवा करू नको. व ज्याला विजेता किंवा नगरनाशक म्हणतात त्याच्यावर दया कर ! तू विजेता व विजयी आहेस; पण तू खरा जिजेता आहेस. कारण तू पैतानावर जय मिळवितोस. तू संगमरवरी दगडाच्या किंवा धातूच्या केलेल्या स्मारकांपेक्षाही ज्यास्त टिकाऊ असं स्मारक निर्माण केले आहेस, तू अद्भुत मानसिक वृष्टि—परस्वती मंदिर—निर्मिली आहेस. या तुझ्या मंदिराच्या यात्रेस सर्व मानवी प्राणी जातात. मूर्ख ! तू पुराणसंशोधनाच्या भरांत गीझाचे दगडी मनोरे किंवा साचाराचे मातीचे मनोरे पाहण्याकरिता प्रवासाचा एवढा त्रास कशाला घेतोस ! मी तुला सांगतो कीं, ते तेथे आज तीन हजार वर्षे

वालुका प्रदेशाकडे मूढपणें पहात निचेष्ट व निश्चल पडले आहेत. तुला हिब्रु भाषेंतील बायबल, निदान लूथरचें रूपांतर तरी वाचतां येणार नाही काय ? ”

टॉयफल्सड्राख प्रवास करतांना युरोपांत नुकत्याच घडलेल्या लढायांच्या रणमैदानावर गेला असावा असें दिसतें. त्या वेळचे त्याचे लढाईच्या तत्वज्ञानाचे विचार मनन करण्यासारखे आहेत.

“ अगदीं स्पष्ट व सरळ शब्दांत सांगावयाचें असल्यास लढाईचें तात्पर्य व पर्यवसान काय म्हणून सांगतां येईल ? उदाहरणार्थ, माझ्या माहितीप्रमाणे इंग्लंडांतील डमडूज (‘तोडदाव बुक्यामार’) या गांवीं साधारणतः पांचशें माणसें राहतात व काम करतात. फ्रेंच लोकांच्या कांहीं स्वाभाविक शत्रूकडून फ्रेंच लढायांच्यावेळीं यांपैकीं तीस सशक्त माणसें निवडलीं जातात. डमडूज गांवानें आपल्या खर्चानें या लोकांचें बालपणीं संगोपन केलें; त्यानें मोठ्या आयासासायासानें या लोकांना लहानाचे मोठें केलें. त्यांना कामधंदा शिकवला, म्हणूनच एकाला विणकाम येऊं लागलें; दुसरा बांधकामांत तरबेज झाला; तिसरा घणकाम करू लागला व त्यांतला अत्यंत दुर्बल मनुष्यसुद्धां पांच मण ओझे उचलणारा ह्माल झाला. तथापि रडण्याच्या व प्रार्थनेच्या हलकळोळांत त्या तिसांना निवडतात, त्यांना तांबडा पोशाख देतात, व सरकारी खर्चानें दोन हजार मैल, अथवा स्पेनच्या दक्षिणेस गलबतांतून नेतात व तेथें त्यांची गरज लागेपर्यंत सरकारी खर्चानें त्यांना पोसतात. आतां स्पेनच्या दक्षिणेस त्याच जागीं फ्रान्समधल्या ‘तोडदाव बुक्यामार’ या गांवचे कामदारांना त्याचप्रमाणें आणतात. शेवटीं इतक्या खटाटोपानें या दोन टोळ्या एकमेकां-शेजारीं येतात व हातांत एक एक बंदुक घेऊन हे साठ लोक समोरासमोर उभे राहतात. तांबडतोव ‘बंदुका झाडा’ असा हुकूम होतो; व लागलीच हे लोक एकमेकांचा जीव घेतात; आणि साठ चपल उपयुक्त कामदारांऐवजीं जगांत साठ प्रेतें तयार होतात व त्यांना पुरावें लागते व त्यांच्याकरितां शोक करावा लागतो. या माणसांचें आपसांत कांहीं तंटा भांडण होतें काय ? जरी या जगांत सैतानाचा स्वैर संचार आहे तरी या लोकांचें एकमेकांशीं काडीइतकें भांडण नव्हतें. ते एकमेकांपासून फार

दूर रहात असत; ते एकमेकांना अगदी ओळखत नसत; नव्हे, या अफाट जगांत व्यापाराच्या योगाने न कळत ते एकमेकांना मदत करीत असत. तर मग त्यांचे भांडण कसे जुंपले ? अरे वेड्या ! येवढे तुला कळत नाही. या दोन लोकांच्या राजकर्त्यांमध्ये भांडण जुंपले. व एक-मेकांची डोकी उडविण्याऐवजी या राजकर्त्यांनी मोठ्या खुशीने या गरीब मूर्खांची डोकी उडविली ! अरे देशोदेशी हीच स्थिति आहे ! ”

बरील उतान्यावरून टॉयफल्सड्राखला आपल्या दुःखमय स्थितीचा विसर पडून सभोवताली घडणाऱ्या गोष्टींकडे त्याचे आतां लक्ष जाऊ लागले होते असे दिसते. यापुढल्या त्याच्या प्रवासापासून त्याला जगाचे यथार्थ ज्ञान मिळविण्याची संधि मिळाली व ती त्याने वाया दवडली नाही असे वाटते. दूरदूरचे देश, तेथली ग्रंथसंग्रहालये; तेथल्या भाषा, सृष्टिकृत किंवा मनुष्यकृत दृश्ये, निरनिराळ्या ठिकाणचे राजकीय व इतर प्रमुख पुरुष त्याने पाहिले. टॉयफल्सड्राख उत्तरध्रुवाकडेसुद्धा गेला व तेथे त्याला एक धिप्पाड, रानटी मनुष्य भेटला. तो टॉयफल्सड्राखला मारू लागला, पण टॉयफल्सड्राखने आपले छोटे पिस्तुल काढले व ते पाहताक्षणी तो धिप्पाड मनुष्य टॉयफल्सड्राखच्या वाटेस न जाता आपल्या वाटेने गेला. यावरून टॉयफल्सड्राखने दारूगोळा व पिस्तुल याच्या खऱ्या उपयोगाबद्दल उद्गार काढले आहेत. “ दारूगोळा व पिस्तुल यांचा खरा उपयोग म्हणजे सर्व माणसांना सारखेपणा आणणे हा होय. यायोगे धिप्पाड, सशक्त व बळकट आणि अशक्त खुजे व दुर्बल हा फरक नाहीसा होतो. नव्हे, ज्याला जास्त बुद्धि तोच यायोगे यशस्वी होतो यावरून शारीरिक बलापेक्षां आध्यात्मिक शक्ति जास्त ठरते. ”

बरील उतान्यावरून टॉयफल्सड्राखच्या मनामध्ये आतां पालट होत चालला होता असे दिसते. त्याची ती वैराग्याची, विरक्ततेची, निराशेची वृत्ति मावळून तिच्या ऐवजी त्याचेमध्ये नवजीवन येत होते. त्याचे प्रत्यंतर पुढील उतान्यावरून येते. टॉयफल्सड्राख उद्गारतो ‘ खाईस्टची कसोटी देवाने, जीर्णारण्यांत पाहिली म्हणतात. पण आपल्या सर्वांना अशा विकारवशतारूपी मोहजालाच्या कचाट्यांतून तावून सुलाखून निघा-

वयाचें नाही काय . विकारवश आदिपिता अँडॅम त्यापासून आपला जन्म; मग आपली विकारवशतेपासून सुटका अगदी सोप्या रीतीने कशी होणार ? आपल्या आयुष्याच्या भोंवतीं देवाचा फेरा गुडाळलेला आहे. तरी पण स्वातंत्र्य किंवा कर्तृत्वशक्ति आपल्या अर्गी आणणें, हाच मानवी आयुष्याचा खरा हेतू नाही काय ? अर्थात् आयुष्य म्हणजे एक निरंतरचा संग्राम आहे. विशेषतः प्रारंभीं तर आपल्याला निकराचीच झटापट करणें प्राप्त आहे. कारण ' श्रेयसे यतस्व ' किंवा ' कल्याणाकरितां काम कर ' ही आपल्या मनःपटलावर अलौकिक लिपींत लिहिलेली परमेश्वरी आज्ञा मनुष्याला रात्रंदिवस नैन पळू देत नाही व आपल्या वर्तनात आपली कर्तृत्वशक्ति दाम्बयिण्यास त्याला प्रवृत्त करत, तर ' ऋण कृत्वा घृतं पिव ' किंवा ' ऋण कलनं सण कर ' ही तामसी आज्ञा आपल्या रोमरघ्रांत गुणगणत असते व आपलें घोंडे पुढे ढकलत असते. अशा स्थितींत सात्विक वृत्तीचा वर्गपगडा होईपर्यंत आपल्या अतःकरणात गोडळ व झगडा मात्रलाखेरीज कसा राहील ?

मग ही गोष्ट अगदी स्वाभाविक वाटते की, विकारवश मनुष्याच्या हृदयात जेव्हा परमेश्वरी आज्ञा परमेश्वरी प्रेरणेंने उद्भूत होत, तेव्हा तामसी वृत्तीचा विजय किंवा पराजय झाल्याखेरीज गत्यतः नाही. म्हणून अशा वेळीं मनुष्य घोर एकातवास पतकरतो; तेथे त्याच्या सैतानाशीं भयकर झगडा करवा लागतो व सैतानास वाटेस त्याचाच लागत. या प्रकाराच पुन्ही कसेही वर्णन करा, मूर्तिमंत सैतान खडकाळ व बालुका मय जीर्णागणात येशुखिस्ताला दृश्य झाला त्याप्रमाणे आपल्याला तो दृग्गोचर होतो म्हणा; किंवा अधमपणाच्या व आपलपोंटपणाच्या जनाकीर्ण भूमीत रूपकानें सैतान दृग्गोचर होतो म्हणा; परंतु अशा प्रकारच्या मोहजालात आपण सांपडतो यात शंका नाही. जर आपण अशा कचाट्यात सापडलों नाही तर आपण दुर्दैवा खरे ! अशा कचाट्यात न सापडणें म्हणजे अपूर्ण मनुष्य राहणें होय व जर आपण अर्धनर—वानर—राहिलो तर आपण दुर्दैव नव्हे का ? कारण, मग आपल्या हृदयात खऱ्या सूर्यप्रकाशाप्रमाणे ती परमेश्वरी आज्ञा प्रदीप्त होणार नाही; तर ती इतर भिकार दिव्याप्रमाणे अंधुकपणें मिगमिग करीत राहील; किंवा अंधकारात

अथवा जड धुरांत धुमसत राहिल. आपलें जीर्णारण्य म्हणजे नास्तिक युगाच्या वेळचें अफाट जग होय; आपले चाळीस दिवस म्हणजे दुःखार्ची व उपासमारीची वर्षानुवर्षे होत. तथापि या वर्षांनाही अंत आहेच. होय; मला जरी विजय मिळाला नाही तरी विकारहेतूशीं मी झगडत आहे अशी माझ्यांत जाणीव उत्पन्न झाली आहे; व जीवांत जीव आहे तोंपर्यंत किंवा शरीरांत शक्ति आहे तोंपर्यंत सारखा झगडा करण्याचा निश्चय मी केला आहे, येवढी मला खातरी आहे. मी सुद्धा कानार्शी किटकीट करणाऱ्या, दृष्टीला दुःख देणाऱ्या, दैत्यदानवांनीं व्यापलेल्या, व जादुगिरीनें भरलेल्या जगजीर्णारण्यांत गुरफटून गेलों होतो. वणवण भटकल्यावर ज्याला शिखर नाही किंवा ज्याचें शिखर फक्त स्वर्गांत आहे अशा पर्वताच्या वरच्या सूर्यप्रकाशित उतारावर मला माझा मार्ग काढावा लागत आहे. ”

अलंकारिक भाषेत बोलणें हा आमच्या चरित्रनायकाचा स्वभाव बनला होता हें एकदां सांगूत टाकलेले बरें. दुसऱ्या ठिकाणीं टॉयफल्सड्राख रूपकानें सांगतो “ या पिढीतील तुला माहीत असलेल्या कर्तृत्ववान् माणसाप्रमाणें तुझें चरित्र नाही काय ? जमीन ओसाड टाकल्यानंतर कांहीं काळानें पहिलें पीक घेतलें म्हणजे ज्याप्रमाणें त्यांत पीक व गवत सारख्याच जोराने उगवतें, त्याप्रमाणेच मानवी मनाची स्थिति आहे. तेथेंही तरुणपणीं चांगल्या गोष्टींच्या इतकाच वाईट गोष्टीबद्दल उत्साहाचा ऊत येतो; पण जेव्हां प्रत्यक्ष जगांतील निराशेनें आध्यात्मिक गोष्टीबद्दल संशयबुद्धि उत्पन्न होते व त्या संशयबुद्धीचें हळू हळू नास्तिकबुद्धीत पर्यवसान होतें, तेव्हां ह्या व्यावहारिक व आध्यात्मिक अश्रद्धारूपी अनावृष्टीने ते सर्व उत्साहाचें जोरदार पीक वाळत जातें. पुनः मात्र मनोभूमीत दुसरें पीक आलें, तर तें टिकाऊ असतें. तेथें निरंतरची हिरवीगार गवताळ जागा दिसली व अनावृष्टीला दाद न देणाऱ्या प्रच्छाय देवदाराच्या खालीं मनुष्याला बसतां आलें तर तें ईश्वरी कृपेनें होय. माझ्या मनाची अशीच स्थिति झाली; म्हणजे त्यांत दोन पिकें आलीं व त्यांतलें दुसरें पीक टिकाऊ होतें. ” वर वर्णिल्या तऱ्हेनें अभिमान करण्यासारखी क्रांति टॉयफल्सड्राखच्या आयुष्यांत घडून आली यांत शंका नाही. त्याचें तें

वेड्यासारखें व मृगजळाच्या पाठीमागे लागल्यासारखें पर्यटन ही एक त्याच्या आयुष्यांतील सैतानाकडून झालेल्या येशुख्रिस्ताच्या जीर्णारण्यांतील कसोटीप्रमाणें, शुद्धिकारक कसोटीच होती; त्या कसोटीतून टायफल्सड्राख तावून सुलगून निघाला व सैतानाचा पराजय होऊन टायफल्सड्राखच्या आयुष्याच्या खऱ्या कर्तव्यास प्रारंभ झाला. पॅरिसच्या आसपास असतांना त्याच्या मनोभूमींत सैतानी व सात्विक वृत्तींचें ज्यावेळीं तुमुल युद्ध चाललें होतें व त्याच्या मनांत जेव्हां जाणीव उद्भूत होत होती, ती वेळ युद्धाची, आणीबाणीची व काटा सैतानी वृत्तीकडे झुकणार किंवा सात्विक वृत्तीकडे झुकणार हें ठरविणारी होती. तेव्हा सैतान म्हणत होता ‘अरे टायफल्सड्राख तूं माझा भक्त हो, नाहीतर तुझा मी नाश करीन ’ पण शेवटीं त्याला टायफल्सड्राखनें ‘ तूं चालता हो ’ असें दरडावून सांगितले.

विक्षित टायफल्सड्राख ! आपल्या आयुष्यांतील ही विलक्षण हकीकत स्पष्ट सरळ व सोप्या भाषेत, सांगितली असती तर किती बरें झाले असतें. पण अशी साधी हकीकत आमच्या जवळील कागदांतून काढणें अशक्य आहे. येथें सर्व वर्णन अलंकारिक, व्यंग्य-सूचक औपरोधिक भाविष्योत्तरपर अशा भाषेत केलेले आहे.

टायफल्सड्राखनें एकदां म्हटलें आहे “ मानवी मनाच्या गूढ गुहेंत घडणाऱी गोष्ट जड दृष्टीला दिसेल अशी कशी रेखाटतां येईल ? जें अनि-र्वचनीय आहे त्याचें दृष्टीच्या पाखाड काळच्या कोणच्या शब्दांनीं वर्णन करणार ? ” टायफल्सड्राख म्हणतो—“ अरबी समुद्रावरून गेणाऱ्या उष्ण व कोरड्या वाऱ्याचा जोर आतां जिरला आहे. त्या वाऱ्याचा आवाज माझ्या कानांत ‘ इकडून तिकडे गेलें वारे ’ या न्यायानें निघून गेला व माझ्या बधिर कानाला तो आतांच ऐकूं आला. माझें वणवण फिरणें मी थांबविलें व मी खाली बसून विचार करूं लागलों. कारण जणूं कांहीं माझ्या मनाच्या क्रांतीची वेळ जवळ आली. माझ्या सर्व आशा व आकांक्षा मी सोडल्यासारख्या दिसल्या. आशेच्या आभासानों तुझी दूर पळा. मी तुमचा यापुढें पाठलाग करणार नाहीं, किंवा यापुढें तुमच्यावर विश्वास ठेवणार नाहीं; व भीतीच्या भेसूर भूतांनीं मी तुझाला भीत नाहीं. तुझीं सर्व आभासमय व असार आहांत. मला

येथे विश्रांति घेऊं द्या; कारण मी वाटेला विटलों आहे व माझा जीव जिकीरीस आला आहे. मी येथे मरणाची वाट पहात आहे. जगणें व मरणें मला सारखेंच आहे. याप्रमाणे माझ्या मनाची उदासीन वृत्ति झाली असतांना माझ्या सात्विक वृत्तीच्या गुणानें मला शांत झोंप लागली व माझीं दुःखमय स्वप्नें हळू हळू निघून गेलीं मी जागा होतो तों, माझ्यापुढे नवा स्वर्ग व नवी पृथ्वी उभी राहिली. नीतिपथातलें पहिलें पूर्वकार्य—स्वार्थाचा लोप करणें—पुर्ण झालें; माझ्या नेत्रावरील पटल नाहींसे झालें व माझ्या हातांतील बिड्या तुटल्या.” या ठिकाणाहून दिसणाऱ्या देग्याव्याचें वर्णन जसेच्या तसें देणें बरें.

‘पर्वतापुढच्या उंच पठारावरील आकाशरूपी तंबूंत ध्यानमग्न व विचारमग्न बसून राहण्यात किती तरी मौज आहे; माझ्यावर छपराप्रमाणें निळा तुमट आहे; माझ्या सभोंवार भितीप्रमाणे चार निळसर पडदे—चार निळसर दिशा—आहेत व त्यांच्या खालची किनार सोन्यासारखी चकाकत आहे. पर्वताच्या पोकळींत बसलेले सुंदर किल्ले; त्यांचे ते हिरवेगार फुलाचे ताटवे, तेथल्या त्या गोऱ्यापान रमणीय स्त्रिया, या सर्वांकडे येथे बसून पहात राहणें कितीतरी आनंददायक आहे; किंवा यापेक्षां जास्त आनंददायक म्हणजे, दऱ्यांच्या योगान लपलेविल्या व रक्षिलेल्या गवती छपराच्या झोंपड्या व तेथल्या, सभोंवतालीं मुलें असलेल्या व भाकऱ्या भाजणाऱ्या आया यांचेकडे पाहणें होय. किंवा माझ्या पर्वतावरील बैठकीसभोंवतीं पसरलेलीं नऊ गावें व खेडी हीं पाहणें, व त्यांची कल्पना मनांत आणणें हेही आनंददायक आहे. या गांवांतील व खेड्यातील प्रार्थनामंदिराच्या घंटा शांत हवेंत मला चांगल्या ऐकूं येतात व त्यामुळे तीं गावें व खेडी धातुमय जिव्हांनीं मज-जवळ बोलत आहेत कीं काय असा मला भास होतो. तसेंच सर्व प्रकारच्या हवेंत धुराच्या लोटांनीं तीं गावें व खेडी आपलें अस्तित्व व आयुष्य प्रकट करीत आहेत; मला दिवसाचे तास स्वयंपाकी घड्याळानें उत्तम कळतात. कारण घरधनीणीं सकाळीं, दुपारीं, सांयकाळीं आपल्या नवऱ्याकरितां चहाचें आघण आणीत असतांना निघणारा तो स्वयंपाकी धूर आहे. त्याचे निळसर लोट नऊ गांवांपैकीं प्रत्येक गांवांतून एकदम

किंवा एकामागून एक निघत आहेत व त्यावरून अमक्या वेळचें जेवण तयार होत आहे, हें मला कळतें. ही कांहीं कमी मजेदार गोष्ट नाही! कारण येथें मला सर्व परगणा व त्यांतील प्रियानुराधन व कुटाळक्या, त्यांतील तंटेबखेडे व सुखसमाधान वगैरे गोष्टी इतक्या लहान प्रमाणावर दृष्टीस पडतात कीं, तो परगणा मला माझ्या टोपीनें झांकता येईल. माझ्या लांबच्या पर्यटनांत जर जगांतील व्यवहार सविस्तर पाहण्यास मी शिकलों असलों तर येथें बसून मला त्यापासून सामान्य सिद्धांत व अनुमानें काढण्यासही जागा फार चांगली आहे.

येथून काळेंकुट्ट वादळ दुरून जोगनें जातांना मला दिसत असे व काळसर निळसर श्रेक हार्न (स्वीत्झरलंडांतील एक पर्वत) च्या सभोंवतीं ती वावटळ भोवऱ्याप्रमाणें फिरून कांहीं वेळानें नाहीशी होई; व असें झालें म्हणजे सूर्यप्रकाशांत श्रेक हार्न पुन्हा पांढरा दिसे. कारण त्या वावटळींत बर्फ असे. हे निसर्ग ! तुझ्या प्रचंड प्रयोगालयांत व खदखदावयाच्या कटहांत तुझें काम सारखें चालू आहे. पण निसर्ग म्हणजे काय ? तुला मी परमेश्वर कां म्हणत नाही ? तूं परमेश्वराचें जिवंत वसन नाहीस काय ? खरोखरी तुझ्या द्वारें बोलणारा हा प्रत्यक्ष परमेश्वरच नव्हे काय ? तुझ्याठायीं राहणारा व तुझ्यावर प्रेम करणारा परमेश्वर व माझ्याठायीं राहणारा व माझ्यावर प्रेम करणारा परमेश्वर एकच नव्हे काय ?

वरील सत्याची पूर्वज्ञाया—किंवा असें म्हणणें वरें—पूर्ववैभव माझ्या मनांत गूढपणें भिनले. नोव्हांझेवलाकडे गलबत फुटलेल्या माणसाला वसंत ऋतूचा उजाडता दिवस जितका प्रिय वाटतो; किंवा आईपासून चुकलेल्या व गोंधळून ओकसावोक्शी रडणाऱ्या मुलाला आईचा आवाज जितका प्रिय वाटतो, किंवा स्वर्गीय गायनवादनाचा मधुर ध्वनि गानलुब्ध माणसाला जितका प्रिय असतो, तितकीच परमेश्वराच्या व्यापकत्वाची कल्पना माझ्या त्रस्त मनाला प्रिय वाटली. हें जग जड व सैतानी नाही, किंवा भुतांखेतांनीं भग्नलें मसण नाही, तर हें देवरूप असून परमेश्वरानें निर्माण केलेलें आहे, असें दाखविणारी दिव्यदृष्टि आल्याबरोबर मी माझ्या मानवीबंधूंकडे अनंत प्रेम व अनंत दया या वृत्तींनीं पाहूं लागलों. गरीब बिचाऱ्या भटकणाऱ्या स्वछंदी मनुष्यप्राण्या; माझ्याप्रमाणेंच तूही देहदंडाच्या द्वारें

तावून मुलाखून निघाला आहेस. तूं राजाचा पोशाख घातलेला अस, किंवा भिकाऱ्याची बंडी घातलेली अस, तुला त्याचा त्रास व भार हा सदोदित ठेवलेलाच आहे; व शेवटीं दोघांचाही विश्रांतीचा पलंग थड-गेंच होय. हे माझ्या भाऊ, मी तुला आपल्या हृदयार्शी धरून धीर कां देऊं नये, व तुझ्या डोळ्यांचीं सर्व आसवें कां पुसूं नयेत ? खरोखरी या एकांत स्थळीं मनाला जो पुष्कळांच्या आवाजाचा गोंगाट श्रोत्रेद्रियानें ऐकूं येत आहे, तो गोंगाट मला वेड लावणारा नसून माझ्यामध्ये दया उत्पन्न करीत आहे असें मला वाटतें. ज्याप्रमाणें मुक्या जनावराची अस्पष्ट आरोळी व रडणें हें परमेश्वराला प्रार्थनेप्रमाणें वाटतें त्याप्रमाणेच हा गोंगाट मला प्रार्थना वाटत आहे. थोड्यांत आनंद मानणारी गरीब विचारी धरित्री ही मला आतां माझी माता—दुष्ट सावत्र आई नव्हे—अशी वाटते. महाकांक्षी व अल्पप्रयत्नी मनुष्यप्राणी मला आतां प्रिय आहे; व त्याच्या पापाखातर व पीडेखातर मी त्याला बंधू म्हणावें असें मला वाटतें.

या पठारावर असतांना जगाच्या सततच्या एका गूढाचा माझ्या मनांत उलगडा पडला. जगांत वाईटाचा कसा उदय झाला ? हा प्रश्न मनुष्यापुढें सदोदित उभा राहतो व त्याचें उत्तर कळल्याखेरीज मनाचें समाधान होत नाहीं. या प्रश्नाला माझें उत्तर असें आहे. मानवी मोठेपणामुळे मनुष्याला दुःख होतें. कारण मनुष्यांत अनंतत्व आहे व कोणत्याही युक्तीनें त्याचा सातांमध्ये समावेश करतां येत नाहीं. अर्वाचीन युरोपांतले सर्व सरकारी फडणीस, घरांतलें सामानसुमान पुरविणारे व मेवा-मिठाईवाले हे जरी सर्व एकत्र झाले, तरी एका चांभारास ते सर्व सुखी करूं शकतील काय ? एक दोन तासांपेक्षां ज्यास्त वेळ त्यांच्या हातून हें काम पार पडणार नाहीं. कारण त्या चांभारालासुद्धां त्याच्या पोटाखेरीज अगदीं निराळी असा आत्मा आहे व त्या आत्म्याच्या सततच्या समाधानाकरितां व पूर्ततेकरितां ईश्वराचें अनंत विश्व त्याला एकट्याला पाहिजे. कारण अशा अनंताशिवाय जी जी इच्छा त्याच्या मनांत उत्पन्न होणार ती ती सफल कशी व्हावयाची ? त्याला दारूचा समुद्र अपुराच होणार व त्याला शेषाच्या जिभाही कमी वाटणार. कारण तुम्ही दारूचा समुद्र भरला नाहीं तोंच ती दारू ज्यास्त चांगल्या द्राक्षाच्या हंगामांतली

पाहिजे म्हणून त्याची इच्छा म्हणणारच ! त्याला सर्वशक्तिमानाकडून अर्धे जग देववा तरी तो दुसऱ्या अर्ध्या जगाच्या मालकाशीं भांडणारच, व आपल्याला अत्यंत अन्यायाने वागविले, असे म्हणणारच ! सारांश, मनुष्याच्या अनंतत्वामुळे सुखरूपी सूर्यप्रकाशांत असमाधान व अधिकाऱ्याची हाव हा काळा ठिपका सतत असणारच. माझे म्हणणे आहे की हा काळा ठिपका म्हणजे आपली पडछाया होय.

पण मानवी सुखाची कल्पना कशा प्रकारची असते ? आपण स्वतः केलेल्या सरासरीवरून व मापावरून इहलोकच्या सुखाची कांहीएक ह्यत्ता आपण ठरवितों व ही आपल्याला निसर्गदत्त आहे अशी कल्पना करतो व हा आमचा अनिवार्य हक्क आहे असे म्हणतो. इतकें मिळणें म्हणजे आपल्या योग्यतेचा किंवा कामाचा निवळ मोबदला आहे, त्यांत उपकाराचा किंवा तक्रारीचा प्रश्नच नाही असे आपल्याला वाटतें; या मोबदल्याच्या वर जें कांहीं आपल्याला मिळेल त्यालाच आपण सुख मानतो, व त्या मोबदल्याच्या कमी मिळेल तितकें दुःख झालें असे समजतो. आतां अशी कल्पना करा की, आपली योग्यता मापावयाचें काम आपल्यावरच सोपविलें तर आपल्यामध्ये हवा तितका अहंकार असल्यामुळे किती तरी वेळां तराजू आपल्या बाजूला न कळत झुकणारच. अगदीं अयोग्य माणूसमुद्धां कुरकुर करणार 'पहा मला काय मोबदला मिळाला तो माझ्यासारख्या योग्य माणसाची अशी कमी संभावना कधीं तरी झाली होती काय?' पण मूर्खा, मी तुला सांगतो हा सर्व अहंकाराचा, आपल्या योग्यतेच्या खोऱ्या कल्पनेचा परिणाम आहे. अशी कल्पना कर की, तुझी लायकी फाशी जावयाची आहे (हें बहुधा खरेंही असतें,) अशा स्थितींत गोळीनें मारला जाण्याचे तुला सुख वाटे. कल्पना कर की केसाच्या दोरीनें फाशी जाण्याची तुझी लायकी आहे; अशा स्थितींत तागाच्या दोरीनें फाशी गेल्यास ती चैन वाटे.

तेव्हां मी जें काय म्हणतो तें खरें आहे की, आयुष्यरूपी अपूर्णाकाची किंमत अंश वाढवून वाढविण्यापेक्षां छेद कमी करून वाढवितां येईल. इतकेंच नव्हे, तर माझे बीजगणिताचें शान मला फसवीत नसेल, तर हें सुद्धां खरें आहे की, एकाला जर शून्यानें भागलें तर भागाकार अनंत

येतो. तर मग आपल्या कामाचा मोबदला शून्य समज व मग सर्व जग तुझ्या पायाशी लोळेल. एका प्रख्यात लेखकाचे म्हणणे खरें आहे. “ आत्म-त्यागाशिवाय आयुष्याच्या खऱ्या इतिकर्तव्यास प्रारंभ होत नाही. ”

मी आपल्या मनाला विचारलें. अगदीं लहानपणापासून तूं कशा-करितां संतापतोस व रागावतोस, वागा व शोक करतोस ? एकाच शब्दांत सांगावयाचें म्हणजे तुला सुख मिळत नाही म्हणून हा सर्व शोक नाहीं काय ? कारण तुला पुढे सा मानमरातब लाभत नाहीं; तुला पुरेसें खायला प्यायला मिळत नाहीं; मऊ विलाण्यावर लोळावयास सांपडत नाहीं व तुझी प्रेमानें काळजी घेण्यास कोणी नाहीं, म्हणूनच ही सारी पिरपिर ? पण मूर्ख मना ! तू सुखी असलेच पाहिजे असें कोणत्या कायद्यानें ठरविलें आहे ? थोड्या वेळापूर्वीं तुला नुसता अस्तित्वाचा सुद्धां हक्क नव्हता. समज, तूं जेव्हां जन्माला आलास तेव्हां तुझ्या नशीबीं सुख नव्हतें; दुःख होतें. तर त्यांत काय बिघडलें ? कांहीं तरी खायला पाहिजे म्हणून सर्व आकाशभर घिरट्या घालणाऱ्या व आपल्याला पुरेसें मुरदाड मांस मिळत नाहीं म्हणून दुःखानें ओगडणाऱ्या गिधाडापेक्षां तूं निराळा नाहींस काय ? तर मग असंतोष व असमाधान उत्पन्न करणारा कवि बायरन याचे ग्रंथ मिटून टाक; आणि समाधान व संतोष देणारा गटे याचे ग्रंथ उघडून वाच.

पुढें टॉयफल्सड्राख म्हणतो, माझ्या हृदयांत प्रकाश पडला. मनुष्य प्राण्यामध्ये सुखाच्या आसक्तीपेक्षां अधिक श्रेष्ठतर असें तत्त्व आहे; म्हणून त्याचें सुखाखेरीज चालूं शकतें. सुखाएवजीं त्याला श्रेय मिळावितो येतें. याच श्रेष्ठतम तत्त्वाचा उपदेश केल्यावरून साधुसंत, धर्मवीर, कवि व धर्मोपदेशक यांनीं सर्वदा छळ सांसला आहे व त्यांनीं आपल्या चरित्रानें व मरणानें मनुष्यांत असलेल्या दैवी सात्विक गुणाची व त्यायोगें अंगीं येणारें सामर्थ्य व स्वातंत्र्य यांची साक्ष पटविली आहे.

“हेंच दैवी सात्विक तत्त्व शिकण्याचा तुला मान मिळालेला आहे, तरी पश्चात्ताप होईपर्यंत दुःखें सोसून ते तत्त्व तूं शीक. आणि या दुःखाबद्दल तू दैवाचे आभारच मान व आभारपूर्वक राहिलेलीं दुःखें भोग. कारण तुझ्यांतील अहंकार नाहीसा होण्याकरितां हीं दुःखें तुला भोगणें अवश्यक

आहे. हितावह अशा संतापभराने तुझ्या शरीरांत भिनलेला जुनाट अहं-काररूपी रोग तुझा आत्मा बाहेर काढून टाकीत आहे व मृत्यूवर जय मिळवीत आहे. काळाच्या कानठाळ्या बसवणाऱ्या लाटा तुला गिळून टाकीत नाहीत, तर त्या तुला शुद्ध शाश्वत तत्त्वाकडे ढकलीत नेत आहेत तेव्हां सुखावर प्रेम करू नको; ईश्वरावर प्रेम कर. हें सनातन आस्तिक्य तत्त्व आहे. या ठिकाणी सर्व विरोध नाहीसा होतो. जो या ठिकाणी जातो व काम करतो त्याला श्रेय मिळते.

या आपल्या आयुष्यांत मुख्य मनःकलह म्हणजे कालगतीशी आहे. याक्रीचे कलह गौण आहेत. मी तुला सांगतो, जर मानवबंधूशी तुझी कोणत्याही बाबतीत कलागत लागली तर त्याचा खरा अर्थ काय याचा विचार कर. जर तू त्या कालगतीच्या मुळाशी गेलास तर तुला आढळून येईल की, तिचे मूळ म्हणजे स्वार्थ होय; जगातील सुखाचा फाजील वांटा तू घेत आहेस व तो भाग माझ्या वांट्यापैकी आहे. आतां हा भाग मी तुला कांहीं घेऊ देणार नाही. त्याकरितां मी तुझ्याशी लढेन-सुद्धां. अरे रे! हें भांडण किती झुलक आहे! कारण वाटावयाचा सुखाचा साठा इतका भिकार आहे! खरोखरी ता सांठा बहुतेक कवच्यांचाच आहे. कारण, त्यांतला बलक सांझून गेला आहे जो काय थोडा अवशेष राहिला आहे तो एकाच्या तहानभुकेला पुरावयाचा नाही. त्याच्या-करितां सर्व मानवप्राण्यांची आपआपसांत हिसकाहिसकी चालली आहे! अशा स्थितीत तुला असें म्हणतां येत नाही काय? अरे आधाशी प्राण्या, माझ्या वांट्यास आलेला भाग तुला हवा आहे तर तू घे. हा मी तुला खुशीने व समाधानाने देतो. मला देवाने आणखी देण्याचें सामर्थ्य दिलें असतें तर किती चांगलें झालें असतें. या तत्त्व-विचारांत मनुष्याच्या कर्तव्याचें सर्वस्व आलें नाही खरें; तरी पण या तत्त्वांत मनुष्याचें सहनशीलतेचें कर्तव्य तरी अन्तर्भूत झालें आहे यांत शंका नाही. ज्याप्रमाणे आपल्याला हें तत्त्व सिद्ध करतां आलें त्याप्रमाणे जर त्याची अंमलबजावणी करतां येईल तर किती चांगलें होईल.

पण मनाची कितीही खातरी पटलेला सिद्धांत असो; त्याचें वर्तनांत पर्यवसान झाल्याखेरीज तो सिद्धांत व्यर्थ आहे, नव्हे, वर्तनाखेरीज

कोणत्याही सिद्धांताची खरी खातरी पटत नाही. कारण विचार हा निसर्गतः अनंत, अनाकार व भोंवऱ्यासारखा गरगर फिरणारा असतो, निश्चित अनुभवाच्या खातरीखेरीज त्या विचाराला स्थिरता येऊन त्याचें ठाम मत किंवा सिद्धांतपरंपरा बनत नाही. एका साधुसंतानें म्हटलें आहे तें अगदीं खरें आहे, कीं, कोणत्याही तऱ्हेचा संशय वर्तनाखेरीज फिटत नाही. म्हणूनच अंधःकारांत किंवा अंधुक प्रकाशांत कष्टाने चांचपडणाऱ्या, व पूर्ण अरुणाचा उजेड व्हावा म्हणून आर्त स्वरांनं प्रार्थना करणाऱ्या मनुष्यानं, मला अमोत्य वाटलेला खालील उपदेश हृदयांत सांठवून ठेवावा—“ तुझ्या अगदीं सन्निध असलेलें व तुझ्या सदसद्विवेक बुद्धीस पटलेलें कर्तव्यकर्म करीत जा. म्हणजे त्या पुढल्या कर्तव्यकर्माचा प्रकाश तुझ्या अंतःकरणांत आपोआप पडेल. ”

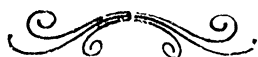
आध्यात्मिक स्वातंत्र्याची हीच वेळ नव्हे काय ? ज्या कर्तव्यभूमीत मनुष्यप्राणी काम मिळण्याकरितां अस्पष्टपणे धडपड करीत असतो; लवकर काम मिळत नाही म्हणून न कळत म्लानवदन होतो, त्याला जेव्हां ती कर्तव्यभूमि प्रत्यक्ष दृग्गोचर होते व ती आंत शिरण्यास खुली केलेली आहे असें दिसते, तेव्हां गट्टेच्या ‘ विल्हेममायस्टरची उमेदवारी ’ या कादंबरीतील लोथेरो ज्याप्रमाणें ‘ अमेरिका येथें आहे, किंवा यापलीकडे कोठेही नाही ’ असें कळल्यावर आश्चर्यचकित झाला, तीच अवस्था मनुष्यप्राण्याची कर्तव्यभूमीत शिरल्यावर होते. मनुष्याच्या आयुष्यांत एकही प्रसंग असा नसतो कीं तेव्हां त्याला कांहीं एक कर्तव्यकर्म किंवा ध्येय नाही. खरोखरीच भिकार, कष्टदायी; कंटकमय, तुच्छ वाटणाऱ्या जगांत तूं आतां प्रत्यक्ष उभा आहेस; येथच तुझें कर्तव्यकर्म किंवा ध्येय आहे. दुसऱ्या कोठेही नाही. तर मग येथूनच तें करण्यास सुरवात कर व कर्तव्यकर्म करीत असतांना श्रद्धा ठेव. आयुष्याची जाणीव धर व स्वातंत्र्य मिळव. मूर्खा, तुझें कर्तव्यकर्म किंवा ध्येय तुझ्या ठायींच वास करीत आहे; त्या कर्तव्यकर्माला आड येणाऱ्या अडचणीही तुझ्या ठायींच आहेत. (तूच आपला मोक्षदायी बंधू आहेस; तूच आपला रिपु आहेस.) तसेंच तुझ्या परिस्थितीरूप उपादानकारणांतूनच तुला तुझें कर्तव्यकर्म किंवा ध्येय बनवावयाचें आहे. तर मग तें उपादानकारण कसलें कां

असेना; त्याला तू काव्यमय किंवा धीरोदात्त स्वरूप दिलेस म्हणजे झाले. प्रत्यक्ष जगाच्या तुरुंगांत सांपडल्यामुळे तू उसासे टाकतोस व स्वतंत्रपणे अंमल करण्यास व काम करण्यास दुसरे जग पाहिजे झणून देवाची दीन मुखाने प्रार्थना करतोस, पण तुला हे कळत नाही, की तू जे मागतोस ते तुझ्यापार्शी आधीच आहे. जर तू डोळसासारखा पाहशील तर तुला कळेल की ते ' प्रार्थित जग येथेच आहे, नाही तर दुसरे कोठे सुळीच नाही. '

निसर्गाप्रमाणेच मानवी मनाची स्थिति आहे. निसर्गांत सृष्टीचा प्रारंभ प्रकाशाने झाला, तीच गोष्ट मानवी मनाला लागू आहे. डोळ्यांना पाहण्याची शक्ति आली नाही तोंपर्यंत सर्व इन्द्रिये पंगूच असतात. ज्याप्रमाणे हवे तसे हेलकावे खाणाऱ्या पंचमहाभूतांच्या गोंधळांत ' प्रकाश उत्पन्न होऊं दे ' या आज्ञेची वेळ सुदैवाची होती. त्याप्रमाणेच संसारसागरांत गटंगळ्या खाणाऱ्या मनाला ' तुजमध्ये ज्ञान उत्पन्न होऊं दे ' या जाणीवेची वेळ सुदैवाची खरी ! अशी जाणीव उत्पन्न होण्याची वेळ ही लहानथोरांना अद्भुत व दिव्य नव्हे काय ? ईश्वरी आज्ञेबरोबर महाभूतांचा तां सांवळा गोधळ थांबतो व ती कशी तरी कांबलेली व परस्परविरोधी महाभूते एकमेकांपासून व्यवस्थेने वेगवेगळीं पडून आकाश व पृथ्वी होतात. तिच्या खाली खोल खडकाचा पाया शांतपणे भरला जातो व आकाशांत घुमट होऊन त्यांत सदाप्रकाशित तारे बसविले जातात; व काळ्याकुट्ट नाशकारक गोंधळाचे ऐवजी प्रफुल्लित, सुपीक व आकाशाने परिवेष्टित अशी पृथ्वी तयार होते.

मीही आतां आपल्याला म्हणू शकलों. तू यापुढे गोंधळांत राहूं नको. तूही विश्व किंवा अल्प विश्व हो. तूही उत्पन्न कर. सृष्टीच्या अत्यंत लहान भागाचा भाग जरी तुला उत्पन्न करतां आला तरी ईश्वराच्या नावाने उत्पन्न कर. तुझ्यामध्ये जी शक्ति आहे तिचा उपयोग कर; ऊठ, ऊठ, जे कांहीं करावयाचे हाताला लागेल ते आपली सर्व शक्ति खर्च करून पार पाड. ज्याला दिवस म्हणतात, तो आहे तोंपर्यंत काम करीत रहा; कारण दिवसानंतर रात्र येणारच व त्यांत मात्र कोणालाही कांहींही करतां येणार नाही. "

झालें ! येथे टॉयफल्सड्राखचा जीवनवृत्तांत व मनोविकासवृत्तांत संपला. या हर्कागतीनें टॉयफल्सड्राखच्या ' नेपथ्यमीमांसा ' नांवाच्या ग्रंथावर बराच प्रकाश पडेल अशी आशा आहे. तेव्हां आतां टॉयफल्सड्राखच्या ' नेपथ्यमीमांसा ' विवेचनास व त्या विवेचनावरून निघणाऱ्या सामाजिक सिद्धांताच्या स्पर्ष्टीकरणास लागणें बरें.

नेपथ्यमीमांसा (पूर्वार्ध)

वासांसि जीर्णानि यथा विहाय नवानि गृह्णाति नरोऽपराणि ।

तथा शरीराणि विहाय जीर्णान्यन्यानि संयाति नवानि देही ॥

श्रीमद्भगवद्गीतेतील वरील श्लोकांत वर्णिलेल्या उपमेतच कार्ल-
ईलच्या नेपथ्यमीमांसेचे सार आहे. गीतेत या उपमेचा
फक्त पुनर्जन्माचें तत्व स्पष्ट करण्याकरितां उपयोग केलेला आहे. कार्ल-
ईलनें या वस्त्राच्या उपमेचा उपयोग सामाजिक, आर्थिक, आध्यात्मिक
अशा समाजाच्या सर्व वावर्तीत करून त्यापासून सामाजिक प्रगतीचें एक
तत्व स्पष्ट करून दाखविलें आहे व असें करतांना जडापासून चिताकडे
असा क्रम कार्लईलनें ठेवला आहे. अर्थात् कार्लईलच्या नेपथ्यमीमां-
सेचे पूर्वार्ध व उत्तरार्ध असें स्वाभाविक दोन भाग पडतात व म्हणूनच
दोन लेखांत ही नेपथ्यमीमांसा संपवून पुढील एका लेखांत कार्लईलनें
या मीमांसेचा एक मासला म्हणून भावी समाजस्थितीचें रेखाटलेलें भेसूर
चित्र याची प्रतिष्ठाया काढून नंतर त्यानें प्रस्थापित केलेल्या सामाजिक
प्रगतीच्या तत्वाच्या अनुरोधानें हिंदुसमाजातील कांहीं चालीरीतीचें विवरण
शेवटील लेखांत करण्याचा विचार आहे.

प्रथमतः कपडे कसे अस्तित्वांत आले असतील याचें विवेचन कार्ल-
ईल किंवा टॉयफल्सड्रॉख यानें केलें आहे. कोणत्याही धार्मिक ग्रंथांत
दिलेल्या माहितीकडे पाहिलें किंवा मनुष्य प्राण्याच्या आद्यस्थितीकडे
शास्त्रीय दृष्टीनें पाहिलें तरी प्रथमतः मनुष्ये नग्न स्थितीतच असली पाहि-
जेत हें उघड आहे. मनुष्यांच्या या आद्यस्थितीचें व कपड्यांच्या उत्प-
त्तीचें खालील वर्णन टॉयफल्सड्रॉखनें दिलें आहे.

“ कपड्याचा पाहिला उपयोग ऊन आणणें किंवा लज्या राखणें हा
नव्हता तर शोभा देणे हा होता. मूळच्या रानटी माणसाची स्थिति
खरोखरी दुःखप्रद अभावी. त्यांचे ते लोकीसारखे केस व दाढी कमरे-

पर्यंत येऊन विणलेल्या कपड्याप्रमाणे त्याचे आंगाभोंवतीं लोंबत असली पाहिजे. लांब केस व दाढी यामधून टक लावून पाहणारी त्याची दृष्टि भीतिप्रदच असावी. त्याचें शरीर स्वाभाविक जाड केंसाळ कातडीनें आच्छादिलेलें असले पाहिजे. तो रानटी माणूस रानटी फळांवर आपली भूक भागवून जंगलांतील उजेडाच्या भागामधून भटकत असला पाहिजे, किंवा कॅलिडोनीयाच्या जुन्या रहिवाशाप्रमाणें आपलें पशूरूपी किंवा मनुष्य-रूपी भक्ष्य मिळविण्याकरितां दलदलीच्या जागेंत लपत छपत पडलेला असला पाहिजे. त्या वेळीं त्याचेजवळ जड गारगोटीच्या गोळ्यांखेरीज स्वसंरक्षणाचीं साधनें किंवा हत्यारें नसावीत, हें आपलें एकच एक हत्यार हरवूं नये म्हणून त्या माणसानें वळलेली चामड्याची लांब वादी त्या गोळ्याला अडकविली असली पाहिजे; त्यायोगें त्या गोळ्यानें त्याला विनचूक व घातक नेम मारतां येई, इतकेंच नव्हे तर तो गोळा परत आणतां येई. तथापि भूक व सूड या दोन विकारांच्या दुःखाचे शमन झाल्यावर मनुष्याचें पाहिलें लक्ष सुखापेक्षां शोभेकडे लागलें असावें. शिकारीच्या श्रमामुळें त्याच्या अंगांत ऊब येत असावी, किंवा वाळलेल्या पानांत, झाडाच्या ढोलींत, झाडाच्या सालीच्या सांवलींत किंवा आपोआप वनलेल्या गुहेंत वसून त्याला ऊब मिळे. परंतु शोभेकरितां त्याला कपड्याची आवश्यकता होती. रानटी लोकांत कपड्याचे पूर्वीं गांढणें व अंगाला रंग लावणें या गोष्टी दृष्टीस पडतात. रानटी माणसाची पाहिली मानासिक गरज म्हणजे शोभेची हाव ही असावी. कारण सुधारलेल्या देगांतसुद्धां कमी सुधारलेल्या वर्गामध्ये हीच प्रवृत्ति दृष्टोत्पत्तीस येते. ”

याप्रमाणें कपडे मुळांत शोभेकरितां अस्तित्वांत आले असले तरी कालेंकरून त्यापासून दुसरेही फायदे होऊं लागले. त्यायोगें शरीररक्षणाला मदत होऊं लागली. त्यायोगें आनंददायी ऊब मिळूं लागली. परंतु कपड्याचे फायदे इतक्यावरच थांबले नाहींत. लाज किंवा विनय हा मनो-विकार मनुष्य प्राण्याला अजून ठाऊक नव्हता. तो शूद्रपणें कपड्यानें उद्भूत झाला. कपड्यानें मनुष्यांत व्यक्तिविशेषत्व आणिलें. कपड्यानें त्याला सामाजिक दर्जा दिला. सारांश, कपड्यानेंच मनुष्याला सारी माणु-सकी मिळवून दिली. वरील विषेचनावरून असें वाटतें कीं, मनुष्य हा

हत्यारें वापरणारा प्राणी आहे. स्वतः अशक्त व लहानकुडीचा असा हा प्राणी फारच झालें तर अर्धफूट पायाच्या डगमगीत आधारावर उभारहूं शकतो, व वाऱ्याने उडून जाऊं नये म्हणून त्याला पाय पसरून चालावे लागतें. द्विपादप्राण्यांमध्ये सर्वांत अशक्त प्राणी म्हणजे मनुष्यप्राणी होय ! तीनशें पौडाचे वजन मनुष्याला अवजड ओझे वाटते. कुरणांतील गोन्हा मनुष्याला केरांतल्या चिंधीसारखा फेकून देईल. तथापि त्याला हत्यारें बनवितां येतात व त्यांचा उपयोग करता येतो. या हत्यारांच्या योगानें खडकाच्या पर्वतांचेंमुद्दां त्याला बारीक पीठ करता येतें, त्यायोगें लाल तापलेलें लोखंड मऊ कणकीप्रमाणें त्याला मळतां येते. त्यायोगें समुद्र हे त्याचे गुळगुळीत रस्ते होतात. वायु व अग्नि हे त्याचे घोडे बनतात. मनुष्यप्राणी हत्याराखेरीज कोठेही दृष्टीस पडत नाही. हत्याराखेरीज तो कःपदार्थ आहे. पण हत्यारासहित तो सर्वशक्तिमान आहे. तेव्हां मनुष्य हा हत्यार वापरणारा प्राणी आहे, अशी मनुष्याची व्याख्या ठरते. कपडे हे हत्यारें वापरणाऱ्या या मानवी प्रवृत्तीचा फक्त एक मासला आहे. मनुष्यानें प्रथमतः रीं पेरण्याकरितां शोधून काढलेल्या लाकडी यंत्रापासून तों वाफेच्या इंजिनापर्यंत किंवा ब्रिटिशपार्लमेंटापर्यंत मनुष्यानें हत्यारांत घडवून आणलेली प्रगति आश्चर्यकारक आहे. मनुष्य जमीनीच्या पोटांतून काळे दगड बाहेर काढतो (अशुद्ध लोखंड) व त्यांना आशा करतो. ' मला व माझ्या सामानाला ताशी पंचवीस मैलांच्या वेगानें घेऊन चला ' आणि ते दगड त्याप्रमाणें काम बजावतात. मनुष्य चित्या ठाकून सहाशें अष्टावन लोकांना एकत्र जमवितो (पार्लमेंटचे सभासद) व त्यांना हुकूम करतो " या राष्ट्राला आमच्याकरितां श्रम करावयास लावा. आमच्याकरितां त्याला रक्तपात करूं द्या; आमच्याकरितां त्याला भुकेनें व्याकूळ होऊं द्या; आमच्याकरितां दुःख सोसूं द्या; व आमच्याकरितां पाप करूं द्या. " ते त्याप्रमाणें करतात.

पोषाखापैकीं काम करतांना कपड्यांवर घालावयाचे मळवस्त्र घ्या ना. इराणांत लोहारावें मळवस्त्र (त्यानें यशस्वी बंड केल्यामुळें) राष्ट्रीय निशाण बनलें. या मळवस्त्राचा उल्लेख आलेल्या किती तरी गोष्टी इतिहासांत प्रसिद्ध आहेत. आता मळवस्त्र काय काय करीत नाही ? आपल्या

स्वच्छतेवर घाला घालणाऱ्यापासून आपलें संरक्षण करतें; आपल्या सुरक्षिततेचा भंग करणाऱ्यापासून आपला बचाव करतें. आपल्या सद्गुणांवर हल्ला करणाऱ्यापासून आपली सुटका करतें. व केव्हां केव्हां आपल्या लुच्चेगिरीची उघडीक करणाऱ्यापासून आपलें रक्षण करतें. अगदीं गरीबा पासून तो श्रीमंतापर्यंत—कापडी किंवा लोखंडीपत्र्याच्या मळवस्त्रापासून तो झालरीच्या रेशमी मळवस्त्रापर्यंत कितीतरी तऱ्हा व प्रकार मळवस्त्रांत आहेत ! या मळवस्त्राखालीं किती गोष्टी लपविल्या गेल्या आहेत व किती तरी संपादल्या गेल्या आहेत ? खरोखरी विचार करतां समाजांतील लष्करी पेशा व कोतवाली पेशा या पेशांचे वर्ग म्हणजे अतोनात खर्चाचीं समाजाचीं मळवस्त्रेंच नव्हेत काय ? धार्मिक पेशाचा वर्ग सुद्धा समाजाचें एक प्रकारचे मळवस्त्र नव्हे काय ? हल्लीं या मळवस्त्राचा कितपत उपयोग आहे हा महत्त्वाचा प्रश्न आहे. अर्वाचीनकाळीं नवीन नवीन कागदाचीं मळवस्त्रें तयार होऊं लागलीं आहेत व त्यांनाच हल्लीं समाजांत जास्त जास्त महत्त्व येत चाललें आहे.”

याप्रमाणे कपड्याची उत्पत्ति व उपयोग याचें विवेचन करून टायफल्सड्राखनं पुढें ऐतिहासिक कालाच्या पोशाखाच्या उत्क्रांतीचा इतिहास दिला आहे. निरनिराळ्या देशाच्या व निरनिराळ्या काळाच्या स्त्रीपुरुषांच्या पोशाखांच्या तऱ्हा कसकशा होत्या याचें मजेदार वर्णन त्यानें केले आहे.

“ पंधराव्या शतकांतील जर्मन लोकांमधला ऐटबाज पोशाख जर आपण पाहिला तर आपल्याला हसूं आल्याखेरीज राहणार नाही. हेंही खरें आहे कीं, त्या जुन्या काळाचे जर्मन लोक जर जीवंत होऊन त्यांनीं आपले पोशाख पाहिले तर ते आश्चर्यानें थक होऊन तोंडात बोटेच घाऱूतील. परंतु कोणताही जर्मन किंवा कोणताही मनुष्य जीवत होत नाही, म्हणून बरें. यामुळें गतकाळाचा वर्तमान काळाला उगाच त्रास होत नाही. मात्र ज्याप्रमाणें झाडाच्या मुळ्या व फांद्या यांची गुंतागुंत न होतां मुळें सुरक्षितपणें जमीनीखालीं राहून झाड वाढतें, त्याप्रमाणें वर्तमान व गत या काळाची गुंतागुंत न होतां गतकाळापासून वर्तमानकाळ उत्पन्न होतो. अत्यंत प्रियतम व महत्तम पदार्थाची जागासुद्धां थोडक्याच वेळांत दुसऱ्या पदार्थानें भरून निघते. ही गोष्ट दुःखप्रद तर खरीच, पण लक्षांत

ठेवण्यासारखी आहे. नेपोलीयनसारखे योद्धे व बायरनसारखे कवीसुद्धां सात वर्षांत जुने होऊन नामशेष होतात. हाच प्रगतीचा नियम होय. पोशाख काय किंवा दुसरे दृश्य पदार्थ काय यांना एक तत्व लागू आहे. तें हें कीं, तीच ती चाल सारखी फार काळ टिकत नाही. ”

यानंतर टायफल्सड्रॉखने पोशाखासंबंधी एक बडें तत्व सांगितलें आहे. तें हे कीं, समाजाचें सर्व अस्तित्व व प्रगति पोशाखावर अवलंबून आहे. हें तत्व टायफल्सड्रॉखने कोणत्या युक्तिवादानें सिद्ध केलें; अथवा त्याला तें अन्तःस्फूर्तीने समजलें किंवा तें त्याला त्याच्या अनुभवानें कळलें हें कळण्यास साधन नाही. इतकी गोष्ट खरी कीं, टायफल्सड्रॉखची नेपथ्य-मीमांसा म्हणजे केवळ बाह्यपोशाखाची मीमांसा नव्हे. पोशाख किंवा कपडे हे एक त्याने रूपक घेतलें आहे व तें रूपक समाजाच्या निरनिराळ्या संस्थांना व चालीरीतींना लावून दाखविलें आहे.

“ मनुष्याच्या आयुष्यामध्ये असा एखादा प्रसंग येतो कीं, तेव्हां मी कोण, कोठून आलों व मला जावयाचें आहे कोठें वगैरेसारखे तात्विक प्रश्न त्याच्यापुढें उभे राहतात. असे प्रश्न मनापुढें आले म्हणजे जग व त्या जगांतील दिक् व काल ही सर्व आवरणे आहेत व त्याच्या आंत एक आत्मिकतत्व आहे व त्या तत्वाचाच आपला आत्मा हा एक अंश आहे—जगज्योतीची आपण एक ठिणगी आहों—असे आपल्याला वाटल्याखेरीज रहात नाही. अर्थात् अशा विचारानें सर्व जग म्हणजे एका गूढ तत्वाचें दृश्य आवरण किंवा पोशाख आहे असे चटकन ध्यानांत येतें व ज्याप्रमाणें आवरण व गूढ तत्व हीं भिन्नाभिन्न आहेत असे कळतें त्याप्रमाणें मनुष्य व त्याचा पोशाख हीं वेगळीं आहेत असेही ध्यानांत येतें. अशा रीतीने विचार करूं लागलों म्हणजे असे मनांत येते कीं, इतर प्राण्यांना पोशाख लागत नाही, सृष्टीदेवीने त्यांना स्वरक्षणाकरिता स्वाभाविक पोशाख दिला आहे. मग माणसांनाच पोशाखाची इतकी आवश्यकता कां ? माणसाचें पोशाखाखेरीज चालावयाचें नाही काय ? मनुष्य हा प्राणीसुद्धां स्वाभाविक नग्नच आहे. पोशाख हें त्याचें कृत्रिम आवरण आहे. ”

टायफल्सड्रॉखचे वरील विचार प्रथमदर्शनी विचित्र भासण्यासारखे आहेत. टायफल्सड्रॉख हा काय निसर्गवादी आहे; त्याला सर्व कृत्रिम

गोष्टीचा तिटकारा असून मनुष्याची निसर्गस्थितीच त्याला प्रिय असून त्या स्थितीप्रत मनुष्याला नेण्याचा त्याचा वेडशळ विचार आहे की काय अशी शंका वाचकांस येण्याचा संभव आहे. पण खरोखरी तशांतला प्रकार नाही. टायफल्सड्रॉखला पोशाखाचा उपयोग व त्याचे समाजावर घडणारे चिरपरिणाम यांची चांगली माहिती आहे असे त्याच्या ग्रंथावरून दिसते. नुकत्याच जन्मलेल्या बालकाचे कपड्याखेरीज चालावयाचे नाही व अर्भकपणाचे कपडे टाकून बाळपणाचे किंवा तरुणपणाचे कपडे घालणे हा एक मोठा महत्वाचा सामाजिक समारंभ झाला आहे; प्रत्येक मनुष्य तरुणपणी पोशाखाचा शोकी असतो; तसे ऐटीकरितां नव्हे तर थडी-वान्यापासून निवारण करण्याकरितां पोशाखाचा फार उपयोग आहे; सारांश, पोशाखाच्या कृत्रिम कृतीने मनुष्याने निसर्गावर एक प्रकारची ताण केली आहे; या सर्व गोष्टी टायफल्सड्रॉखला माहीत आहेत. योग्य तऱ्हेने उपयोग केल्यास कपड्याची कृत्रिम क्लृप्ती मनुष्याच्या उन्नतीला उपकारक आहे हे त्याला कबूल आहे. कपड्याचा प्रभाव मोठा गूढ आहे हेही टायफल्सड्रॉखला माहिती आहे; हे त्याच्या खालील उद्गारांवरून दिसते. न्यायाधीश व आरोपी यामध्ये मनुष्याच्या दृष्टीने काय फरक असतो ? पण पोशाखाचा किती विलक्षण प्रभाव आहे पहा. “ दोन व्यक्ति तुमच्या दृष्टीस पडतात; एकीने तलम तांबड्या रंगाचा कपडा घातला आहे (न्यायाधीश). दुसरीने भरभरीत मळक्या निळ्या रंगाच्या कापडाचा कपडा घातला आहे (आरोपी). तांबडी व्यक्ति निळ्या व्यक्तीस म्हणते ‘ तुला फाशीची शिक्षा दिली आहे व तुझे शरीर फाडण्याकरितां उपयोगांत आणावयाचे आहे. ’ निळी व्यक्ति दचकून जाऊन हा हुकूम ऐकते व आश्चर्याची गोष्ट ही की ती व्यक्ति खिन्न मनाने फासाकडे जाते. तेथे तिला गळफास लावला जातो; मरेपर्यंत तेथे ती लोंबकळते; नंतर शस्त्रवैद्य त्या व्यक्तीच्या शरीराची फाडाफाड करून त्याच्या हाटाचा सांगाडा वैद्यशास्त्रीय ज्ञानाकरिता वनघून ठेवून देतात. हा चमत्कार कसा घडतो; स्वस्थानापलीकडे क्रीणत्याही वस्तूचे कार्य जात नाही या तत्वाचे काय शालें ? तांबड्या व्यक्तीचा निळ्या व्यक्तीवर शारीरिक ताबा नाही; पहिलीने दुसरीला आपल्या मुठीत धरले

नाहीं, किंवा पहिलीचा दुसरीला प्रत्यक्ष स्पर्श झाला नाहीं. त्याचप्रमाणे कोटाचे ब्रेलीफ, पोलिस शिपाई किंवा फासावर चढविणारा मांग यांच्याशी आज्ञा करणाऱ्या त्या तांबड्या व्यक्तीचा इतका निकट संबंध नाहीं की त्या व्यक्तीने त्यांना इकडे तिकडे दोराने ओढल्याप्रमाणे ओढावे. परंतु या प्रकरणांतील प्रत्येक व्यक्ति आपआपल्यापरी स्वतंत्र व वेगळी आहे. तथापि या ठिकाणी बोलल्याप्रमाणे कृत्य घडते. तो स्पष्ट हुकूम सर्वांना कामाला लावतो व फासाची दोरी आपले काम करते. '

“ विचारी वाचकहो, या चमत्काराचीं दोन कारणे आहेत असें वाटतें; पहिलें कारण हें कीं, मनुष्यप्राणी हा चिन्मय प्राणी आहे व म्हणूनच तो इतर सर्व माणसांशीं अमूर्त बंधनांनीं बांधलेला आहे. दुसरें कारण हें कीं, या त्याच्या चिन्मयत्वाची सांकेतिक खूण म्हणून तो कपडे वापरतो. फाशीची शिक्षा देणाऱ्या त्या व्यक्तीच्या त्या घोडकेसाच्या टोपावरून, त्या खारीच्या कातड्यावरून व त्या मखमलीच्या झग्यावरून ती व्यक्ति म्हणजे न्यायाधीश असे कळत नाहीं काय ? या सगळ्याचा विचार करतां—आश्चर्याची गोष्ट खरी—असें म्हणणें प्राप्त आहे कीं, समाजाचें अस्तित्व कपड्यांवर अवलंबून आहे. ”

वरील उतान्यावरून टायफ्लेसड्राखला कपड्याचा प्रभाव पूर्णपणें अवगत आहे असें कळून येतें. इतकेंच नाहीं तर त्याच्या मतीं पोशाख ही एक सांकेतिक खूण आहे हेंही कळून येतें. कपड्याच्या सांकेतिकपणाबद्दलचे त्याचे विचार विलक्षण आहेत.

“ सर्व दृश्य वस्त्रे सांकेतिक आहेत; जें तुमच्या दृष्टीला दिसतें तें स्वतःकरितां तेथे दिसत नाहीं. तर त्याचा दुसराच गूढ अर्थ असतो व ती दृश्य वस्तू त्या गूढाचें दृश्य स्वरूप असते. जडवस्तु जड स्वरूपानें दृश्य होतात खऱ्या, पण त्याचें रहस्य किंवा गूढार्थ चिन्मयच असतो; व अदृश्य चिन्मयत्व स्फुट करण्याकरिताच ते जडरूप धारण करतें. या तत्त्वानुसार पोशाख हा कमी योग्यतेचा नाहीं. पोशाखाला गूढार्थ आहे. अर्थात् पोशाख हा सांकेतिक पदार्थ आहे. राजाच्या झग्यापासून तों रंकाच्या रकट्यापर्यंत सर्व पोशाख मानवी प्राण्याच्या वासनेचें द्योतक नाहीं तर वासनानुविजयाचे द्योतक आहेत. उलट पक्षीं सर्व सांकेतिक

किंवा द्योतक गोष्टी म्हणजे एक प्रकारचे कपडेच आहेत; मग ते हातानें विणलेले असोत किंवा कल्पनेनें विणलेले असोत. आपल्या बुद्धीच्या अपूर्व व अदृश्य सृष्टीला कल्पनाशक्ति व्यक्त स्वरूप देते; अर्थात् कल्पनाशक्ति एक प्रकारचे कपडेच विणत असे म्हटलें तरी चालेल. ही कपडाची उपमा सर्वत्र लागू पडते. मनुष्याचा अधिकार, त्याचें सौंदर्य किंवा दुष्टपणा हे सर्व मनुष्याचे एक प्रकारचे कपडेच आहेत. नव्हे, जर तुम्ही या गोष्टीवाखोल विचार केलात, तर मानवी प्राणी व त्याचें आयुष्य हें सर्व सांकेतिक किंवा द्योतकच आहे असे म्हणावें लागेल. कारण, मनुष्य प्राणी म्हणजे परमात्म्याच्या अंशाचे—आत्मज्योतीच्या एका ठिणगीचें—दृश्यस्वरूप किंवा पोशाखच होय. तसेच मनुष्याचें शरीर हा एक आत्म्याचा पोशाखच आहे. भाषा ही विचाराचा पोशाख किंवा मासल शरीर आहे. हा पोशाख कल्पनाशक्तीनें विणला आहे. कल्पनाशक्ति उपमांच्या योगानें हा पोशाख तयार करते. कारण भाषेतलें थोडे मूळ शब्द सोडून दिले तर भाषा उपमानोंच बनलेली आहे. मग या उपमा दृश्य असात किंवा लुप्तप्राय झालेल्या असोत. भाषेच्या मूळच्या शब्दांना व अवयवाना जर भाषाशरीराचीं हाडें म्हटलें तर उपमा या त्या शरीराचा मासल व जीवित भाग आहे. कारण उपमारहित भाषापद्धति काचितच दृष्टीस पडेल. कांहीं भाषाशैली रोडक्या, वाळलेल्या व बारीक शरीराच्या असतात; पण आतां अधिक उदाहरणांची काय जरूर आहे ? जो जो मूर्तरूपानें राहतो; जो जो चिन्मयाचा द्योतक आहे; तो तो पदार्थ पोशाखच आहे. हा पोशाख कांहीं काळपर्यंत वापरावयाचा असतो व पुढें तो टाकावयाचा असतो. तेव्हां नेपथ्यमीमांसा या एका विषयांत मानवी सर्व गोष्टींचा समावेश होतो; सर्व दृश्य जग व जगांतील वस्तुजात हा एक पोशाखच आहे व सर्व ज्ञानाची गुरुकिल्ली म्हणजे नेपथ्यमीमांसा होय. ”

वरील अलंकारिक वर्णनाच्या स्पष्टीकरणार्थ टायफल्सडाखनें धार्मिक पोशाखाचे एका ठिकाणीं केलेलें विवेचन येथें उतरून घेणें सोईच होईल. तरी तेवढें विवेचन देऊन या नेपथ्यमीमांसेचा पूर्वार्ध पुरा करू.

“धार्मिक पोशाख म्हणजे उपासनेच्या वेळीं उपाध्याय अंगावर घाळतात

ते अंगाला घट्ट वसणारे आंगरखे किंवा सर्वांच्या वर घालावयाचे पांढरे झगे नव्हेत; किंवा प्रार्थनामंदिरांत जातांना लोक आदितवारीं छानछोकीचा पोशाख करतात तोही नव्हे. हे तर धार्मिक पोशाख आहेतच. पण धार्मिक पोशाखाच्या व्याख्येत अधिक महत्वाच्या गोष्टींचा समावेश होतो. धार्मिक पोशाख म्हणजे मनुष्यानीं आपल्या अंतःकरणांत असलेल्या धर्मतत्वाच्या आविष्करणाकरितां वेळोवेळीं अस्तित्वांत आणलेली दृश्य स्वरूपे होत. अर्थात् जगाच्या उच्चतम अवस्थेबद्दलची जी ईश्वरी कल्पना त्या कल्पनेला मूर्तस्वरूप देण्याकरिता मनुष्यानीं उत्पन्न केलेली संस्था म्हणजे धार्मिक पोशाख होय. या संस्थेचा उद्देश मनुष्यामध्ये धर्माची जागृती ज्योत सदा प्रकाशित व उज्वलित ठेवणे हा होय. ”

“ मानवी आयुष्याच्या सर्व पोशाखांत व कपड्यांत हे धार्मिक कपडे सर्वांत अत्यंत महत्वाचे आहेत हें सांगणे नकोच. हे कपडे प्रथमतः मानवी संस्थातील आश्चर्यांतले आश्चर्य जो समाज त्यानें सूत तयार करून विणले. कारण मनुष्याच्या अंतःकरणांत धर्मज्योति धुमसत असली व ती कितीही अविनाशी असली तरी ती प्रत्येक व्यक्तीच्या अंतःकरणांत अनुद्भूत राहते; पण दोन चार माणसांचा जमाव जमून त्याचा लहानसा समाज बनला म्हणजे ती धर्मज्योति प्रदीप्त होते व दृश्य अशा धर्मसंस्थेत व धर्मपंथांत तिचे रूपांतर होते. स्वर्गाकडे दृष्टि असलेल्या किंवा उच्चतम धार्मिक कल्पना मनात घोळणाऱ्या माणसाचें संघटन व संभाषण याचा प्रभाव खरोखरीच गूढ व जादूपेक्षांही आश्चर्यकारक आहे. स्वर्गाकडे दृष्टि असण्याचा तुम्ही निवळ वाच्यार्थ घ्या किंवा त्याचा लक्ष्यार्थ घ्या; पण स्वर्गाकडे दृष्टि असतानाच—पृथ्वीकडे लक्ष असतांना किंवा स्वार्थी कल्पना मनात घोळत असतांना नव्हे—एकी, परस्पर प्रेम किंवा समाज, शक्य आहे. एका ग्रंथकारानें म्हटलेलें अमर्दी खरें आहे कीं, आपल्या म्हणण्याबद्दल जर आपण दुसऱ्याची खात्री करूं शकलो तर त्या आपल्या म्हणण्याच्या खरेपणाबद्दल आत्मप्रत्यय किती तरी वाढतो ! दयेची दैदीप्यमान ज्योत ज्याच्या डोळ्यांत चमकत आहे अथवा द्वेषाचा पिवळसर वणवा ज्याच्या अंतःकरणांत पेटला आहे अशा आपल्या मानवी बंधूच्या चेहेऱ्याकडे निरखून पहा म्हणजे तुमचा शांत आत्मा ताबडतोब त्या

दैदीप्यमान ज्योतीर्षी समरस बनतो किंवा त्या वणव्याशीं एक जीव होतो व या संयोगानें ह्या आत्म्याचें अन्तःकरण सर्वश्लेष प्रेमानें उचंबळून तरी जातें, किंवा सर्वकष द्वेषानें भरून तरी जातें. यावरून माणसामाणसांच्या संघटनांत काय विलक्षण जादू भरली आहे ती दिसून येते. सामान्य आयुष्यातील साधारण प्रसंगामध्ये जर असा प्रभाव आहे तर जेथें मनुष्यांतील ईश्वरी अशा अंशांचा एकमेकांशीं संबंध येतो तेथें केवढा प्रभाव दिसून येईल हे सांगावयास नको. ”

याच अर्थाने धार्मिक पोशाख समाजानें विणला आहे असें म्हटलें होते. दृश्य व मूर्त धर्मसंस्था समाजापासून उत्पन्न होते व समाज त्या संस्थेमुळेच शक्य होतो. नव्हे, प्रत्येक भूत, वर्तमान व भावी किंवा भाव्य समाज हा एक प्रकारचा मूर्तिमंत धर्मपंथच आहे. असें म्हटले तरी चालेल. सर्वांत उत्तम धर्मपंथ म्हणजे स्पष्टपणें उपदेश करणारा व स्पष्टपणें भविष्योत्तर पुराण सांगणारा पंथ होय त्यापेक्षां खालच्या प्रतीचा धर्मपंथ म्हणजे अवतारी पुरुष होऊन उपदेश करूं इच्छिणारा व भविष्योत्तर पुराण सांगू इच्छिणारा धर्मपंथ होय; सर्वांत कमी दर्जाचा धर्मपंथ म्हणजे धार्मिक्यानें मुका झालेला किंवा विलयापूर्वीच्या बेशुद्धांत कांहीं तरी बडबडणारा धर्मपंथ होय. या ठिकाणीं धर्मपंथ म्हणजे धर्माचा देवालय, प्रार्थनामंदिर व उपदेश करणें व भविष्योत्तर पुराण सांगणें म्हणजे निवळ गायन व प्रार्थना होय, अशी जर कोणाची कल्पना असेल तर ती खास चुकीची हाईल.

या धार्मिकपंथरूपी पाशाखाबद्दल व कपड्याबद्दल विनदिकृत असें विधान करण्यास हरकत नाहीं कीं, असल्या धर्माच्या पोशाखाखेरीज किंवा मूर्तशरीराखेरीज कोणताही समाज आजपर्यंत टिकला नाहीं व पुढेंही टिकणार नाहीं. अलंकारिक भाषेने बोलावयाचें असतां समाजांतील निरनिराळ्या संस्थांना शरीरांतील निरनिराळ्या भागाची उपमा देतां येईल. या उपमेनें या संस्थेच्या कार्याचें स्वरूप नीट ध्यानात येईल. या दृष्टीनें पाहतां ज्या सरकार या संस्थेमुळे समाज एकत्र येऊं शकतो व त्याचे अन्तर्बाह्य शत्रूपासून संरक्षण होतें त्या सरकार या संस्थेला समाजरूपी शरीराची बाहेरची कातडी मानतां येईल. ज्याच्या योगानें समाज ह्यात राहून काम करूं शकतो

असे हस्तकौशल्याचे किंवा वृद्धिकौशल्याचे सर्व धंदे व धंद्याच्या मंडळ्या वा समाजरूपी शरीराची—कातडीच्या खाली असणारी—मांस, स्नायु व हाडे मानतां येतील व शेवटी धर्मसंस्थेला आयुष्यसवर्धन करणारे व ऊंच आणणारे रुधिराभिसरण करून देणाऱ्या काळजापासून निघणारे मजा-तनुजाल मानतां येईल. धर्मसंस्थारूपी तंतुजालाखेरीज उद्योगरूपी हाडे व स्नायु हे अचेतन राहतील किंवा त्यांना कृत्रिम विद्युच्छक्तीने चेतना आणावी लागेल. व या धर्मसंस्थारूपी तंतुजालाखेरीज कातडी, कच्चे चामडे किंवा कुजणारे कातडे होईल व सर्व समाज पुरावयाला योग्य असें प्रेत वनेल. धर्मसंस्था नाहीशा झाल्यास मनुष्य खरा समाजप्रिय प्राणी राहणार नाही; तो फक्त कळप करणारा प्राणी राहील व ही प्रवृत्तिमुद्धां पार वेळ टिकणार नाही; पण सर्व मनुष्यप्राण्यांत स्वार्थपरायणता, परस्पर द्वेष, हिंसा पशूंचा एकलकोंडेपणा व फाकाफाक यांचा फैलाव होईल. या योगें समाजाचे शत्रुमुद्धां वाळून जाऊन नाहीसे होईल. याप्रमाणें धार्मिक पोशाखाचें सुधारलेल्या किंवा विचारारी माणसांना इतकें महत्त्व वाटतें.

हे खरे आहे की, हल्लींच्या काळीं धार्मिक कपडे अगदी फाटून गेले आहेत; इतकेंच नव्हे तर त्यापेक्षांही वाईट स्थिति आहे. ती ही की, त्या कपड्याचा खरा द्योतकपणा नाहीसा होऊन ते कपडे म्हणजे निरर्थक पोकळ आकृति किंवा मुखवटे बनले आहेत, त्या मुखवट्यांतला जीव किंवा जीवंत तत्व नाहीसे झालें आहे. या कपड्यांत कोळ्यासारख्या किंवा झुरळासारख्या प्राण्याचे पुंजकेच्या पुंजके झाले असून त्यांचें विनाशक काम चालू आहे; व ते मुखवटे काचेच्या डोळ्यातून जीवंतपणाच्या मिषानें तुमच्याकडे टक लावून पाहत आहेत. आज पिढीदीडपिढी खरा धर्म या धार्मिक संस्थांतून नाहीसा झाला आहे. तो धर्म न कळत व समाजाच्या कोनाकोपऱ्यांत आपल्याकरितां निदान आपल्या पोराबाळांकरितां तरी नवे कपडे करण्याच्या कामांत गुंतला आहे. खरा धर्मोपदेशक हा सर्व मनुष्यांमध्ये श्रेष्ठतम होय. पण खोटा धर्मोपदेशक हा मनुष्यांतील अतिनीच कोटीपैकी आहे व असल्या या खोट्या धर्मोपदेशकाचे कपडे त्याचे-पासून घेऊन त्याच्या जखमी माणसांना पट्ट्या करणें किंवा ते कपडे स्वयं-

पाकाकरितां किंवा फार तर शास्त्रीय कामाकरितां जाळणें हे समाजाच्या ज्यास्त फायद्याचे दोईल. ”

वरील उताऱ्यावरून टायफलड्रॉखच्या नेपथ्यमीमांसेचा व्यापकपणा वाचकांच्या ध्यानांत येईल अशी आशा आहे. टायफलसड्रॉखचें तें एक रूपक आहे. या नेपथ्यमीमांसेच्या रूपानें त्यानें समाजाची प्रगतिमीमांसा केली आहे. त्याचें म्हणणे असें आहे कीं, समाजांतील संस्था, चालीरीती व इतर व्यवस्था या प्रथमतः अन्वर्थक असतात व त्या पोषक असतात. पण कालेंकरून त्यांतील आत्मा नाहींसा होतो व मग त्या निरर्थक पोकळ होतात व त्या मृत संस्था तशाच चालू ठेवल्या तर त्या समाजाला हानिकर होतात. अशावेळीं जुन्या संस्था नाहींशा करून नव्या संस्था स्थापणें, समाजाच्या वाढीला साजतील असे नवे कपडे करणें, हें काम अवश्यक असतें; यालाच समाजाचे पुनरुज्जीवन म्हणतां येईल. हें पुनरुज्जीवन कसे व कोणत्या बाबतींत घडवून आणावयाचें हें या नेपथ्यमीमांसेच्या उत्तरार्धावरून दिसून येईल.

नेपथ्यमीमांसा (उत्तरार्ध.)

टिप टायफल्सड्रॉखची नेपथ्यमीमांसा म्हणजे निव्वळ बाह्य कपड्याची मीमांसा नव्हे, तर कपड्याच्या रूपकाने समाजाची प्रगतिमीमांसा करण्याचा त्याचा मानस आहे असे पूर्वाधारवरून दिसून आलेच असेल. त्याच्या म्हणण्याचा भावार्थ हा की, ज्याप्रमाणे मनुष्याचे कपडे काले करून फाटतात व त्याच्या वाढीमुळे निरूपयोगी होतात व म्हणूनच ते टाकून दुसरे करावे लागतात त्याचप्रमाणे समाजाच्या संस्थांची व चाली-रीतींची स्थिति आहे. त्याही कालेकरून टाकाऊ होतात. अशा वेळीं समाजाला एक प्रकाशची अवनति आलेली असते व हा त्या समाजाच्या सुधारणेचा किंवा पुनरुज्जीवनाचा काळ होय. टायफल्सड्रॉखच्या मते आपल्या काळच्या युरोपियन समाजाला अशी अवनतीची स्थिति प्राप्त झाली आहे व म्हणून सर्व समाजाला व त्यांतील संस्थाना आगीतून तावून सुलागून उजळा देण्याची वेळ आली आहे. या युरोपीय समाज-स्थितीबद्दल त्याचे खालील उद्गार वाचनीय आहेत.

‘ जेथे सामाजिक भावना नामशेष झाली आहे; ज्या समाजांत संयुक्त घराची कल्पना नाहीशी होऊन गर्दी असलेल्या बिऱ्हाडाची कल्पना फैलावली आहे, ज्या ठिकाणीं समाजांतील प्रत्येक व्यक्ति आपल्या शेजाऱ्याशी बेफिकीरपणे वागते इतकेंच नव्हे, तर आपल्या शेजाऱ्याच्या विरुद्ध वागत आहे व हाती लागेल ते लावून आपलेसे म्हणण्यास तयार आहे, शांततेच्या नावाखाली जेथे गळेकापू व त्रिसेकातरू यांची चढाओढीची हातघाई चालू आहे; मात्र या हातघाईमध्ये प्रत्यक्ष हत्यारांचा उपयोग होत नाही, पण हत्यारापेक्षांही भयंकर लबाडीचा सरसहा उपयोग चालू आहे; ज्यामध्ये मैत्री व सहानुभूति या भावना अशक्य कोटीपैकी वाढतात; जेथे धार्मिक पवित्र सहभोजन म्हणजे धुरकट खाणावळा-

तलें सहभोजन वनलें आहे, ज्या ठिकाणी धर्मोपाध्यायाची जीभ धार्मिक विषयाविषयी लवलव करीत नाही तर खाण्यापुरती लवलव करते, जेथें नेते व धुरंधर लोक बहुजनसमाजाला खरा मार्ग न दाखवितां ' जें जें होईल तें तें पहावें ' ची जपमाळ घेऊन बसतात, अशा समाजाच्या अवस्थेला खरा समाज तरी कसा म्हणतां येईल ? गरीब लोक—उपेक्षिलेल्या दुष्काळीं गुराढोरांप्रमाणें—भुकेने व अति श्रमानें मरत असलेले; तर श्रीमंत लोक आळसानें अति—विषयसेवनानें व फाजील वृद्धीने नाहीसे होत असलेले असा दुःखद देखावा हल्लींच्या समाजांत बारकाईने पाहणाराच्या दृष्टीस पडत नाही काय ? तसेंच माननीयांचा मान हल्लीं राहतो काय ? जर त्यांना मान मिळत असेल तर तो मोवदल्याच्या हेतूनेच हांजीहांजीखोराकडून मिळतो. एका काळीं पवित्र व अन्वर्थक असलेले संस्कार हे पोकळ, अर्थहीन डामडौली समारंभ वनले आहेत व ते करतांनामुद्रां खर्चाकरितां लोक कुरकुर करतात; समाजाचे उपयुक्त कपडे नाहीसे होत चालले आहेत; धर्मसंस्था अतिमेदानें व बाधिरतेने मूक झाली आहे. राजकीय संस्था आपला पगार मिळविण्याच्या पंचाईतीत पडलेली गववाळदारीची संस्था वनली आहे. सारांश हल्लीं समाज अव नती व नाश यांच्या मार्गाला लागला आहे; मग ही अवनती किंवा नाश साधकाश समाजसंस्था गजून होत जात असो किंवा त्याची जळद होळी होऊन होत असो. परंतु समाज ही संस्था कालाप्रमाणे अविनाशी असल्यामुळे—कारण जेथे जेथे थोडी फार माणसे जमलेली आहेत तेथे तेथे समाज आहे—ती कधीही मरत नाही. तर तिच्या रूपांत नेहमी फरक होत जातो व तो फरक प्रगतीपरच असतो व म्हणून जुने कपडे, जुन्या संस्था, जुन्या चालीरीती कातीप्रमाणें टाकून समाज नवीन नवीन व कालाला आणि प्रगतीला अनुरूप अशा संस्था अस्तित्वांत आणीत असतो. यालाच समाजाचें पुनरुज्जीवन म्हणतात; एक समाज अजिबात मरून त्याचे जागी नवा कोरा करकरीत समाज कधींच अस्तित्वांत येत नाही. समाजांत जीवंत प्राण्याप्रमाणें नाश व पुनरुज्जीवन या क्रिया एक-समयावच्छेदेंकरून चाललेल्या असतात; निरर्थक, निरूपयोगी व जुनें

जाऊन अन्वर्थक उपयुक्त व नवीन उत्पन्न होणें म्हणजेच समाजाची प्रगति होय. '

याप्रमाणें समाजांत सारखी घडामोड चाललेली असते. समाजांत चाललेल्या मोडीकडेच दृष्टी न देतां—समाजाकडे दोषैक दृष्टीनें न पाहतां—समाजांत चाललेल्या घटनेकडे जर आपण लक्ष दिले तर मनुष्य काला-वद्दल निराश होणार नाही व सद्यःकाळातील आपल्या कर्तव्याची त्याला जाणीव होईल; व त्याला हेंही दिसून येईल कीं, समाजांत आपण एक-टेच नाहीं; तर सर्व समाजांतोळ एकाच काळच्या सर्व व्यक्तींचा परस्पर अत्यंत निकट संबंध आहे; इतकेंच नव्हे तर मनुष्यजात पिढ्यानुपिढ्या सबद्धच आहे असें समजून येईल.

“ मानवी जातीच्या पिढ्यांचा विभाग व्यक्तीच्या प्रगतीस कितीसा उपयोगी आहे हें पाहणें मोठें मौजेचें आहे. पिढ्या या कष्टी मानव-जातीच्या दिवसाप्रमाणें आहेत. त्या पिढ्यांतील जन्ममृत्यू हे मनुष्यजातीला स्वोन्नतीकरितां काम करावयास लावणाऱ्या सकाळच्या भूषाळ्या व निद्रा आणणाऱ्या सायंकळच्या शेजारत्या होत. जी गोष्ट वापानं केली आहे तिचा उपयोग मुलगा घेतो, पण मुलाला स्वतःचें नियत असें कर्तव्यकर्म आहेच. याप्रमाणें सर्व वस्तुजात वृद्धी पावत असते व कालाच्या ओघांत पुढें पुढें जात असते. कला, संस्था, पंथ यांची केव्हांही पूर्णावस्था होत नाही; तर त्या नेहमी पूर्णावस्थेकडे जात राहतात. प्रसिद्ध ज्योतिषी केपलर यानें आकाशांत ज्या कांहीं नव्या गोष्टा पाहिल्या त्या न्यूटन पाहण्यास शिकतो; परंतु न्यूटनमध्ये एक दैवी स्फूर्ति आहेच त्या योगानें तो केपलरपेक्षा अधिक शोध लावतो. हीच गोष्ट धार्मिक संस्थांत दृग्गोचर होते. यहुदी लोकांच्या कायदेकार मोशेसनंतर योग्यकाळीं जंटईल लोकांचा अवतारी पुरुष आलाच. ही जशी नवीन गोष्टीच्या उत्पत्तीची परंपरा झाली तशीच जुनाट झालेल्या गोष्टीच्या नायनाटाची परंपरा आहेच. लूथरने जुनाट निरुपयोगी झालेल्या धर्मसंस्थाचा विध्वंस केला; त्याच्या पुढेचें काम व्हॉल्टेअर या फ्रेंच लेखकानें केलें हीच. गोष्ट राजकीय बाबतींत खरी आहे. एका पिढीचा राजकीय सुधारक दुसऱ्या पिढीला पाहिल्याच्याही पुढें जातो. सारांश, तुम्ही कोठेही जा, मानवी जात व

समाज यांची सारखी प्रगतीच चाललेली असेल; कोठें प्रगतीचा वेग फार सावकाश असेल तर कोठें फार जलद असेल इतकेच

जुन्या संस्था नष्ट होऊन त्या जागी नकळत नव्या संस्था उत्पन्न होत असतात. याचें एक उदाहरण टायफल्सड्रॉखने दिलें आहे तें विलक्षण आहे “ हल्लीं धर्म किंवा प्रार्थनामंदिरं नाहीत; तसेंच हल्लीं भविष्य करणारांनीं मूकवृत्ति धरली आहे व हल्लीं धार्मिक उपदेश चालत नाहीं असे तुम्ही म्हणता. पण मी म्हणतो प्रत्येक गावांत एक उपदेशक येऊन राहतो व तो आपलें प्रार्थनामंदिर बांधतो व त्याला तो वर्तमानपत्र हें नांव देतो. मानवी मुक्तीकरितां महत्त्वाच्या महान्महान् तत्वांचा जो उपदेश तो करतो तो तुम्हीं ऐकतां व त्यावर श्रद्धा ठेवतां. कोठेंही पहा तुम्हाला या भिक्षेकरी पंथाचे लोक दृग्गोचर होतात. पूर्वींच्या भिक्षेकरी पंथाप्रमाणें हे लोक अनवाणी चालतात; त्यांच्याही आंगाखांद्यावर कपडालत्ता नसतो. तरीपण हे ईश्वरभक्तीस्तव व पैशाच्या भिक्षेस्तव मोठ्या उत्साहानें उपदेश करित असतात. हे लोक जुन्या मूर्तींचा विध्वंस करतात. मूर्तिभंजक पुष्कळ वेळां ज्याप्रमाणें नीतिदृष्ट्या भ्रष्ट असतात त्याप्रमाणें हेही असतात. तरीपण हे नव्या प्रार्थनामंदिरांची जागा आंखीत असतात. त्यायोगें भावी पिढ्यांतील खऱ्या धर्मभक्तांना उपदेशाला चांगल्या जागा तयार होत असतात. एवंच मीं मागें म्हटल्याप्रमाणे जुनी कात टाकण्यापूर्वींच तिच्याखालीं नवी कातडी तयार झालेली असते. ”

‘ त्याप्रमाणें पूर्वींच्या धर्मग्रथाऐवजी आतां वाङ्मयाचा उदय होत आहे. यांत पुष्कळ भाग फेसाचा व पोकळ असेल. परंतु कालेंकरून चांगल्या वाईटाची निवड होईल व त्यांत दैवी स्फूर्तीचे लेखक सांपडतील व ते या अवनतीच्या काळींमुद्दां आपले स्वर्गीय वाटाडे बनतील. ’

वरील उद्धारांवरून टायफल्सड्रॉखच्या नेपथ्यमीमांसेचें रहस्य वाचकांच्या ध्यानांत आलेंच असेल. आतां या रहस्यांतील गूढतम भागाचा सारांश न देतां त्या समग्र भागाचेंच येथें रूपांतर देणें बरे.

“ आपल्याला कल्पना नाही इतका खोल चमत्काराचा गुढार्थ आहे. पण चमत्कार म्हणजे तरी काय ? सयामच्या राजाला बर्फाचा तुकडा हा

चमत्कार वाटे. ज्याच्या जवळ हवा काढण्याचा पंप व मोर्चुताचा अर्क असेल तो हा चमत्कार करून दाखवू शकला असता. दोन आणे दस्तुरी देऊन बंद असलेलें फाटक प्रत्येक वेळीं उघडतांना त्या राजापेक्षांही कमी बुद्धीच्या माझ्या घोड्याला मी चमत्कार करतां असेंच वाटेल. पण खरा चमत्कार म्हणजे सृष्टिनियमाचें उल्लंघन नव्हे काय ? असें कित्येक विचारतील; त्यांना मी उलट प्रश्न करून उत्तर देईन. सृष्टिनियम कोठें आहेत ? मानवी बुद्धीनें आजपर्यंत शोध लावला त्याप्रमाणे आणखी शोध लागून आतापर्यंत ठाऊक नसलेले अधिक गूढ सृष्टिनियम सापडल्यावर मृत माणसापासून जीवंत माणूस उठणे हे सृष्टिनियमाचें उल्लंघन न वाटता त्या नियमाचें प्रत्यंतरच वाटू लागेल.

येथें काहीं लोक आश्चर्यानें विचारतील कीं, एखाद्याला लांखडाला तरंगावयास लायता येतें याच मुद्यावर त्याला धर्म शिकविण्याचा काय अधिकार आहे ? एकोणिसाव्या शतकांतील आपणा लोकांना वरील विधान अयोग्य वाटेल खरें. पण आपल्या पहिल्या शतकांतल्या वाड-वडिलांना ते विधान अर्थपूर्ण वाटले असेल.

काहीं शिकलेली मंडळी विचारतील सृष्टिनियमांतला नियम म्हणजे सृष्टीचे स्थैर्य नव्हे काय ? या जगाचे चक्र अचल अशा नियमांनीं बद्ध असेंच फिरत नाहीं काय ? याला माझे उत्तर हें की, ज्याला अवतारी पुरुष नित्य व शाश्वत म्हणतात तो परमेश्वर खरोखरीच बदलत नाहीं व ईश्वराने निर्माण केलेलें हे भवचक्र मात्र अचल नियमांनीं फिरतें. पण सृष्टीचे हे अचल नियम कोणचे हा जुना प्रश्न येथे पुन्हां उभा राहतो. अर्थात हे नियम म्हणजे पिढ्यानुपिढ्यांच्या अनुभवाने ठरलेले मानवी ज्ञानभांडागत सांडविलेले शास्त्रीय सिद्धांत होत हें उघड आहे. पण या उत्तरावर अशी कोटी करतां येईल कीं, सृष्टीच्या उत्पत्तीच्या वेळीं आपल्या अनुभवासकट मनुष्य प्राणी हजर होता काय ? शास्त्रीय ज्ञानांत मुरलेल्या लोकांनीं सृष्टीच्या बुडाशीं बुडी मारून त्याचा थांग लावला आहे काय ? सृष्टिकर्त्यान मनुष्याला आपला सर्व वेत सांगून दिला आहे काय कीं ज्या योगें अतर्क्य सृष्टीचा मूळ नकाशा त्यांनीं पाहिल्यामुळें अमक्या ठिकाणीं अमूक आहे हे त्यांना अचूक दाखवितां येतें ? अरेरे ! अशी

स्थिति नाही. आपण सामान्य माणसें जेथें आहों तेथें हे शास्त्रीय शोधक आहेत; मात्र ते आमच्यापेक्षां या विनबुडाच्या व विनकिनाऱ्याच्या अनंत समुद्राच्या हातभर उघास्त खोल गेले आहेत इतकेंच !

प्रसिद्ध गणिती लॅपसेस यानें सूर्यमाला व त्यांतील ग्रह व उपग्रह याच्या गतीची मीमांसा आपल्या पुस्तकांत दिली आहे व त्याचा पडताळा दुसऱ्यांना पटलेला आहे. हे सर्व शोध महत्वाचे आहेत खरे. पण आकाशांत चमकणाऱ्या अनंत तान्यांपैकीं किती थोड्यांचा आपणाला शोध व माहिती लागली आहे.

सर्वांत शहाण्या माणसाची दृष्टि दूरवर फांकलेली असते, पण त्याला-मुळां सृष्टि ही अनंतपट खोल व अनंतपट विस्तृत वाटते व या अनंत विस्तारापैकीं आपल्याला थोडींशीं वपें व थोडेसे मैल याचीच फक्त माहिती आहे. सृष्टीच्या क्रमापैकीं आपल्या पृथ्वीरूपी ग्रहाच्या एका भागाची थोडीशी माहिती आपल्याला झाली आहे. पण एकदर सृष्टीचा क्रम आपल्याला अवगत आहे काय ? एखाद्या पाण्यांतील माशाच्या आपल्या खाडींतील खड्यांनखड्याची माहिती झाली असल, पण त्या माशाला समुद्राची भरती ओहोटी, समुद्रांतले क्रमिक प्रवाह, व्यापारी वारे, पावसाळे व चंद्राची गृहणे यांची माहिती आहे काय ? पण या सर्व गोष्टींचा त्याच्या खाडींतील स्थितीवर परिणाम होतो व ती अकस्मात् बदलते. मानवी प्राणी हा वरच्या माशाप्रमाणे आहे; पृथ्वी ही त्याची लहान खाडी होय. अनंत विश्व हा त्याचा समुद्र होय. युगानुयुग ईश्वरी नेमाने हे त्याचे पावसाळे व क्रमिक प्रवाह होत.

सृष्टीला भांडार म्हणतात व खरोखरी सृष्टि ही प्रचंड ग्रंथभांडार आहे व या ग्रंथभांडाराचा कर्ता व लेखक परमेश्वर होय. हें ग्रंथभांडार वाचणें हें किती दुर्घट काम आहे. या ग्रंथभांडागची लिपी मुष्कीलीमें आपल्याला समजते; मग त्यांतील शब्दाचे, त्यांतील वाक्याचे, त्यातील मोठमोठ्या वर्णनाचें व काव्यमय व तात्त्विक भागाचें ज्ञान मिळविणें मानवी प्राण्याला किती कठीण काम आहे. या दैवी ग्रंथभांडारांतील एखाडदुसऱ्या ओळीचा अर्थ लावण्यास अवतारी पुरुष पाहिजेत. मग सामान्य माणसाचा येथें काय पाड ! आपल्या शास्त्रीय संस्थांनीं व मंडळ्यांनीं जोराची खटपट चाल-

विली आहे खरी; पण या गूढ ग्रंथभांडारांतील थोडीफार अक्षरें लावून त्यांतून कांहीं उपयुक्त गोष्टींचा शोध त्यांनीं लाविला आहे, इतकेंच.

रूढी आपणा सर्वांना झालारचळ लावते. खरें पाहिलें असतां रूढी हीच सर्वांत प्रमुखपटकार आहे. ती जगांतील सर्व भूतांकरितां अमूर्त कपडे विणते व त्यायोगें तीं भूते आपल्याला दृग्गोचर होऊन आपल्याजवळ राहतात व आपल्या घरांत व कारखान्यांत उपयोगी नोकराप्रमाणें कामें करतात; परंतु या भूतांच्या दैवी स्वरूपाची पुष्कळांना ओळख नसते. तत्वज्ञान प्रथमपासून असें म्हणत आलें आहे कीं, रूढी ही मांडी वचक आहे; आपण प्रत्येक वावर्तीत रूढीच्या अनुरोधानें चालतो; नव्हे आपण रूढीमुळें पुष्कळ गोष्टींवर विश्वास ठेवतो. स्वतंत्र विचाराचे आहों अशी आपण कितीही घमेंड मारली तरी पुष्कळ वेळां ज्यांना आपण स्वयंसिद्ध तत्वे म्हणतो तीं वादविषय न झालेले आपले समज असतात. एवढेच नव्हे, तर सर्वकाळीं तत्वज्ञान म्हणजे रूढीविरुद्ध मानवी प्राप्तीनें सतत चालविलेलें बड किंवा अंधरूढीच्या पार जाण्याची जोराची खटपट होय.

रूढीने उत्पन्न केलेले आभास व तिच्या हातचलाखीचे खेळ असख्य आहेत; परंतु सर्व खेळांतील चतुराईचा खेळ म्हणजे खरोखरी चमत्काराची गोष्ट वारंवार पाहून ती चमत्कृतिहीन आहे, असें भासविणे हा होय. हें खरें आहे कीं, या योगें आपले या जगातील व्यवहार सुलभ होतात. कारण मनुष्यानें नेहमींच आश्चर्यसमूह न राहतां आपले जगातील कर्तव्यकर्म पार पाडले पाहिजे. या ठिकाणी रूढी ही प्रेमळ दाईप्रमाणे मनुष्यप्राण्याच्या हिताचाच मार्ग दाखविते. पण हेंही खोटे नाही कीं, ती दाई प्रेमळ पण मूर्ख आहे किंवा आपण तिचीं मूर्ख लाडावलेलीं लेकरे आहोंत व त्यामुळें आपल्या विश्वांतीच्या व विचारांच्या वेळांत-कामाच्या वेळीं नव्हे-तेच आभास खरे मानतो. जी गोष्ट अद्भुत आहे ती दोनदां दोनशेंदां, किंवा सहस्रदां पाहिली म्हणून तिच्याबद्दल आपण उदासीन व्हावें काय ? असें व्हावयाला कांहींही योग्य कारण नाही; मनुष्यप्राणी म्हणजे एक काम करावयाचें यंत्र आहे व ज्याप्रमाणें कापूस पिंजून किंमतीचा माल करणाऱ्या वाफेच्या यंत्राला वाफ त्याचप्रमाणें मनुष्यप्राण्याला काम करायला येण्याकरितां वाफे ऐवजीं विचारशक्ति दिली

आहे एवढेंच. हीच जर मनुष्यप्राण्याबद्दलची कल्पना करावयाची असेल तर मात्र अद्भुताबद्दल आश्चर्याला जागा नाही खरी ! नाही तर विचारवान् प्राण्याला अद्भुताबद्दल आश्चर्य वाटले पाहिजे.

भापंतील नांवाची शक्तिही या बाबतींत विलक्षण आहे. खरोखरी नांवेसुद्धां रूढीनें विणलेले व वस्तुजाताचा अद्भुतपणा लपविणारे कपडेच आहेत. चेद्रूक, भूतवाधा व पिशाचानें पकडणें याला हल्लीं आपण वेड व मज्जातंतूचे रोग म्हणतो. पण हे नांव देतांना आणखी एक नवा प्रश्न उद्भवतो, याचा आपण विचार करीत नाही. वेड म्हणजे काय व मज्जातंतू म्हणजे काय हा तो प्रश्न होय. जिला आपण सत्य सृष्टि म्हणतो व जी आपल्याला सुख रेखाटलेल्या देखाव्यासारखी दिसते तिच्यामध्ये वेड म्हणजे एक अद्भुत भयप्रद व म्हणूनच सैतानी घांटाळाच नव्हे तर काय ! प्रसिद्ध धर्ममुधारक लूथर याला दिसलेलें भूत दृग्गोचर असो कीं मनोगोचर असो, पण ते कमी सत्य होते काय ? प्रत्येक शहाण्यासुर्त्या माणसांत अशा वेडाची लहर असते किंवा त्याच्यावर भूतवाधेचा अंमल असतोच. ज्याप्रमाणे पृथ्वीच्या पोटांतील काळ्याकुट पायावर पृथ्वीचा राहण्यास योग्य व वृक्षवेलींनीं युक्त असा पृष्ठभाग तयार होतो त्याचप्रमाणें या वेडाच्या लहरीवर व भूतवाधेच्या अंमलांतून शहाणपणाची इमारत उभारली जाते.

परंतु अद्भुततेच्या लपविणारे व आभास उत्पन्न करणारे मूलभूत व जगाला आवरण करणारे जर कोणचे दोन दृश्य पदार्थ असतील तर ते दिक् किंवा आकाश व काल हे होत. हे पदार्थ आपल्या जन्माच्यासुद्धां आधीं पिंजले व विणले जातात, ते आपल्या जीवात्म्याच्या इहलोकच्या वस्तीकरिता तयार केलेले असतात; व ते सर्वव्यापी असून त्यांच्याच योगें या मायामय जगांतील लहानसहान आभास उत्पन्न होतात. जोंपर्यंत मानवी प्राणी या पृथ्वीवर रहात आहे तोंपर्यंत या पदार्थांचें आवरण त्याला दूर सारता येत नाही. फार झालें तर क्षणार्धपर्यंत या आवरणाचा भेद करून त्यांतून पलीकडे पाहतां येतें.

दंतकथेंतल्या भाग्यवानाजवळ एक कामधेनुस्वरूपी टोपी होती. ही टोपी डोकीवर घालून अमक्या ठिकाणीं मला जावयाचें आहे अशी

इच्छा केल्याबरोबर त्याला त्या टोपीच्या प्रभावाने तेथे जातां येत असे, या युक्तीने त्या भाग्यवानाने आकाशावर ताबा मिळविला होता; नव्हे, या योगें त्याने आकाशाचे अस्तित्व नाहीसें केलें होते. त्या युक्तीने भाग्यवानाला दूर हा शब्द नाहीसा झाला. सर्व ठिकाणे त्याला एके ठिकाणी होती. या दंतकथेंतील टोपीप्रमाणे टोप्या करणारा जर एखादा कारखानदार निघाला व तो सर्वांना अशा टोप्या देऊं लागला तर जगांत काय विलक्षण कांति होईल. त्याचप्रमाणे जर या दिङ्नाशी टोप्यांच्या कारखानदाराप्रमाणे कालनाशी टोप्याचा कारखानदार निघाला तर अधिक ज्यास्त विलक्षण कांति होईल नाही बरें ? माझ्याजवळची पै न पै देऊन मी या दोन टोप्या विकत घेतल्या असल्या. एक टोपी घालून मी कोठेही जाण्याची इच्छा करताच तेथे जातां आलें तर काय बहार होईल ? नंतर दुसरी टोपी घालून कोणत्याही कालांत जाण्याची इच्छा करताच त्या काळांत जातां आलें तर अधिकच बहार होणार नाही का ? ही दुसरी शक्ति जास्तच अजब वाटेल नाही का ? आपल्य इच्छेप्रमाणे सृष्टीच्या उत्पत्तीच्या आरंभी हजार असणें व सृष्टीच्या प्रलयकाळीं हजार असणें ही एका काळीं करतां आल्यास काय मौज होईल ? इसवी सनाच्या पहिल्या शतकांत हजार राहून क्रिस्त शिष्य सेंट पॉल व रोमन तत्ववेत्ता सेनेका यांच्याशीं संभाषण करून लगेच एकांतसाध्या भावी शतकातील भावी पॉल व सेनेका यांच्याशीं संभाषण करण्यास सांपडणें ही गोष्ट किती विस्मयजनक आहे.

पण ही गोष्ट अशक्य आहे असें तुम्हांला वाटतें. तर मग काय भूत-काळ व भूत गोष्टी अजीवात नाहीशा होतात व भावी काळ व भावी गोष्टी अझून अस्तित्वात नसतात असें तुमचे म्हणणें ? पण याचें उत्तर तुमच्या गूढ शक्ति, स्मृति व आशा याच देतात. कारण या अजब शक्तीच्या सहाय्यानें तुम्हांला भूतभविष्य काळांना एकत्र बोलावून त्यांच्याशीं हितगुज—अस्पृष्टपण का होईना—करता येतें. गत दिवसाचे पडदे वर केले जातात व उदईक दिवसाचे पडदे खालीं केले जातात; पण काल व उद्यां या दोहोनाहीं अस्तित्व आहे. कालरूपी तत्वाला भोंक पाडून शाश्वताकडे पहा. मानवी आत्म्याच्या हृत्पटलावर लिहिलेला लेख

जो सर्व काळीं सर्व तत्वज्ञान्यांनीं वाचला आहे—लक्षपूर्वक वाचा व वाचल्यावर त्यावर विश्वास ठेवा म्हणजे तुमच्या ध्यानांत येईल कीं, दिक् व काल हे ईश्वर नव्हेत तर ते ईश्वराची कृति आहेत. ईश्वर सर्वत्र व सर्वकाळीं आहे.

या विचारानें आत्म्याच्या अमरत्वाची अंधुक कल्पना तरी येत नाही काय ? ज्याला आपण आंगाखांद्यावर ग्मेळावले तो आपला प्रिय बालक मृत झाला असतां त्याला आपण थडग्यांत पुरतो. आपलें कष्टमय व दुःखमय आयुष्य एकटेच आक्रमण करीत असतां त्याचे ते पांढरें थडगें दूरदूर जाणाऱ्या मैलाच्या दगडाप्रमाणें आपल्याला ज्यास्त ज्यास्त अंधुक होत जाते. हे थडगें हा निव्वळ सैतानी आभासच आहे किंवा आपला प्रिय मित्र गूढपणे—ज्याप्रमाणे आपण येथें गूढपणें परमेश्वरासन्निध आहो त्याप्रमाणे—परमेश्वरासन्निध आहे ? हेंच खरें मानण्यास हरकत नाही कीं, कालावाच्छिन्न आभास मात्र विनाश पावले आहेत किंवा विनाशी आहेत. जी जी गोष्ट होती, आहे, व होईल तिचे खरे सत्व हे सदोदित अस्तित्वांत आहे. हे सत्व दुर्दैवाने नवें वाटत असल्यास त्यावर सावकाशपणे विचार करीत बसा; मग तो विचार वीस वर्षे चालो किंवा वीस शतके चालो. या सत्वावर विश्वास ठेवण्याखेरीज गत्यंतर नाही, तरी पण त्याचे बुद्धीला पूर्णपणे आकलन होण्यासारग्वें नाही.

ज्या दिक्काल चिन्मय पदार्थांनीं आपलें मानवी जीवित सतत आवृत झालेलें आहे त्यांनीं आपली व्यावहारिक विचारसरणी, आपलें विचार व आपले कल्पनातरंग या सर्वांना नियमित करावे ही गोष्ट योग्य, न्याय्य व अपरिहार्यच आहे. परंतु त्यांनीं मानवी प्राण्याच्या मनावर अंमल चालवावा व आपल्या सभोवार पसरलेल्या अद्भुत चमत्काराबद्दल आपल्याला अंध करावें ही गोष्ट मात्र अयोग्य आहे. दिक्काल हे चिन्मय पदार्थ आहेत असे समजा—नव्हे—प्रत्यक्ष जडासागळे दृग्गोचर पदार्थ आहेत असेही पाहिजे तर समजा; म्हणजे तुमच्या ध्यानांत येईल कीं, या पदार्थांचे पातळ आवरणामुळे परमेश्वराचें दैदिप्यमान स्वरूप मानवी दृष्टीला दिसत नाही. उदाहरणार्थ, जर मी आपला हात लांब करून सूर्याला सुठींत धरलें तर तो अद्भुत चमत्कार होणार नाही काय ? तरी पण

दररोज आपण आपला हात लांब करून पुष्कळ वस्तु मुठीत धरतो व त्यांना इकडून तिकडे शोंके देतो. पहिला प्रकार आपल्याला अद्भुत वाटतो; पण दुसऱ्या वाटत नाही, हे किती कोत्या विचाराचें लक्षण आहे. चमत्कार काय निव्वळ मैलांच्या लांबीत किंवा शेरांच्या वजनांत आहे ? खरा गहन व ईश्वरसाक्षात्कारी चमत्कार हा होय कीं, मला माझा हात लांब करता येतो; व माझ्या मुठीत धरावयाची स्वतंत्र शक्ति माझ्यामध्ये आहे. याप्रमाणें खऱ्या अद्भुत चमत्कारांबद्दल मानवी प्राण्याच्या मनांत अंधत्व उत्पन्न करून त्याची फसवणूक करणारे चिन्मय तत्व म्हणजे आकाश होय. कालाची कृति यापेक्षांही विलक्षण आहे. जगांतील सर्व अद्भुत चमत्कारांना लपविणारें व जगांतली जादुगिरी नाहीशी करणारें तत्व म्हणजे हा वंचक काल होय. जर आपल्याला कालविध्वंसक टोपी एकदां तरी घालावयाला मिळाली तर आजपर्यंत ऐकलेल्या ग्वऱ्याखोऱ्या अद्भुत चमत्काराच्या गोष्टी व जादुगिरीचे खेळ यापेक्षां ज्यास्त अद्भुत गोष्टी या जगांत आहेत असें आपल्या दृष्टोत्पत्तीस येईल. परंतु दुःखाची गोष्ट ही आहे कीं, अशी टोपी आपल्याजवळ नाही व अशा टोपीशिवाय तर हा अद्भुत चमत्कार आपल्या दृष्टीस पडणें कठीण आहे.

उदाहरणार्थ, जर ग्रीक देवतांपैकीं जुपिटर व आपोलो यांच्या मुलांनीं आपल्या मुरलीच्या ध्वनीनें ग्रीसमधील थीब्स शहराचे तट बांधले असते तर ती गोष्ट अद्भुत झाली नसती काय ? पण आपण राहतों त्या शहराची तटबंदी, तेथले सुंदर रस्ते व दगडी घरे भयंकर खार्पातून दगड आणून कोणीं बांधलीं ? ज्या विभूतींनीं पूर्वकाळीं मानवोन्नति घडवून आणली त्यांच्याच बुद्धीरूपी मुरलीच्या नादानें हें सर्व घडून आलें नाहीं काय ? अठराशें वर्षांपूर्वीं अशी विभूति (येझुक्रिस्त) या जगांत अवतीर्ण झाली व त्या विभूतीच्या साध्या, सोप्या, असंस्कृत पण अंतःस्फूर्तीनें निघालेल्या मधुर गायनानें (त्यानें केलेल्या उपदेशानें) मानवी मनें आकर्षित झालीं व त्या गायनाचा ध्वनि अझून ऐकूं येत आहे व त्या नादानें हजारों हृदयें अझूनही उचंबळत आहेत. हा काय कमी अद्भुत चमत्कार आहे ! ग्रीसमधील थीब्स शहर आरफीयसच्या (आपोलोचा मुलगा) गाण्यानें बांधलें इतकेंच नाहीं तर कोणच्या तरी विभूतीच्या

गाण्याखेरीज कोणतेही शहर बांधलें गेलें नाहीं किंवा मनुष्याला अभिमान वाटणारें कोणतेही काम झालेलें नाहीं.

कालानें उत्पन्न केलेला दृग्भ्रम दूर सारा; व जवळ असलेल्या गतिदायक कारणावरून दूर असलेल्या गतिप्रवर्तकाकडे नजर फेंका. एकाच चेंडूला टोला देऊन तो दूर फेंकला गेला म्हणजे मात्र तो टोला होय; पण तोच टोला जर हजारां स्थितिस्थापक चेंडूंच्या परंपरेमधून आला म्हणजे तो टोला नव्हे असें कसें म्हणतां येईल ? जर कालविव्धंसक टोपीच्या साहाय्याने तुम्हांला प्रारंभाकडून लगेच शेवटाकडे नेतां आलें असतें तर तुमच्या दृष्टीवरील कालकृत भ्रमपटल जाऊन तुमच्या हृदयावर जगांतील खऱ्या अद्भुत चमत्कारांचें प्रतिबिम्ब उमटलें असतें. व मग हें सुंदर जग त्यांतल्या कानाकोपऱ्यासुद्धां तुम्हांला ' वैकुंठीचें राज्य ' वाटलें असतें व प्रत्येक ताऱ्यामध्ये, प्रत्येक गवताच्या काडीमध्ये व विशेषतः प्रत्येक जिवंत प्राण्यामध्ये परमेश्वरी स्वरूप दिसलें असतें. परंतु परमेश्वराचें कालावलिन्न वस्त्र जी सृष्टि तीमध्ये शाहण्याला परमेश्वरी रूप दिसतें; पण मूर्खाला तेथें तें रूप दिसत नाहीं याला काय करणार ?

प्रत्यक्ष खऱ्या भूतापेक्षां अधिक अद्भुत कांहीं असेल काय ? प्रसिद्ध इंग्रज ग्रंथकार जॉनसन याला सर्व आयुष्यभर भूत पाहण्याची फार इच्छा होती. तें पाहण्याकरितां त्यानें भुताटकीचीं घरे धुंडाळलीं; कबर-स्थानाचीं भुयारें शोधलीं व प्रेताच्या पेठ्या तपासल्या, पण व्यर्थ ! काय हा वेडगळपणा ! ज्या मानवी जीवितप्रवाहाबद्दल त्याला इतकें प्रेम वाटत होतें त्या प्रवाहाकडे त्यानें जड डोळ्यांनीं कधीही पाहिलें नाहीं काय किंवा त्याचें मनानें मनन केलें नाहीं काय ? अथवा त्यानें कधीं स्वतःवर नजर फेकली नाहीं काय ? स्वतः जॉनसन हा प्रत्यक्ष व स्वर्ग भूतच होता. त्याच्या जवळून जवळजवळ दहा लक्ष भूतें रस्त्यांतून जात येत होती. ही गोष्ट ध्यानांत येण्याकरितां कालाचा दृग्भ्रम दूर करा. तीन वीसा वर्षांचा तीन मिनिटांत संक्षेप करा म्हणजे समजेल कीं, तो जॉनसन कोण होता व आपण कोण आहां ? आपण शरीराने युक्त अशीं दृश्यमान भूतेंच नाहीं तर काय ? व आपणही कालांतरानें हवेंत मिळून जाऊन अदृश्य बनत नाहीं काय ? हें निव्वळ रूपक नाहीं; हें शास्त्रीय सत्य आहे. आपण

अभावापासून उत्पन्न होऊन रूपे धारण करतो व भूतें बनतो. खऱ्या भूताप्रमाणे आपल्यालासुद्धां अमरत्व आहे व अमरत्वांत मिनिटें, वर्षे व युगें सारखीच आहेत. या आपल्या आयुष्यांत भूतांच्या सुंदर गायनाप्रमाणे प्रेमाचा व श्रद्धेची गाणी ऐकू येत नाहीत काय ? तसेंच आपल्या परस्पर वादविवादांत व शिव्याशापात भूताप्रमाणे आपण आरडतओरडत नाही काय ? व भूताप्रमाणे आपण रात्रीच्या स्वप्नाकुल झोपेतून पहाटेच्या वाऱ्याने जागे होऊन आपल्या कामाला लागत नाही काय ? सारांश, भूतात व आपल्यांत फरक काय आहे ? मॅसिडान देशाचा प्रसिद्ध शिकंदर बादशाहा आतां कोठे आहे ? अराबेला व आयझस या ठिकाणी युद्धाच्या घोर आरोळ्या देणारे त्याचे प्रचंड सैन्य मागे राहिले आहे काय ? किंवा भांबावलेल्या भूताप्रमाणे ते सर्व नाहीसे झाले ? हीच स्थिति नेपोलियन व त्याचे सैन्य यांची झाली आहे. भूतें ! सर्व पृथ्वीवर दोन प्रहरी एक अज्जावर भूते उघडपणे वावरत आहेत. तुमच्या घड्याळाची एक टिकटिक होत आहे इतक्या वेळांत पन्नास भूतें नाहीशी होतात व तितकीच उत्पन्न होतात.

आपल्यामध्ये भावी भूत आहे इतकेंच नव्हे तर आपण प्रत्यक्ष भूतेंच आहोत हा विचार किती गूढ व गंभीर आहे. ही आपली इंद्रियें; ही आपली ग्रैमान करणारी शक्ति; हा आपल्या जीविताचा रक्तप्रवाह व त्यातले ते उच्च-वळणारे मनोविकार; ही सर्व कोठून आली ? हीं सर्व जडात्मक व आभासात्मक आवरणें आहेत; व तीं आपल्या आत्म्याभोंवतीं गुरफटलेलीं आहेत; यायोगें कमीअधिक कालपर्यंत परमेश्वरी सत्व मूर्तिमान बनत. तो मजबूत लढाऊ घोड्यावर बसलेला योद्धा पहा. त्याच्या डोक्यांतून जणू काय ठिणग्या बाहेर पडत आहेत; त्याच्या मनगटांत व अंतःकरणांत आवेश भरला आहे; पण तो योद्धा व जोडा म्हणजे एक दृग्भ्रम आहे. ती एक आविर्भूत झालेली चित्शक्ति होय ! ते दोघेही भरभक्कम वाटणाऱ्या पृथ्वीवरून ' धीरोदात्त ' असे चालतात; पण त्यांना कळत नाही कीं, पृथ्वी म्हणजे एक पातळ थर आहे. तो थर दुभांगतो व योद्धा व जोडा हे एकदम बुडून जातात आणि कल्पनेनें सुद्धां त्याचा मागमूस लागत

नाहीं; कांहीं वेळापूर्वी ते अस्तित्वांत नव्हते; पुन्हा कांहीं वेळाने ते नाहीसे होतात; व त्यांचा कांहींएक अवशेष रहात नाही.

हाच सृष्टीचा प्रथमपासून क्रम आहे व हाच शेवटपर्यंत चालावयाचा आहे. पिढ्यानुपिढ्या भूतें मूर्ति धारण करतात, काळोख्या रात्रीतून बाहेर येतात व परमेश्वरी संकेताप्रमाणें आपलें काम करतात. त्यांच्यामध्ये जी शक्ति व जो आवेश असतो त्यांचा ते विनियोग करतात; कोणी उद्योगांत पडून वैश्यवृत्ति पतकरतात; कोणी शास्त्रीय शोधाचे पाठीस लागतात; कोणी क्षात्रवृत्ति पतकरून धारातीर्थी पतन पावण्यास जातात; प्रत्येकाचें काम संपल्यावर त्याला परत बोलावण्यांत येतें; व त्याचें पृथ्वीवरील शरीररूपी वस्त्र गळून पडतें; मग ते मातीस मिळून अदृश्य होतें.

याप्रमाणें आपण अदृश्यांतून उद्भूत होतो, कांहीं काळपर्यंत पृथ्वीवर वावरतो व पुनः अदृश्यांत विलीन होतो; आपल्या आक्रमणात पृथ्वीवरील पर्वत सपाट होतात; व तेथेले समुद्र भरून जातात. जड व मायामय पृथ्वी सत्यपूर्ण व जीवित भूतांना अडथळा कसा करू शकेल ? कठीण हिऱ्यावर आपल्या पावलाचा ठसा उमटतो; व पिछाडीचा शेवटला माणूस आघाडीच्या पहिल्या माणसाचीं चिन्हे ओळखू शकेल अशी मानवी परंपरा चालू आहे. पण ही कोतून आली व कोठें जात आहे ? हें दृष्टीला गोचर होत नाही; श्रद्धेला कळत नाही; इतके खरें की, ती परंपरा गूढापासून गूढाकडे किंवा परमेश्वरापासून परमेश्वराकडे चालली आहे. स्वप्न ज्याची बनतात त्यानें आपण बनलेले आहोंत व हे आपलें छोटे आयुष्य निद्रेनें परिवेष्टित आहे. ” झालें. येथे टॉयफल्सड्राखची नेपथ्यमीमांसा संपली. ही नेपथ्यमीमांसा म्हणजे एक तत्त्वमीमांसा आहे हे वरील विवेचनावरून दिसून आलें असेल व त्या तत्त्वमीमांसेचे विशेष स्वरूप म्हणजे ही तत्त्वमीमांसा एकेश्वरी स्वरूपाची आहे. या दृश्य जगाच्या मूळाशीं एक परमेश्वर आहे; सर्व दृश्य जग हें त्या गूढ परमेश्वराचें दिक्कालावच्छिन्न असें विनाशी स्वरूप आहे. मानवी व्यवहारांतही हाच प्रकार आहे. मानवी संस्था, व आचारविचार यांचे मुळाशीं तात्विक असें गूढतत्त्व असते. हे गूढतत्त्व त्या आचारामधून दिसत आहे, तोपर्यंत

ते आचार व सत्त्वा अन्वर्थक आहेत असें म्हणतां येईल. पण आचारांच्या आंतला गूढार्थ नाहीसा झाला म्हणजे ते आचार निरर्थक झाले असें म्हटलें पाहिजे. मग नवे अन्वर्थक आचार प्रचारांत आणणें रास्त आहे. आचार व गूढार्थ यांत नेहमीं संवाद पाहिजे; ते विसंवादी झालें म्हणजे नवे आचार प्रचारांत आणणें प्राप्त आहे. हेंच टॉयफल्सड्राखच्या नेपथ्यमिमांसेचें रहस्य आहे.

आतां हें कार्लाईनें प्रतिपादन केलेलें तत्व हिंदुचालीरीतींना कसें लागू पडतें हें दाखविण्यापूर्वीं कार्लाईच्या विचारकथा या ग्रंथाच्या एका प्रकरणाचें संबंध भाषांतर देण्याचा विचार आहे. कारण त्या प्रकरणांत वर्णिकेली स्थिति हल्लींच्या काळीं सुद्धां सर्व समाजांत दिसून येत आहे. कार्लाईलच्या विचारसरणीचे व्यावहारिक स्वरूपही त्या प्रकरणावरून कळेल. अर्थात् हें प्रकरण गूढ व्याजोक्तीनें भरलेलें आहे. पण त्याचा अर्थ व त्यापासून व्यावयाचा उपदेश हीं अगदीं स्पष्ट आहेत.

रंगेलपेशे व कंगालपेशे लोक.

प्रथमतः रंगेलपेशा पुरुषाची व्याख्या करू या. ज्याचें सर्व आयुष्य उद्दिष्ट व उद्योग कपड्याकरितांच आहे असा कपडे घालणारा पुरुष म्हणजे रंगेलपेशा पुरुष होय. त्याच्या आत्म्याचें त्याच्या अंतःकरणाचें, त्याच्या शरीराचें व त्याच्या पैशाच्या पिशवीचें शक्तिःसर्वस्व शहाणपणानें व शोभिवतपणानें. वस्त्रपरिधान करण्याकडे वाहिलेलें असतें. इतकें कीं, जर इतर लोक जगण्याकरितां कपडे वापरतात असें म्हटलें तर रंगेलपेशा पोशाखाकरितां जगतो असें म्हणणे रास्त होईल. जे पोशाखाचे महत्त्व सिद्ध करण्याकरितां अपूर्व विद्वत्तेच्या व कुशाग्र बुद्धीच्या जर्मन प्रोफेसरास एक प्रचंड पुस्तक लिहावें लागले तें महत्त्व कल्पकाच्या उपजत बुद्धीप्रमाणे रंगेलपेशाच्या अतःकरणांत आपोआप उदित होते. त्याला पोशाखानें काव्यस्फूर्ति येते. तो पोशाखाचा कवि बनतो. जिला टॉयफल्सड्राख 'कपड्याची दिव्य कल्पना' म्हणेल ती कल्पना रंगेलपेशाच्या मनांत जन्मतः उद्भूत होते. व असल्या इतर कल्पनांप्रमाणे ती कल्पना एक तर बहिर्मुख होऊन आपलें अस्तित्व प्रगट करते; किंवा अन्तर्मुख राहून अवर्णनीय वेदनांनीं त्याचें अतःकरण विद्ध करते.

परंतु उदार व उत्साही कल्पकाप्रमाणें रंगेलपेशा बंधक त्या कल्पनेला कृतिरूप देतो. तो आपल्या विलक्षण पोशाखांत जगाला दर्शन देतो. सनातन नेपथ्य-स्वर्गाची मूर्तिमंत साश्रू म्हणून व त्या स्वर्गाकरितां आपले जीवनसर्वस्व अर्पण करणारा भक्त म्हणून सर्व जगभर वावरतो. त्याला आपण आतांच कवि म्हटलें नाहीं का ? खरोखरीच आपल्या शरीराच्या फुगीर त्वग्भूर्जपत्रावर तो आपल्या छानछोके पोशाखाने आपल्या प्रियकरणीच्या प्रेमकटाक्षांकरितां लघुकाव्य करित नाहीं काय ? नव्हे, सर्व जगाकरितां सुवाच्य कविताबद्ध महाकाव्य तो करतो असेंच म्हणाना ?

शिवाय रंगेलपेशाला विचारशक्ति आहे व त्याला दिग्कालांच्या कल्पना आहेत असें गृहीत धरलें—असें गृहीत धरण्यास कांहीं एक हरकत नाही—तर शेशाखासंबंधीच्या आजीव भक्तीने व नश्वराकरितां अविनाशी तत्वाच्या त्यागानें तो रंगेलपेशा कालावच्छिन्न व कालातीत या तत्वांचा मिलाफ व एकीकरण (उलट क्रमानें का होईना) करून सिद्ध पुरुषाची कृति करून दाखवीत नाहीं काय ?

बरे आपल्या या त्यागाबद्दल, या काव्यस्फूर्तीबद्दल व या सिद्धत्वाबद्दल रंगेलपेशा जगाजवळ मोवदला तरी काय मागतो ? फक्त तुम्हीं त्याचे अस्तित्व ओळखा; तो सजीव प्राणी आहे इसके कबूल करा; निदान तो दृश्य देखावा किंवा प्रकाशकिरणांचे प्रतिबिंब पाडणारा पदार्थ आहे एवढें म्हणा म्हणजे झालें ! कृपण कायद्याने त्याला पूर्वीच मिळालेल्या मिळकतीखेरीज तो तुमचे सांनेरूपे मागत नाही; त्याला फक्त तुमच्या नेत्रकटाक्षाची अपेक्षा असते. त्याच्या अस्तित्वाचा गूढार्थ तुम्हाला समजो वा न समजो किंवा विपरीत समजा; फक्त त्याच्याकडे तुम्हीं दृष्टि फेंका म्हणजे त्याला समाधान आहे. जें कृतघ्न जग रंगेलपेशावर एवढीशी स्वल्प कृपा करित नाही त्या जगाची लीः थू कां करू नये! बरे, तेंच जग सुकलेल्या मुसरी किंवा सयामी जुळें असल्या आश्चर्याकडे सारखे पहात राहतें; मात्र रंगेलपेशारूपी घरगुती आश्चर्यातल्या आश्चर्याकडे दृक्कनही पहात नाही किंवा त्याने पाहिलेंच तर तिरस्कारबुद्धीनें पाहतें ! रंगेलपेशाला प्राणिशास्त्रज्ञ सस्तन प्राणिवर्गांत मोडीत नाहीत; प्राणिछेदक काळजीपूर्वक त्याचें पृथक्करण करित नाहीत; बरे, आपल्या पदार्थसंग्रहालयांत रंगेलपेशाचा दारुत मुरलेला किंवा पिचकारीनें विषारी पदार्थ शरीरांत घालून न सडेल अशा तऱ्हेनें ठेवलेला मासला कोणी पाहिला आहे काय ? हेरिंगबोन मरदार तपकिरी रंगाचा सदरा, तपकिरी रंगाचा पोशाख व तपकिरी रंगाचा बूट घालो; त्याला काहीं एक हरकत नाही. सामान्य लोक आपल्या नित्याच्या गरजा भागविण्यांत गुंतलेले असतात. ते या रंगेलपेशाकडे मुळींच लक्ष देत नाहीत.

हल्लीं दाक्षिण्ययुगाप्रमाणें जिज्ञासायुग नाहीसें झालें आहे असें म्हटलें तरी चालेल. कदाचित् ते नुसतें निद्रित झालें असेल. कारण,

त्या दोन्ही युगांचे पुनरुज्जीवन करण्याकरितां नेपथ्यमीमांसा अवतरली आहे. जर या नेपथ्यशास्त्राबद्दलच्या ग्वन्या मतांचा प्रसार होईल तर ब्रिटिश बेटांतील रंगेलपेशाचे सत्य स्वरूप व त्यामध्ये भरलेला गूढार्थ यांच्याबद्दलच्या हास्यास्पद व शोकास्पद भ्रमाचा निरास होईल. टॉयफल्सडाखच्या ग्रंथांतील खालच्या लांब उताऱ्यावरून या प्रश्नावर चांगला प्रकाश—निदान संधिप्रकाश तरी—पडेल अशी आशा आहे. मात्र ही दुःखाची गोष्ट आहे की, इतर ठिकाणाप्रमाणे या ठिकाणी सुद्धा प्रोफेसर-साहेबांची तात्विक सूक्ष्म दृष्टि दिवाभीताप्रमाणे ईषदंघ झाल्यासारखी दिसते. किंवा या सर्व लिहिण्यांत त्यांची वक्रव्याजोक्ति नाहीना ? यापैकी कोणचे ग्वरे याचा वाचकच विचार करतील.

“ या संक्षुब्ध काळांत ज्या वेळी धर्मतत्व प्रार्थनामंदिरातून हाकून लावल्यामुळे गुप्तपणे सदाचागी लोकांच्या अन्तःकरणांत शिरून तेथून नव्या रूपाने आविर्भूत होण्याची इच्छा करीत आहे, आपल्याला नवे पार्थिव शरीर शोधण्याकरिता इकडे तिकडे हिंडणाऱ्या अशरीरी आत्म्याप्रमाणे ते धर्मतत्व आधारावाचून जगभर हिंडत आहे, अशा वेळी ते धर्मतत्व तात्पुरती पुष्कळ विलक्षण रूपे धारण करतें. मानवी स्वभावाच्या उच्चतर उत्साहाचा आदर्श सध्या अस्तित्वांत नाही खरा, परंतु तो उत्साह अविनाशी असून तो अंधपणे पण अप्रतिहतपणे या संकीर्ण समुद्रांत काम करीत असतो. व न्हणूनच त्या उत्साहापासून पंथावर पथ समाजावर समाज आविर्भूत होतात व पुनः विलीन होऊन नवी नवी रूपे धारण करतात.

मुख्यतः हा प्रकार इंग्लंडमध्ये दिसून येतो. कारण युरोपांतील सर्व देशांत इंग्लंड हा सुसंपन्न पण कुसंस्कृत देश आहे. यामुळे तेथे उष्णता व अंधकार हीं तत्वे जास्त प्रमाणांत अस्तित्वांत आहेत व अशा तत्वांपासूनच विद्रूप रूपे उत्पन्न होतात. त्या देशांतील नवीन पंथांत आपल्या या विषयांशीं संलग्न व सर्वथा संस्मरणीय असा एक पंथ नुकताच अस्तित्वांत आला आहे. या पंथाचे नांव ‘रंगेलपेशापंथ’. या पंथाची जी काय थोडी माहिती मिळाली आहे ती येथे नमूद केली आहे.

धर्मबुद्धि नसलेले किंवा तिच्या आविर्भावाचा विवेक नसलेले वर्त-

मानपत्रकर्ते आपल्या गूढलेखांत हा पंथ धार्मिक नसून व्यावहारिक आहे असे लिहितात हें खरें आहे. पण मानसशास्त्रीय दृष्टीला या पंथाचें भाविक व योगीय स्वरूप स्पष्टपणें दिसून येते.

हा पंथ वस्तुपूजा विभूतिपूजा, किंवा बहुदेवतापूजा या कोणत्या वर्गा-पैकी आहे हें सांगणें हल्लींच्या आपल्या ज्ञानावस्थेत कठीण आहे. प्रकाश व अंधकार अशा दोन नित्य तत्वांवर भाव ठेवणाऱ्या मॅनिकिझिम नांवाच्या धर्मपंथाची छाया या पंथावर पडलेला दिसते; तसेच, (कारण मानवी मति-विभ्रम याचें वर्तुळाकार परिभ्रमण चाललेलें असतें व म्हणूनच तेच ते मतिविभ्रम प्रादुर्भूत होतात.) निराहार उपवासानें व आपल्या नाभीकडे घुंफळ काळपर्यंत टक लावून पाहिल्यानें त्या नाभीमध्ये विश्वदर्शन व स्वर्ग-दर्शन होतें असें जे अँथॉसचे मठवासी म्हणतात त्यांच्या वेडगळ पंथा-सारखा हा पंथ आहे असें वाटते.

ज्या पुरातन पंथाला झोरॅस्टर, कनफ्युशीअस, महंमद इत्यादि महत्त्वाचीं गौणता देऊन त्याची महती कमी करण्याचा-पूण नाश करण्याचा नव्हें-प्रयत्न केला व उच्चतम धर्मांमध्ये ज्याला अगदींच मज्जाव केला जातो-त्या स्वपूजेचा रंगेलपेशापंथ हा नव्या काळानुरूप नवा अवतार आहे असा माझा कयास आहे. म्हणून जर कोणी या पंथाला पुनरुज्जीवित अह्मीमनपंथ किंवा दैत्यपूजेचे नवें रूप म्हणावयाचें ठरवील तर त्याला आक्षेप घेतां येणार नाही.

वाकी या पंथाचे लोक नवीन पंथाच्या उत्साहाने प्रेरित झाल्यामुळे धैर्य दीर्घांद्योग व बदीत पडलेल्या मानवी जातींत जितकी शक्ति असणे शक्य आहे तितकी शक्ति ते आपल्या पंथाच्या कामांत दाखवितात. ते आपल्या पंथाच्या यात्रतीत पावित्र्य व पृथग्भाव यांचा आविर्भाव आणतात; ते आपला विशेष तऱ्हेचा पोशाख करतात व विशेष तऱ्हेची भाषा (इग्रजी व फ्रेंच भाषेचें मोडकें तोडकें मिश्रण) वापरतात; सारांश ते आपली निराळी वागणूक ठेवतात व जगापासून अलिप्त राहतात.

या पंथाच्या लोकांचीं ज्यू लोकांच्या देवळांप्रमाणें मुख्य शहरी देवळे असतात; व त्यांना स्वागतगृहें म्हणतात. ते मुख्यतः रात्रीं देवपूजा करतात; त्यांच्या पंथाचे उपाध्याय व उपाध्यायिनी असतात; मात्र हा मान

तहाहयात मसतो. त्यांचे विधी शाक्तग्रंथी पद्धतीचे किंवा ग्रीक लोकांतील कांहीं गुप्तपंथासारखे असतात असे म्हणतात. पण हे विधी गुप्त तऱ्हेने केले जातात. या पंथाचीं धर्मपुस्तकेही आहेत; त्यांना चैनबाजी कादंबऱ्या म्हणतात. हे धर्मग्रंथ संपले नाहीत; उलट या धर्मग्रंथांची वाढ अजून चालूच आहे. मात्र यांपैकी कांहीं आधारभूत समजतात व कांहीं समजत नाहीत.

या धर्मपुस्तकांचे कांहीं मासले मी किंमत भरून विकत घेतले व नेपथ्यमीमांसाजिज्ञासूच्या उत्साहाने व या पंथाचे रहस्य समजावून घेण्याच्या आशेने मी या धर्मग्रंथांचा अभ्यास सुरू केला. परंतु त्या प्रयत्नाचा कांहीं एक उपयोग झाला नाही. ज्या वाचनशक्तीबद्दल जग माझी प्रशंसा केल्याखेरीज राहणार नाही, ती माझी प्रचंड वाचनशक्तिपुढां या ठिकाणीं प्रथमतः कुंडित झाली व तिचा प्रभाव चालेना. मी आपला सर्व उत्साह खर्ची घातला; अटोकाट प्रयत्न केला पण व्यर्थ ! कांहीं काळानंतर मला माझ्या कानांत काहीं तरी गुणगुणत आहे असा भास झाला; ते गुणगुणणे ज्यू लोकांच्या अलगुण्यावरील वाजविण्यासारखे सखल आवाजांत होते असे वाटले. त्यानंतर मला एक प्रकारची शोष आली. या शोषेला वश न होतां ही शोष झाडून टाकण्याचा मी प्रयत्न केला तोंच अननुभूत अशी कंपवायुसारखी भावना माझ्यामध्ये उद्भवली व मग मोठी मूर्च्छा आली; शेवटी डॉक्टरच्या हुकुमाने व माझ्या शारीरिक व मानसिक शक्तीच्या न्हासाच्या भयाने व एकंदर प्रकृति ढासळण्याच्या भीतीने मी नाखुशीने पण निश्चयाने तो प्रयत्न सोडून दिला. या ठिकाणीं ज्यू लोकांच्या धार्मिक गुप्त गोष्टींपासून परकी माणसांना परावृत्त करण्याकरितां पाताळांतून व स्वर्गांतून अग्निगोलरूपी उत्पात झाले म्हणतात; तशा प्रकारचा दैवी अवतार तर या धर्मग्रंथांच्या आकनाच्या बाबतींत घडून आला नाही ना? ते कांहींही असो. पण अटोकाट प्रयत्न केल्यावरसुद्धा मला यश मिळाले नाही हें खरे व म्हणून या पंथाचे माझे वर्णन अपूर्ण आहे हें मला कबूल करणे भाग आहे. पण मला जितकी माहिती मिळविणे शक्य झाले तितकी माहिती मिळवून हें वर्णन मी लिहिलेले आहे.

माझे आयुष्य व माझी इंद्रिये याबद्दल मला प्रेम आहे म्हणून खासगी

व्यक्ति या नात्यानें मी दुसरी कोणती चैनबाजी कादंबरी उघडणार नाही. असा निश्चय केला खरा ! परंतु आतां काय करावे या विवंचनेत मी असतांना माझ्या सुदैवानें मेघमालेतून एक हात माझ्या साहाय्यास धांवला. त्यायोगें मला जरी विजय मिळाला नाही तरी माझी विवंचनें तून सुटका झाली हें खास. जी कंपनी इंग्लंडांतून नेहमी पुस्तकें आणते त्या कंपनीकडून आलेल्या एका पुस्तकाच्या पार्सलला आंतून लावलेले कांहीं छापील कागद होते; निरर्थक मानलेल्या निकामी कागदांकडे ज्याप्रमाणें मुसलमानलोक आदरानें पाहतात त्याप्रमाणें मी त्या निकामी कागदांकडे पाहिलें; तोंच आश्चर्याची गोष्ट अशी कीं, सुरस कादंबरी याच विषयावर एका इंग्रजी मासिकांत लिहिलेल्या निबंधाचीं तीं पानें होतीं असें आढळून आलें. तो निबंध व्यावहारिक दृष्टीनें लिहिलेला होता; तसेच त्या निबंधांत या पंथाच्या एका प्रमुख पण मला अज्ञात अशा पेलहॅम नांवाच्या प्रवर्तकाविरुद्ध कांहीं मजकूर होता. तथापि अशा तुटपुजा लेखांत सहसा न सांपडणारें या पंथाचें रहस्यकथन त्या लेखात सविस्तर केलेलें होतें. नव्हे, या लेखाच्या एका भागांत या पंथाच्या मताप्रमाणें मानवी प्राण्याचें पूर्ण कर्तव्यकर्म कशांत आहे व या पंथाचें सारसर्वस्व कशांत आहे हें निवेदन केलें होतें. तें सारसर्वस्व मी सात कलमांत संक्षिप्तपणें पण होतां होईल तो लेखकाच्या मूळ शब्दांतच सांगतों.

रंगेलपंथी श्रद्धेचीं कलमें.

१ आंगरख्यांना त्रिकोणाकृति आकार कोठेंही नसावा; त्याचप्रमाणे मागच्या बाजूच्या सुरकुत्या काळजीपूर्वक काढून टाकाव्या.

२ गळपट्टी ही मोठ्या महत्वाची बाब आहे तो मागच्या बाजूस सखल असून किंचित् वांकलेली असावी.

३ कोणत्याही नेपथ्यनियमान्वयें सदभिरुचीच्या माण्टाला हाटेटाट लोकांच्या ढेरदुगणपणाचा अवलंब करण्याची परवानगी मिळणार नाही.

४ सपुच्छ आंगरख्यांत सुरक्षितता आहे.

५ सदृहस्थानी सदभिरुचि आंगठ्यांच्या आवडीनिवडीवरून दिसून येते.

६ पांढरीं जाकीटें वापरण्याची पुरुषांना काहीं निबंधाखालीं परवानगी दिली जाते.

७ पाटलोण कुल्यावर अत्यंत घट्ट असली पाहिजे.

हीं सर्व तत्वे सध्यां तरी विनयपूर्वक पण स्मरणें नाकारण्याची मी परवानगी घेतों.

या रंगेलपेशा पंथाच्या अगदीं उलट पंथ ब्रिटिश बेटांत उत्पन्न झालेला आहे. प्रथमतः तो आयर्लंडांत निघाला व अझूनसुद्धा त्याचे प्रधानपीठ म्हणजे आयर्लंड देशच होय; परंतु तो ग्रेटब्रिटनमध्येही दिसून येतो व त्याचा सर्वत्र एकसारखा प्रसार होत आहे. या पंथानें आपल्या तत्वांचे आधारभूत ग्रंथ अझून तयार केले नाहीत व जरी रंगेलपेशापंथानें आपलेग्रंथ केले आहेत तरी पण ते ग्रंथ साहाय्याखेरीज मानवीबुद्धीला अगम्य आहेत. म्हणून रंगेलपेशा पंथाच्या तत्वांप्रमाणे या पंथाची तत्वेही मला दुर्बोध आहेत. या पंथाला निरनिराळ्या ठिकाणच्या त्याच्या स्थापनेवरून निरनिराळीं नांवें मिळालीं आहेत असें दिसतें. इंग्लंडांत या पंथाला 'श्रमकर' किंवा 'क्लेशकर' पंथ म्हणतात; (अशस्त्रीय शब्द आहे म्हणा.) पण कांहीं लोक 'गौर-गुलाम' म्हणतात; स्कॉटलंडांत या पंथाला 'रगट्याचा भारा' म्हणतात. ज्या आयर्लंडांत या पंथाचें प्रधान पोंवळें आहे तेथे त्या पंथाला किती तरी घोटाळ्यांत पाडणारीं नांवें आहेत; पकचर, नग्नपाद,—फीतवाले, गरीबगुलाम इत्यादि इत्यादि.

सर्वांत शेवटलें नांव हें मूळचें व जातिवाचक दिसतें; इतर नांवें हीं त्या मूळ जातीचीं गौणभेददर्शक नांवें असावीत, किंवा फार झालें तर पितृरूप मूळबीजापासून उत्पन्न झालेली तीं संतति असावी; परंतु या सूक्ष्म भेदांचा विचार करणें म्हणजे कालाचा व्यर्थ अपव्यय करणें होय. इतकें सांगितलें म्हणजे पुरे आहे कीं, मूळचा पंथ हा गरीब गुलामांचा आहे ही निर्विवाद गोष्ट आहे. ह्या मूळपंथाचे कितीही उपपंथ झालेले असोत किंवा त्यांना कांहींही नांवें मिळालेलीं असोत; इतकें खरें कीं, मूळ पंथाचीं मते, आचार व प्रधानगुण हे सर्व उपपंथांत पसरलेले आहेत व त्यांनींच त्या सर्व पंथांना चालन दिलेलें आहे.

या पंथाचीं यथार्थ किंवा निश्चित तात्विक मते काय आहेत; या गरीब गुलामांना विश्व व मनुष्य व त्याचें आयुष्य यांबद्दल काय वाटतें; पूर्व

कालाकडे, सद्यःकालाकडे व भार्वाकालाकडे ते कोणत्या भावनांनीं व बुद्धींनीं पाहतात इत्यादि गोष्टी स्पष्ट करून सांगणें अवघड आहे. त्या पंथाच्या घटनेंत कांहींसा वैखानसपणा दिसतो. वैखानस व्रतांपैकीं दारिद्र्य व आशाधारकपणा हीं दोन व्रतें तत्पंथीय लोकांना बंधनकारक आहेत; व यांपैकीं पहिलें हे लोक फार कडकपणें पाळतात असें म्हणतात; इतकेंच नव्हे, तर माझी अशी समजूत आहे कीं, धर्माची प्रत्यक्ष आशा असो कीं नसो; या व्रतपालनास ते वचनबद्ध असतात व जन्मापूर्वींच या कामाला कायमपणें वाहिलेले असतात. वैखानसव्रतांपैकीं तिसरें व्रत चारित्र्य याचें कडक पालन होतें कीं नाहीं हें समजत नाहीं.

आणखी हे कंगालपेक्षे विशेष पोशाख वापरण्याच्या प्रधानतत्वाच्या बाबतींत रंगेलपेशाचें अनुकरण करतात. या आयलंडांतील गरीब गुलामांच्या पोशाखाचें वर्णन येथें केलें नाहीं. कारण भाषारूपी अपूर्ण साधनाने त्याचें वर्णन करणें अशक्य आहे. त्यांचा पोशाख म्हणजे सर्व तऱ्हेच्या कपड्यांच्या व सर्व तऱ्हेच्या रंगांच्या असंख्य आंचळ्या, दशा व वांकडे तिकडे तुकडे यांनीं बनलेला असतो. व त्या गहनगूढरूपी आंगरख्यांत कांहीं एका अज्ञात पद्धतीन अंग अडकविलें जातें. बटनें, कापडाचे बंद, किंवा लांकडी टांचणी यांनीं त्या आंगरख्याच्या दोन बाजू जोडल्या जातात. व त्यावर एक कातड्याचा, तागाचा किंवा गवती दोरीचा पट्टा अडकविला जातो. गवती दोरीवर त्यांचें फार प्रेम असतें असें दिसतें. कारण केव्हां केव्हां पादत्राणाच्या ऐवजीं यांचाच ते लोक उपयोग करतात. शिरोभूषणाच्या बाबतींत ते लोक रूढि मानीत नाहींत. अर्धवट कंगोऱ्याच्या टोप्या, मुकुटाखेरीज टोप्या किंवा अर्धवट मुकुटाच्या टोप्या त्यांना चालतात. पहिल्या प्रकारच्या टोप्या ते केव्हां केव्हां कंगोरा वर करून विश्वविद्यालयांतील टोप्यांप्रमाणें वापरतात. ही टोपी कशी काय दिसत असेल तें कोणास ठाऊक ! गरीब गुलाम (Poor Slaves) या नांवावरून हा पंथ स्लेव्हॉनिक, पोलिश किंवा रशियन या देशांत उत्पन्न झाला असावा असें व टटें. परंतु त्याचें अन्तरंग व अन्तःस्वरूप यावरून मात्र त्या पंथाची ट्युटानीक टोळीपासून उत्पत्ति असावी असें म्हणावें लागतें. ते पृथ्वीपूजक आहेत अशी कल्पना करणें रास्त दिसतें. कारण ते पृथ्वी खणतात, जमी-

नीच्या पोटांत मोठ्या आनंदानें व अप्रतिहतपणें काम करतात किंवा आपल्या खासगी लहान प्रार्थनागृहांत राहून पृथ्वीपासून निघालेल्या पदार्थांचें मनन करून त्यांपासून दुसरे पदार्थ निर्माण करतात. ते आकाशस्थ ज्योतींकडे क्रांचितच पहातात व पाहिलेच तर बेपर्वाईनें पहातात. ड्राईडसप्रमाणे ते अंधाऱ्या घरांत राहतात, केव्हां केव्हां ते कांचेच्या असलेल्या खिडक्या फोडून त्यांमध्ये कापडाचे बोळे किंवा दुसरे अपारदर्शक पदार्थ भरून तेथें पुरेसा काळोख करतात. आणखी निसर्गपूजकांच्या अनुयायांप्रमाणे त्यांच्या पूजेत कौर्यापर्यंत उत्साहाची उसळी उठते, व ते आपल्या मातीच्या झोपड्यांत नरमेघ करतात.

खाण्यापिण्याचे बाबतींतही त्यांचे निर्बन्ध आहेत. सर्व गरीब गुलाम हे कंदमूलभक्षक असतात. कांहीं मत्स्याहारी असतात व खारलेले हेरिंग नांवाचे मासे खातात; दुसरा कोणचाही मांसाहार ते करीत नाहींत; फक्त कांहीं विलक्षण व विपरीत ब्राह्मणी भावनेनें ते मेलेल्या जनावराचें मांस खातात. त्यांच्या खाण्याचा मुख्य पदार्थ म्हणजे विस्तवावर भाजलेले बटाटे; त्या बटाट्यांना मसाला किंवा कोरड्यास कांहीं लागत नाहीं, फक्त पाईट या नांवाचा कांहीं अवर्णनीय पदार्थ त्यांत घालतात. बटाटे-पाईट या नांवाचें पक्कान्न कोणत्याही युरोपांतल्या पाकशास्त्राच्या पुस्तकांत स्पष्टपणें वर्णन केलेलें पाहावयास सांपडत नाहीं. पेयाकरिता ते रुचिवैचित्र्याचा लहानसा मासला म्हणूनच की काय, अत्यंत सार्विक पेयांपैकीं पेय दूध व अत्यंत तामस पेयांपैकीं तामस पेय पाथीन (आयरिश दारू) यांचा उपयोग करतात. ही पाथीन नांवाची दारू, ब्लु रुईन या नांवाची इंग्लिश दारू, व्हिस्की नांवाची स्कॉट दारू व या सारख्या या पथाच्या लोकांच्या पेयांची मीं चव घेतली आहे हें स्पष्ट आहे. या दारूवृ मद्यार्क अत्यंत मोठ्या प्रमाणांत असतो. त्या मद्याची रुची कडू तेलानें लपविली जाते इतकेंच. पण या पदार्थासारखा तिखट पदार्थ मीं आजन्मांत पाहिला नाहीं. ही दारू म्हणजे खरोखरी द्रव दावानल आहे यांत शंका नाहीं. त्यांच्या सर्व धार्मिक विधींत पाथीन आवश्यक मानली जाते व तिचा त्या वेळीं पुष्कळ उपयोग केला जातो असे सांगतात.

प. वा. जॉन बरनार्ड या नांवाच्या मला अज्ञात अशा एका आयरिश साधारणतः सत्प्रिय प्रवाशाने एका घराचे खालील वर्णन दिले आहे. जरी त्याने या घरांत राहणारी मंडळी कोणत्या पंथाची होती हे स्पष्टपणे सांगितले नाही तरी वर्णनावरून ती मंडळी कंगालपेशी होती असे दिसते. या वर्णनावरून माझे वाचकाना आयर्लंडातील गरीब गुलाम जणू काही प्रत्यक्ष दृग्गोचर होईल. नव्हे, प्रत्यक्ष जेवतांना दिसतील असे वाटते.

वर निर्दिष्ट केलेल्या त्या विनमोल निकामी कागदांत रंगेलपथी लेखकाने रंगेलपेशा घराचे वर्णन दिले आहे तेही जावास जाव या नात्याने येथे नमूद करणे वावगे नाही.

प्रथमतः गरीब गुलामाचे वर्णन देऊ या. हा एक प्रकारचा खाणावळ-वाला दिसतो; मूळवर्णन असे आहे:—

गरीब गुलामाचे गृह.

या खाणावळीतले सामान म्हणजे एक मोठे लोखंडी भांडे, दोन देवदारी मेज, दोन बाके, दोन खुर्च्या, एक लाकडी पेला शिडीने चढावयाचा एक माळा त्या घराला होता. त्यावर कुटुंबातील मंडळी निजत. खालच्या जागेचे कुडाने दोन भाग केलेले होते; एक गाय व डुकर यांकरिता; दुसरा स्वतःकरिता व पाहुण्याकरिता होता. घरांत शिरल्यावर कुटुंबातील अकरा मंडळी जेवावयास बसलेली दिसली. एका मोठ्या देवदारी फळ्यासारख्या मेजावर बाप वरच्या बाजूस बसला होता; आई खालच्या बाजूस बसली होती; व मुले मधोमध दोन्ही बाजूस बसली होती. बटाट्याच्या भाड्यांतील पदार्थ ठेवण्याकरिता त्या फळ्याचा सर्व मधला भाग खोलगट केला होता, सारख्या अंतरावर मिठाकरिता लहान लहान भोकासारखे खळगे केले होते, मेजावर एक दुधाचे भांडे ठेवलेले होते. मांस, दारू, पाव, चाकू, ताटे इत्यादि चैनीच्या पदार्थांना फांटा दिला होता. “ आमच्या प्रवाशाच्या अवलोकनाप्रमाणे तो गरीब गुलाम स्वतः सपाट पाठीचा, काळ्या भुवयांचा, आकर्ण तोंडाचा मोठा मजबूत माणूस होता. त्याची बायको उन्हांने काळवंडलेली पण चांगल्या आकृतीची बाई होती. व त्याची मुले उघडी बोडकी पण गलेलट होती व त्यांची गिधाडाच्या

सारखी भूक होती. त्यांचे धार्मिक किंवा तात्विक विचार किंवा आचार यांबद्दल या लेखांत उल्लेख किंवा उपन्यास नाही.

परंतु आता रंगेलपेशाच्या घराकडे वळूं. पुष्कळ वेळां निर्दिष्ट केलेला व प्रतिभावान लेखक या घरांत रहात असला पाहिजे.

रंगेलपेशाचें गृह.

शोभिवंतपणें शृंगारलेलें नेपथ्यगृह. त्याच्या निळसर पडदे, त्यांत त्याच रंगाच्या खुर्च्या व कोचें एका मेजाच्या दोन्ही बाजूस दोन भले मोठाले आरसे. त्या मेजावर शरीरशृंगाराचीं सर्व साधनें ठेवलेलीं, एका शिंपाच्या लहान मेजावर विलक्षण तऱ्हेनें मांडून ठेवलेल्या सुगंधी अत्तराच्या बाटल्या दिसत आहेत. याच्या समोरच अंग धुवावयाची चकाकणाऱ्या चांदीच्या मुलाम्याची साधनसामुग्री ठेवलेली आहे. डाव्या बाजूस कळाकुसरीचें काम केलेलें कपड्याचें कपाट आहे. या कपाटाच्या अर्धवट उघडलेल्या दारामधून कपडेच कपडे दृग्गोचर होत आहेत. खालच्या खणांत विलक्षण लहान आकाराचे जोडे होते. या कपाटाच्या समोरच अर्धवट उघडलेल्या दारामधून स्नानमंदिर ओझरते दृग्गोचर होत होतें. त्याचे पाठीमागे आपोआप उघडणारे लागणारे दरवाजे होते. त्यातून त्या पंथाचे लेखक स्वतः आत येतात; मागून पांढरें रेशमाचें जाकीट घातलेला व तागाच्या तलम मळवस्त्रानें आच्छादिलेला अनुचर नम्रपणें येतो.

याप्रमाणें हे दोन पंथ आहेत. सध्या ब्रिटिश बेटांतील बेटाल लोक या दोन पंथांचे अनुयायां होत आहेत व त्यांचीच त्या सदासंतस देशांत चळवळ चालली आहे. मुत्सद्याच्या राजकीय दृष्टीला विरोध व वैमनस्य यांनीं युक्त असा त्यांचा संबंध अगदीं असमाधानकारक आहे. रंगेलपेशाचें हें स्वपूजेचें किंवा तामसीपूजेचें तत्त्व व कंगालपेशाचें पृथ्वीपूजेचें किंवा 'मरमर कामकर' चें अर्शी हीं दोन तत्वे अझून मधून मधून व अल्प प्रमाणांत दिसून येत आहेत हें खरें. पण त्यांची पाळेमुळे खालून सर्व समाजाच्या गाभ्यापर्यंत पोचली आहेत व इंग्रज लोकांचें राष्ट्रीय जीवन गूढपणें पण अप्रिहितपणें पोखरीत आहेत.

याचा परिणाम असा होत आहे कीं सर्व समाजाचे परस्परविरोधी व परस्परांपासून विभक्त असे दोन तट पडत आहेत.

संख्येने व व्याक्तिगः सामर्थ्याने कंगालपेशे किंवा ' मरमर कामकर ' लोक घटकोघटकी वाढत आहेत असें दिसते. रंगेलपेशापंथ हा स्वभावतः बळजबरीने दुसऱ्यास आपल्या पंथांत आणणारा नाही; परंतु त्याचे वंश-परंपरागत सामर्थ्य किंवा वैभव मोठें आहे व त्यांत एकीचें सामर्थ्य ज्यास्त आहे. उलट कंगालपेशे यांच्यामध्ये तट फार असून अझून त्यांना एकत्र आणणारे केंद्रस्थान उत्पन्न झालें नाहीं; फार झालें तर ते लोक गुप्तपणें मिळून सहकार्य घडवून आणण्याचा प्रयत्न करतात. खगोखरी साधुसंतांच्या मेळ्याप्रमाणे जर मरमर-कामकऱ्यांचा मेळा जमला तर त्यापासून काय विलक्षण परिणाम उत्पन्न होतील. रंगेलपेशापंथ अझून कंगालपेशापंथाकडे तुच्छतेनें पहात आहे. पण कदाचित् कसोटीचा काळ जवळ येत आहे व त्यावेळीं कोणी खालीं पहावे व कोणी वर पहावे याचा प्रत्यक्षच निकाल लागेल.

मला असे वाटते कीं कालेंकरून सर्व इंग्लंडदेशामधील लोकांचा या दोन पंथात समावेश होईल; आधले मधले वर्ग रंगेलपेशा पंथाला तरी जाऊन मिळतील किंवा कंगालपेशा पंथाला तरी जाऊन मिळतील व मग आधलें मधले वर्ग मुळींच राहणार नाहींत. ख्रिश्चन असो, किंवा परधर्मीय असो सर्व रंगेलपेशे एक होतील; तसेंच ख्रिश्चन किंवा परधर्मी असे सर्व कंगालपेशे एक होतील. या कंगालपेशांतच जनपदहितवादी, जहाल व स्वयंपाकी यांचा समावेश होईल. स्थिर पृथ्वीच्या दूरदूरच्या पण समो-रासमोरच्या भागात प्रादुर्भूत झालेल्या दोन भोंवण्यांशीं या दोन पंथांची तुलना करतां येईल. अझून हे भोंवरें खळबळ करित असतांना दिसतात. व अकारण बुडबुडणाऱ्या विहिरीप्रमाणें भासतात. मानवी क्लृप्तीने हे अझून झाकून टाकतां येतील असेंही वाटतें. परंतु त्या भोंवण्यांकडे दृष्टि फेंका. दर दिवस त्यांचा व्यास वाढत आहे. अफाट समुद्राच्या पोटांतून उकळणारे ते पोकळ दोन शंकू आहेत; त्यांवर आपली स्थिर पृथ्वी हा एक पातळ पापुद्रा आहे. याप्रमाणें दर दिवस मधली माती आंत कोसळत आहे; दर दिवस या भयंकर भोंवण्याचें भगदाड वाढत आहे, व

आतां फक्त एका फळीवजा जमिनीचा पापुद्रा त्यांमध्ये राहिला आहे. तोही धुवून गेल्यावर मग काय ? मग जिकडे तिकडे पाणीच पाणी व नोहाच्या जलप्रलयावर वरकडी करणारा प्रलय ! किंवा दुसरी उपमा अधिक अनुरूप होईल. रंगेलपेशा व कंगालपेशा हे पथ म्हणजे समाजानें चालविलेलीं दोन अद्वितीय अनंत विजेचीं यंत्रें आहेत, व त्यांमध्ये परस्परविरोधी अपूर्व व अफाट लक्षणाच्या विजेचा सांठा आहे असे समजा. कंगालपेशापंथ ही ऋणात्मक बीज आहे. रंगेलपेशापंथ ही धनात्मक बीज आहे; दुसरा पथ राष्ट्रांतील सर्व धनात्मक बीज (सर्व संपत्ति) आपल्याकडे दरघडी आकर्षून घेत आहे, व पहिला पंथ, त्याचप्रमाणें, ऋणात्मक बीज (क्षुधा) आपल्याकडे ओढून घेत आहे. आतांपर्यंत या विरोधी विजाभासून क्षणिक ठिणग्या व प्रकाशकण दृग्गोचर होत आहेत, परंतु थोडें थांबा ! व सर्व राष्ट्र विद्युन्मय होऊन सर्व जीवनविद्युतेचा आरोग्यकारक समभाव जाऊन तिचें धनात्मक विद्युत (संपत्ति) व ऋणात्मक विद्युत (क्षुधा) असे दोन विभक्त भाग होऊन त्यांचा दोन प्रचंड व्यंटीमध्ये संग्रह होऊं या ! मग बालकाच्या बारिक बोटाची नुसती हालचाल पुरे आहे. त्या योगें त्या प्रलयकालीन धनगर्जिताप्रमाणें पृथ्वीच्या वज्रधाताने चिंधड्या होऊन ती अदृश्य धूमरूप पावते ! सूर्याला आपल्या ग्रहमाळेतील एक ग्रह नष्ट झाल्यामुळें चुकल्याचुकल्यासारखें हांते व तदनंतर चन्द्रग्रहणें बंद पडतात ! किंवा यापेक्षा ही दुसरी चांगली !—

पुरे, पुरे झाल्या या उपमा व रूपकें. या अतिरेकाबद्दल टॉयफल्सड्राख जास्त दोषी आहे किंवा आम्हीं जास्त दोषी आहों हे सांगणे कठीण आहे.

पुष्कळ वेळां टॉयफल्सड्राखला आम्हीं त्याच्या दीर्घ तर्कटीपणाबद्दल व अति सूक्ष्म संशोधकत्वाबद्दल दोष दिला आहे. पूर्वींपासून आम्हाला त्याच्या गूढविद्याप्रवृत्तीचा व धर्मप्रवृत्तीचा परिचय आहे. या त्याच्या प्रवृत्तीमुळें त्याच्या दृष्टीला ज्यांत त्यांत धार्मिकता दिसून येते. परंतु त्याची इतर वेळीं सूक्ष्म असलेली दृष्टि या रंगेलपेशापंथाच्या बाबतींत अन्तरधर्तेने इतकी व्याप्त कशी झाली ? किंवा त्याचें हें सर्व लिहिणें मूळपासून व्याजोक्तिपर तर नाही ? तो प्रोफेसर व सिद्ध पुरुष हा जितका बहाणा करतो

तितका तां अंध नाही ? सामान्य माणसाबद्दल आम्ही आस्तीक पक्षीं खातरीने उत्तर दिलें असते. परंतु टॉयफल्सड्राखसारख्याबद्दल बोलतांना थोडा अंदेशा वाटतो. मध्यंतरी जरी खरोखरी त्याचे मनांत व्याजोक्ति असेल तरी त्यानें सद्यः स्थितींत कांहीं एक अंतर पडत नाही. प्रोफेसरसाहेबांना खालील उत्तर देणारे कांहीं थोडे नाहीत. आम्ही मूर्ख आहोंत असे कां तुमच्या प्रोफेसर साहेबांना वाटते ? त्यांच्या व्याजोक्ती चा अतिरेक झाला आहे. आम्ही त्या व्याजोक्तीच्या पलीकडे पाहतो इतके नाही तर प्रोफेसरसाहेबांच्याही पलीकडे पाहतो.

८ उपनयन.

कार्लार्ईल हा ग्रथकार इंग्लिश समाजाच्या सक्रमणावस्थेत उदयास आला व त्याने आपल्या आध्यात्मिक पण प्रवृत्तिपर, पुराणाभिमाना पण प्रगतिपर, गूढ पण गंभीर व कांहीं-अंशी कठोर पण कळकळीच्या विचारांनी समाजांत सुधारणा घडवून आणिली. त्या सुधारणेच्या मुळाशी असलेलें तत्व त्याने आपल्या ' विचारकथेत ' विशद करून दाखविलें. कार्लार्ईलच्या प्रगतिपर तत्वाचा इत्यर्थ हा की, समाजांतील चालीरीति, आचारविचार, विधिसंस्था यांचीं दोन अंगे असतात. एक अंतरंग व एक बहिरंग. प्रथमतः जेव्हां या गोष्टी समाजांत प्रसृत होतात तेव्हां अंतरंग व बहिरंग यांमध्ये संवाद किंवा आनुरूप्य असतें. पण कालेकरून त्या गोष्टीचे अंतरंग बदलतें व मग अंतरंग व बहिरंग यांमध्ये विसंवाद किंवा विरोध उत्पन्न होतो. म्हणजे मग बहिरंग हें दाणा काढून टाकलेल्या फोलाप्रमाणें होतें. तरीसुद्धां पुराणप्रियतेमुळे, संवयीमुळे व अंध-श्रद्धेमुळे समाज त्या बहिरंगाला-त्या फोलालाच-चिकटून बसतो. पण अशी फोलाला चिकटून बसण्याची वृत्ति म्हणजे समाजाची मृतावस्थाच होय. जिवंतपणाचें लक्षण असे आहे, की, अंतरंगांत बदल झाला, की, तदनुरूप बहिरंगांत बदल झालाच पाहिजे. हें सामाजिक प्रगतिपर तत्व कार्लार्ईलनें मनुष्याचे अवयव व वस्त्रे या उपमेनें विशद करण्याचा प्रयत्न केला आहे. ज्याप्रमाणें मनुष्याचे अवयव वाढल्यावर जुन्या काळचे कपडे त्याच्या अंगाला आंखूड होतात व नेच फाटकेतुटके कपडे घातल्यास विद्रूपता येते, त्याचप्रमाणें समाजाच्या विचारवाढीनंतर जुने विधि व आचार चालविले तर समाजाला एक प्रकारची विद्रूपता येते.

कार्लार्ईलनें ' विचारकथेत ' प्रतिपादन केलेलें हें तत्व हिंदुसमाजांतील कांहीं धार्मिक व सामाजिक चालीरीतींना उत्तम तऱ्हेनें लागू पडतें अशी या लेखकाची समजूत असल्यामुळे कार्लार्ईलच्या ' विचारकथे'चा सारांश

देण्याचा इतका वेळ खटाटोप केला. कार्लईलचें प्रगतिपर तत्व युरो-पच्या अर्वाचीन इतिहासाचे अवलोकन करून ठरविलें गेलें होतें. पण या इतिहासाचा हा विशेष आहे की, तो अप्रतिहतपणें पुढें पुढें जाणाऱ्या समाजाचा इतिहास आहे. यामुळें कार्लईलनें आपल्या काळाला अनुरूप अशी प्रगतिपर तत्वाची एकच बाजू पुढें मांडली आहे. म्हणजे समाजांतील चालीरीतींचें अंतरंग नेहमी सुधारत जातें; म्हणून बहिरंग जुन्या कपड्यांप्रमाणें बदलले पाहिजे. पण केव्हां केव्हां अंतरंग कुजलें असेल किंवा अतरंग नाहीसे झालें असेल व बहिरंग शाबूत असेल अशा प्रसंगी बहिरंग टाकून देण्याचें कारण नाही. मात्र त्या बहिरंगाचे मध्यें अंतरंगरूची जीव घातला पाहिजे; म्हणजे, पुनः अंतरंग व बहिरंग यामध्यें संवाद किंवा आनुरूप्य उत्पन्न होईल. कार्लईलच्या तत्वाची ही दुसरी बाजू आहे. आता कार्लईलचें तत्व हिंदू समाजांतील चालीरीतींना लाव-तांना या तत्वाच्या दोन्ही बाजू विचारांत घेतल्या पाहिजेत. कारण, आजचा हिंदुसमाज हा जुनाट वृक्षाप्रमाणें फार पुरातन काळापासून चालत आलेला समाज आहे. हा समाज भरतीओहटीप्रमाणें प्रगतिपर व अवनतिपर अशा स्थित्यंतरांतून बाहेर पडलेला आहे. यामुळें हिंदुसमा-जांतील धार्मिक किंवा सामाजिक चालीरीती या सर्वच निरुपयोगी जुन्या कपड्याप्रमाणें टाकाऊ नाहीत. काहीं चालींचें बहिरंग अझून शाबूत आहे व तें हिंदुसमाज पाळित आहे; पण त्यांतले अंतरंग विसरलें गेलें आहे व म्हणून त्या चालीरीतींत मूळचे अंतरंग आणून घातलें तर त्या चालीरीती हल्लींच्या काळींमुद्रां समाजास साजेशा होतील. काहीं चालीरीतींचें अंत-रंग बदलूनच गेले आहे व यापुढें त्या चालीरीतींचें बहिरंग टाकून देणें भाग आहे. कारण अशा चालींचें मूळचें अंतरंग हल्लींच्या काळीं परत आणणें शक्य नाही.

चालीरीतींचे अंतरंग परत आणणें म्हणजेच त्या चालीरीतींचें पुनरु-ज्जीवन करणें होय व बदललेल्या अंतरंगानुरूप नवीन चाल पाडणें म्हणजे त्या चालीची सुधारणा करणे होय. तेव्हां हिंदुचालीरीतींमध्ये हल्लींच्या समाजाच्या परिस्थित्यनुरूप फेरबदल करणें तो दोन तऱ्हेनें केला पाहिजे.

कांहीं चालीरीतींचे बाबतीत पुनरुज्जीवनाची आवश्यकता आहे तर कांहीं चालीरीतींचे बाबतीत सुधारणेची जरूरी आहे.

इतकें विवेचन पुढील विशिष्ट चालीरीतींच्या उदापोहास पुरेसे आहे. आतां हिंदु धार्मिक विधीमधाल—एका दृष्टीनें सर्वांत महत्वाच्या विधीचे—उपनयनाचे निरीक्षणास लागूं.

उपनयन, मौजीबंधन किंवा हल्लींच्या प्रचारांतलें नाव मुज हा आर्य-धर्मातील फार पुरातन काळापासून चालत आलेला विधि आहे. ऋग्वेदांत याचा उल्लेख नाही खरा. पण विधीचें वर्णन देणें हा ऋग्वेदाचा उद्देशच नाही. आर्यांनीं वेळोवेळीं निरनिराळ्या देवतांना केलेल्या प्रार्थना व त्यांचीं स्तुतिपर स्तोत्रें यांचाच फक्त संग्रह ऋग्वेदांत केला आहे. अथर्ववेदांत मात्र — उपनयनविधीचे नसलें तरी — उपनयन झालेल्या व त्यायोगें ब्रह्मचारी बनलेल्या तरुणाचें वर्णन आहे. तें सूक्त ब्रह्मचान्याच्या स्तुतिपरच आहे म्हणाना पण या सूक्तात ब्रह्मचान्याच्या आयुष्यक्रमाचें जें वर्णन दिलेलें आहे तें स्मृतिकालीन उपनीत मुलाच्या वर्णनाशीं हुबेहुब जमतें. या अथर्ववेदांतील सूक्तावरून उपनयनविधीचे पुरातनत्व शाबीत होतें यांत शंका नाही. पण या विधीचे समग्र विवेचन स्मृतिग्रथांत व त्या ग्रंथांपैकीं सर्वांत जुना ग्रंथ जो मनुस्मृति त्यांत सांपडतें व असें होणें रास्त आहे. कारण, स्मृतिग्रथांत आर्यसमाजांतील प्रचलित चालीरीती, आचारविचार, विधिसंस्था व कायदेकानु या सर्वांचा संग्रह केलेला आहे. तेव्हां आतां मनुस्मृतींतील या विवेचनाकडे वळूं.

मनुस्मृतीप्रमाणें मुंज हा विधी सर्व आर्यांना लागू होता. इतकेच नव्हे, तर हा सर्व आर्यांचा एक विशिष्ट हक्क होता. त्या काळीं आर्यांचे ब्राह्मण, क्षत्रिय व वैश्य असे तीन वर्ग धंद्यावरून झालेले होते, व आर्यावर्तांतल्या मूळच्या रहिवाशांना 'शूद्र' म्हणत असत; व त्यांचा वर्णव्यवस्थेच्या कल्पनेन स्मृतिकागर्नीं अन्तर्भाव केला होता खरा. पण शूद्र अगदीं कमी दर्जाचे समजले जात असत व आर्य धर्माच्या विधींचा अधिकार शूद्रांना केव्हाही देण्यांत आला नव्हता. उपनयनाच्या विधीचें • आर्यांना इतकें महत्त्व वाटे कीं, तो विधी त मनुष्याच्या जन्मासारखा समजत व म्हणूनच सर्व आर्यांना द्विज म्हणण्याची रीत पडली. द्विज म्हणजे ज्याचें उप-

नयन (स्वाभाविक जन्मानंतरचा आध्यात्मिक जन्म) झाले आहे असा आर्यांतीत मनुष्य. अर्थात् शूद्रांना द्विजत्व नाही असे समजले जाई. व हे द्विजत्व संस्कारजन्य आहे असे म्हणत हे खालील श्लोकार्थावरून दिसते ' जन्मना जायते शूद्रः संस्कारैर्द्विज उच्यते '.

जरी उपनयन सर्व आर्यांना लागू असे तरी या विधीचे बाबतीत निरनिराळ्या वर्णांना निरनिराळे नियम लावून दिले होते. उपनयनकाला-संबंधी नियम खालील तीन श्लोकांत आले आहेत.

गर्भाष्टमेऽव्दे कुर्वीत ब्राह्मणस्योपनायनम् ।

गर्भादेकादशे राज्ञो गर्भात्तु द्वादशे विशः ॥

ब्रह्मवर्चसकामस्य कार्यं विप्रस्य पंचमे ।

राज्ञो बलार्थिनः षष्ठे वैश्यस्येहार्थिनोऽष्टमे ॥

आषोडशाद्ब्राह्मणस्य सावित्री नातिवर्तते ।

आद्राविशाल्धनवन्धोराचतुर्विंशतेर्विशः ॥

जन्मापासून, आठव्या वर्षी ब्राह्मणाचे, अकराव्या वर्षी क्षत्रियाचे, बाराव्या वर्षी वैश्याचे उपनयन करावे. ब्रह्मवर्चस्व मिळवून पाहणाऱ्या ब्राह्मणाचे पाचव्या वर्षी, शक्तिमान् होऊं इच्छिताऱ्या क्षत्रियाचे सहाव्या वर्षी, व संपत्ति सांभादन करू पाहणाऱ्या वैश्याचे आठव्या वर्षी उपनयन करावे. ब्राह्मणाचे सोळा वर्षेपर्यंत, क्षत्रियाचे बावीस वर्षेपर्यंत व वैश्याचे चोवीस वर्षेपर्यंत उपनयन लांबले तरी क्षम्य आहे.

यापुढे मात्र उपनयनाविधि न झाल्यास तीनही वर्णांचे लोक आर्य-त्वापासून व्युत् होतात व अशा लोकांना ब्राह्म म्हणतात व ब्राह्मस्तोम नांवाचा होमाविधि केल्याखेरीज त्यांना परत आर्यत्व येत नाही, असे मनु स्मृतीत सांगितले आहे. यावरून या विधीचे महत्त्व दिसून येईल. पुढे या विधीच्या बहिरंगाचे सविस्तर वर्णन मनुस्मृतीत आहे. त्यामध्ये उपनयन झाल्यानं ब्रह्मचारी बनलेल्या निरनिराळ्या वर्णांच्या मुलांने मेखला, दंड, यज्ञोपवीत हीं कसकसलीं व कशीं धारण करावीं; ब्रह्मचाऱ्याच्या स्थितीची द्योतक भिक्षा कोभापाशीं व कशा तऱ्हेने मागावी; अन्न कसे व केव्हां सेवन करावे, आपल्या वडील मंडळींना कशा तऱ्हेने संबोधन करावे आपआपसांत कुशल प्रश्न कसे करावे, गुरु, गुरूच्या सवर्ण व असवर्ण

बायका व त्यांचीं मुलें यांच्याशीं कसे वागावें, वगैरे नियम सांगितले आहेत.

या विधीचें अंतर्गंग म्हणजे विद्यार्जन किंवा विद्यार्थिदशा होय. उपनयन हा विधी म्हणजे विद्या ग्रहण करण्यास सुरवात करण्याचा विधी होय. त्या वेळच्या विद्येंत आद्यस्थान वेद विद्येला देत असत, हें स्वाभाविक आहे. म्हणून वर उद्धृत केलेल्या एका श्लोकांत उपनयनाला सावित्री असा पर्याय शब्द वापरला आहे. सावित्री म्हणजे सूर्याच्या स्तुतिपर ऋग्वेदांतील प्रसिद्ध गायत्री मंत्र होय.

या विद्यार्थिदशेसंबंधी मनुस्मृतीतील नियम सर्व काळीं व सर्व ठिकाणीं लागू पडतील असेच आहेत. मनुस्मृतीप्रमाणें विद्यार्थी किंवा ब्रह्मचारी यानें खालील श्लोकांत वर्णन केल्याप्रमाणें ब्रह्मचारीदशेंत वर्तन ठेविलें पाहिजे.

अग्नीन्धनं भैक्षचर्यामधःशय्यां गुरोर्हितम् ।
 आसमावर्तनात्कुर्यात् कृतोपनयनो द्विजः ॥
 लौकिकं वैदिकं वापि तथाध्यात्मिकमेव च ।
 आददीत यतो ज्ञानं तं पूर्वमभिवादयेत् ॥
 नित्यं स्नात्वा शुचिः कुर्याद्देवर्षिपितृतर्पणम् ।
 देवताभ्यर्चनं चैव समिदाधानमेव च ॥
 वर्जयेत्सधुमांसच गन्धं माल्यं रसान् स्त्रियः ।
 शुक्तानि यानि सर्वाणि प्राणिना चैव हिंसनम् ॥
 अभ्यंगमञ्जनं चाक्ष्णोरुपानच्छत्रधारणम् ।
 कामं क्रोधं च लोभं च नर्तनं गीतवादनम् ॥
 यूतं च जनवादं च परिवादं तथानृतम् ।
 स्त्रीणां च प्रेक्षणं लभमुपघातं परस्य च ॥
 प्रतिश्रवणसंभाषे शयानो न समाचरेत् ।
 नासीनो न च भुञ्जानो न तिष्ठन्न पराङ्मुखः ।
 आसीनस्य स्थितः कुर्यादभिगच्छंस्तु तिष्ठितः ।
 प्रत्युद्गम्यत्वा व्रजतः पश्चाद्भावंस्तु धावतः ॥
 नोदाहरेदस्य नाम परोक्षमपि केवलम् ।

न चैवास्यानुकुर्वीत गतिभाषितचेष्टितम् ॥
 गुरोर्यत्र परीवादो निन्दा वापिप्रवर्तते ।
 कर्णौ तत्र पिधातव्यौ गन्तव्यं वा ततोऽन्यतः ॥
 विद्याब्राह्मणमेत्याह शेषधिष्ठेऽस्मि रक्ष माम् ।
 असूयकाय मां मादास्तथा स्यां वीर्यवत्तमा ॥
 यमेव तु शुचिं विद्यान्नियतब्रह्मचारिणम् ।
 तस्मै मां ब्रूहि विप्राय निधिपायाप्रमादिने ॥

सकाळ संध्याकाळचें होमहवन, भिक्षा व जमिनीवर निद्रा व गुरूच्या गृहकृत्यांत मदतरूपी त्याचे हित इतक्या गोष्टी ब्रह्मचान्यानें हा ब्रह्मचर्या-श्रम सोडीपर्यंत केल्या पाहिजेत.

अर्थशास्त्रादि लौकिक विद्या, वेदाध्ययनादि वैदिक विद्या, ब्रह्मज्ञानादि आध्यात्मिक विद्या, ज्या ज्यापासून ब्रह्मचारी शिकेल त्याला त्याला प्रथम त्यानें अभिवंदन केले पाहिजे.

रोज स्नान करून शुचिर्भूत होऊन ब्रह्मचान्यानें देव, ऋषि, व पितर यांचें तर्पण करावें; देवांची पूजाअर्चा करावी व सकाळसंध्याकाळ होम-हवन करावें.

ब्रह्मचान्यानें मद्य, मांस, गंध, पुष्प, गोडघोड, आंबट चिबट इत्यादिकांचा त्याग करावा स्त्रियांशीं सहवास ठेऊ नये. व प्राण्यांची हिंसा करू नये; तसेंच अंगाला तेल लावणें, डोळ्यांत काजळ किंवा सुरमा घालणें, जोडा छत्री वापरणें, काम क्रोध, लोभादि विकार व गाणें बजावणें व नाचणें याही गोष्टी वर्ज्य कराव्या; त्याप्रमाणेंच जुवा खेळणें, लांकांशीं भांडण, परनिन्दा, स्त्रियांशीं सलगीचें संघटण व दुसऱ्याला त्रास देणें या गोष्टी करू नयेत.

ब्रह्मचान्यानें अथरुणावर पडून असतां, किंवा आसनावर बसून असतां किंवा जेवीत असतां, किंवा जागेवर उभें असतां किंवा दुसरीकडे तोड फिरविलेलें अमृता गुरूंचें म्हणणें श्रवण करू नये, किंवा त्यांच्याशीं संभाषण करू नये. तर गुरु आज्ञा करतांना बसला असतां ब्रह्मचान्यानें उद्गून आज्ञा ऐकावी; गुरु उठलेला असतांना शिष्याने चालत आज्ञा

ऐकावी; गुरु चालत असतांना शिष्यानें जलद चालत ऐकावी; गुरु धांवत असतां शिष्यानें अधिक धांवून आज्ञा ऐकावी.

गुरूच्या पश्चात्सुद्धां उपपदविरहित गुरूचें नांव घेऊं नये. तसेंच त्यांचे बोलणें, चालणें व इतर कृति यांची नकल करूं नये. ज्या ठिकाणीं गुरूचें दोषाविष्करण किंवा निंदा चालू असेल तेथें कानांवर हात तरी ठेवावे किंवा तेथून निघून जावें. विद्यादेवी ब्राह्मणाकडे येऊन म्हणते “मी तुझी ठेव आहे; माझें रक्षण कर, माझी निंदा व अवहेलना करणाराला तूं मला देऊ नकोस; असे केलेस तर मी सामर्थ्यवान् होईन; पण जो शिष्य शुद्ध आहे, ज्याने इंद्रियदमन केलेलें आहे, जो विद्यारूपी धनाला जपणाग आहे, ज्याच्यामध्ये दोष नाहीत अशा शिष्याला मला दे. ”

या विद्यार्थिदशेची मर्यादा कोठपर्यंत व विद्यार्थिदशेचें समावर्तन झाल्यावर ब्रह्मचाऱ्यानें गृहस्थाश्रम केव्हा स्वीकारावा याबद्दलचे नियम खालील श्लोकांत आलेले आहेत.

‘ षट्त्रिंशदान्दिकं चर्यं गुरौ त्रैवेदिकं व्रतम् ।

तदर्धिकं पादिकं वा ग्रहणांतिकमेव वा ॥

वेदानधीत्य वेदौ वा वेदं वापि यथाक्रमम् ।

अविप्लुतब्रह्मचर्यो गृहस्थाश्रममावसेत् ॥

गुरुगृहीं राहून छत्तीस वर्षें, अठरा वर्षें किंवा नऊ वर्षें किंवा सार्थ वेदाध्ययन पूर्ण होईपर्यंत हें व्रत चालवून व एक दोन किंवा तीन वेदांचे पूर्ण अध्ययन करून व ब्रह्मचर्यव्रताचे नियम अखंड पाळून मग मनुष्यानें गृहस्थाश्रम स्वीकारावा.

बरील विवेचनावरून उपनयन या धार्मिक विधीचे अतरंग व बहिरंग याचें स्वरूप नीट ध्यानांत येईल असें वाटतें; पण हा ब्रह्मचर्याश्रम मुलापुरताच होता असें नाही. मुलाप्रमाणें मुलीचेंही उपनयन आर्य लोकांत पुरातन काळीं होत असे व हा विधी खराच आर्यधर्माचा द्योतक विधी होता हें खालील विवेचनावरून दिसून येईल.

घोषा, रोमशा, लोपामुद्रा, विश्ववारा वगैरे कित्येक स्त्रिया ऋग्वेदांतील काहीं मंत्रांच्या द्रष्ट्या म्हणून प्रसिद्ध आहेत. यांना ब्रह्मवादिनी असें सामान्य नांव असे. नृहदेवतेत या स्त्रियांसंबंधीं “ ब्रह्मवादिन्य ईरिताः ”

असा उल्लेख आहे. सायणानें आपल्या अथर्ववेदभाष्यांत ब्रह्मवादिन् शब्दाचा “ ब्रह्म वेदः, तद् वदितुं शीलं येषां इति ब्रह्मवादिनः, ब्रह्म-विचारका महर्षयः ” असा अर्थ दिला आहे. याशक्त्व्याची स्त्री मैत्रेयी ब्रह्मवादिनी होती असें “ तयोर्ह मैत्रेयी ब्रह्मवादिनी बभूव ” या बृहदारण्यकांतील वाक्यावरून सिद्ध होतें. पण वैदिककाळीं ब्रह्मवादिनी शब्दाचा संसारपरित्याग करणारी संन्यासिनी असा अर्थ मात्र रूढ नव्हता. ब्रह्मवादिनी स्त्रियांपैकीं कांहीं मैत्रेयीप्रमाणे लग्नं करून संसार करीत, तर कांहीं आकौमार ब्रह्मचारिणीही असत. ब्रह्मवादिनी वाचक्रवी मार्गानें लग्न केलें नव्हतें असें शांकरभाष्यांतील “ रैकवाचन्कवीप्रभृतीनामेवं भूतानामपि ब्रह्मवित्त्व श्रुतेरवगमात् ” या वाक्यावरून दिसून येते. शंकराचार्यांचे मतें वाचक्रवी अनाश्रमी होती तिनें लग्न केलें नव्हतें.

धर्मशास्त्र, गृह्यसूत्रें वगैरेंमध्ये मात्र ब्रह्मवादिनी शब्दाचा उपयोग कुमारब्रह्मचारिणी या अर्थी केला आहे. हारीतानें म्हटलें आहे कीं, “ स्त्रिया दोन प्रकारच्याः—ब्रह्मवादिनी आणि सद्योवधू. ब्रह्मवादिनींना उपनयन, अग्नीधन (अग्निपश्चिर्या वगैरे) वेदाध्ययन आणि स्वगृहीं भिक्षाचर्या हीं विहित कर्में सांगितली आहेत. सद्योवधू स्त्रियांचा मात्र विवाहकाल प्राप्त झाला असतां कसें तरी उपनयन करून टाकून विवाह करावा. ” (द्विविधाः स्त्रियः । ब्रह्मवादिन्यः सद्योवध्वश्च । तत्र ब्रह्मवादिनीनामुपनयनं अग्नीन्धनं वेदाध्ययनं स्वगृहे च भिक्षाचर्या इति । सद्योवधूनां तु उपस्थिते विवाहे कथंचिदुपनयनमात्रं कृत्वा विवाहः कार्यः ।) (पराशरसंहितेवरील माधवाचार्यांचें भाष्य.)

या विषयींची आणखी एक गोष्ट येथें सांगितली पाहिजे. धर्मशास्त्रकार यमाने स्त्रियांच्या उपनयनादिकांसंबंधीं असे म्हटलें आहेः—

पुराकल्पे कुमारीणां मौञ्जीबंधनमिष्यते ।

अध्यापनं च वेदानां सावित्रीवाचनं तथा ॥

सायणाचार्यादि पांडितांनीं पुराकल्प शब्दाचा अर्थ प्राचीन कल्प, पूर्वीचे युग, हें चालू युग नव्हे, असा अर्थ केला आहे, पण तो बरोबर वाटत नाही. पुराकल्प शब्दाचा या ठिकाणीं ‘ ब्राह्मण ग्रंथाचा अंश विशेष ’ असा अर्थ केला पाहिजे. ‘ हेतुनिर्वचननिन्दा ’ इत्यादि ब्राह्मण

ग्रंथाचे जे दहा प्रकार शबरस्वामीने सांगितले आहेत, त्यांतील एकाचें नांव पुराकल्प असें आहे. त्या पुराकल्पाप्रमाणें कुमारीचें मौजीबंधन, वेदाध्ययन आणि गायत्रीमन्त्रोपदेश या गोष्टी वेदविहित ठरतात. वरील श्लोकांतील ' इष्यते ' हें वर्तमानकालबोधक क्रियापदही असाच अर्थ सुचवितें.

मनुस्मृतिकाळापर्यंत ही चाल अझून थोडी फार प्रचारांत होती असें मनुस्मृतींतील खालील दोन श्लोकांवरून दिसून येतें.

अमन्त्रिका तु कार्येयं स्त्रीणामावृद्धशेषतः ।

संस्कारार्थं शरीरस्य यथा कालं यथाक्रमम् ॥

वैवाहिको विधिः स्त्रीणां संस्कारो वैदिकः स्मृतः ।

पतिसेवा गुरौ वासो गृहार्थोऽग्निपरिक्रिया ॥

एष प्रोक्तो द्विजातीनामौपनायनिको विधिः ।

उत्पत्तिव्यञ्जकः पुण्यः कर्मयोगं निबोधत ॥

हे सर्व जातकर्मादि (उपनयनासकट) विधि शरीराच्या शुद्धीकरितां त्या त्या वेळीं व त्या त्या क्रमानें स्त्रियांचे करावे; पण ते वेदमत्राव्यतिरिक्त करावे. स्त्रियांना विवाहविधी हाच पहिला वैदिक संस्कार होय (म्हणजे तो उपनयनाचे ठिकाणीं आहे) पतिसेवा हाच त्यांचा गुरुगृहीं वास व गृहकृत्यें हें त्यांचे होमहवन होय. याप्रमाणें द्विजत्व दाखविणारा पुण्यकारक असा उपनयनविधि द्विजातींना सांगितलेला आहे.

वरील श्लोकावरून मनुस्मृतिकाळीं सुद्धां स्त्रियांची मुंज होत होती. पण तिला मुलांच्या मुंजीइतके महत्त्व नव्हतें. निदान ती समंत्रक होण्याचें बंद झालें होतें. पण त्याचे पूर्वीं स्त्रियांचें समंत्रक उपनयन होत होतें इतकेंच नव्हे, तर स्त्रिया गुरुगृहीं रहात असत; त्यांनाही संध्यावंदन व सायंप्रातर्होम करण्याचा अधिकार होता. पण मनुचे काळीं या चालीं बंद पडत चालल्या होत्या; किंवा त्या बंद व्हाव्या असें मनुला वाटत तरी होतें खास. आर्य स्त्रियांचा हा उपनयनाचा हक्क कधीं नाहीसा झाला असावा व तो का नाहीसा झाला असावा व आर्यसमाजांत बालविवाहाचा प्रवेश केव्हां झाला असावा हे मोठे कठीण सामाजिक प्रश्न आहेत. आर्य लोकांची जी दुसरी शाखा

—पारशी शाखा—त्या शाखेमध्ये मुलामुलींची मुंज होतें. मुंबईत आज-तागाइत नवज्योत (हें पारशांच्या उपनयनाच्या विधीचें नांव होय) मुलामुलींची होते व त्या लोकांत स्त्रीपुरुष दोघेही सरसहा कस्ती किंवा आपलें जानवें अगर यज्ञोपवीत घालतात. यावरून जुन्या आर्य लोकांत-सुद्धां ही चाल असावी हें स्पष्ट होते. पण आर्य लोक हिंदुस्थानांत पुष्कळ पसरल्यावर व त्यांनीं अनार्य बायका आपल्या घरांत आणल्यावर सर्व स्त्रियांना हा वेदाध्ययनाचा हक्क देणें त्यांना योग्य वाटलें नाहीं व अनार्य स्त्रियांबद्दलच्या कमीपणाची भावना आर्य स्त्रियांच्या दर्जाच्या बाबतींत प्रादुर्भूत झाली व तेव्हांपासून स्त्रियांचें उपनयन बंद झाले किंवा निदान अमंत्रक होऊं लागले. पूर्वी मुलीचें मुलाप्रमाणेंच आठव्या वर्षी उपनयन होत असलें पाहिजे. पण स्त्रियांचे वैदिक संस्कार बंद झाले व त्यांना विवाहविधी हाच एक वैदिक संस्कार (कारण विवाह कायदेशीर करण्याकरितां तो आवश्यक होता) राहिला. तेव्हां तो विवाहविधीच उपनयनाचे काळीं करण्याची प्रवृत्ति सुरू झाली असावी व आठवें वर्ष हें मुलीचें विवाहाचें योग्य वय असा समज समाजांत प्रचलित झाल्या असावा. पण या प्रश्नासंबंधीं अजून पुष्कळ शोध व्हावयास पाहिजे आहे यांत शंका नाहीं. पूर्वकाळीं स्त्रियांचें उपनयन होत असावें अशाबद्दल अप्रत्यक्ष पुरावा पुष्कळ आहे. रामायणांत ऐके ठिकाणीं सीता सध्या-काळीं संध्या करण्याकरितां नदीवर गेली आहे, असा उल्लेख आहे. कांहीं स्मृतींत बायकांच्या कांहीं अपराधांना ' गायत्री मंत्राचा जप अमुक संख्या करावा ' अशी शिक्षा सांगितली आहे. अगदीं अलीकडील धर्म-सिंधु नावाच्या ग्रंथांत विवाहापूर्वीं जीं प्रायश्चित्ते सांगितलीं आहेत त्यांत उपनयन न केल्याबद्दलचे एक प्रायश्चित्त सांगितलें आहे, या व असल्या अप्रत्यक्ष उल्लेखांवरून एका काळीं पारशी समाजाप्रमाणे हिंदुसमाजांत सुद्धां स्त्रियांच्या सरसहा मुंजी होत असाव्या असे दिसतें.

वरील विवेचनावरून उपनयन या विधीची सार्वत्रिकता स्पष्ट होते. हा विधी सर्व आर्यांचा—म्हणजे ब्राह्मण, क्षत्रिय व वैश्य या तीन वर्णांचा व त्या वर्णांतील स्त्रीपुरुषांचा—होत असे, व तो विधी विद्याधिकाराचा द्योतक होता. म्हणजे या सर्व आर्यांतील स्त्रीपुरुषांना सरसहा विद्या संपा-

दन करण्याचा अधिकार होता. अर्वाचीन भाषेत म्हणावयाचें म्हणजे त्या काळीं मोफत व सक्तीच्या सार्वत्रिक शिक्षणाचा नियम होता.

मनुस्मृतीत वर्णन केलेला उपनयन विधी व ब्रह्मचर्याश्रम हे काल्पनिक नाहींत, तर उपनयन झाल्यावर मुलें गुरुगृहीं राहून विद्याभ्यास करीत व तीं मुद्रां ब्राह्मण, श्रत्रिय इत्यादि त्रिवर्णांचीं असत असें महाभारतादि पुराणांतील कथांवरून स्पष्ट होतें. त्या कथेपैकीं एक लहानशी गोष्ट येथें देणे वावगे होणार नाहीं. अर्थात या गोष्टींतील सर्व भाग खरा नसेल, पण त्या काळची पद्धत व विशेषतः गुरुगृहीं राहून त्यांच्या गृहकुल्याला मदत करण्याची पद्धत तरी त्या गोष्टींवरून दिसून येईल.

धौम्यऋषीकडे तीन शिष्य होते, एकाचें नांव वेद, दुसऱ्याचें नांव उपमन्यु व तिसऱ्याचें नांव आरुणि. विद्यादान करण्यापूर्वीं धौम्यऋषि कांहीं कालपर्यंत आपल्या शिष्यांची आज्ञाधारकपणाबद्दल परीक्षा करीत. तदनुरूप त्यांनीं वेदाला आपल्या स्वतःच्या शुश्रूषेला ठेवलें व त्याला कठीण कामें सांगितलीं. तीं सर्व कामें त्यानें निमूटपणें केल्यावर त्यांनीं त्याला सर्व विद्यापारंगत केला व विद्यार्थीदशेचें समावर्तन त्याचेकडून करवून मग त्याला गृहस्थाश्रम घेण्याची परवानगी दिली.

उपमन्यु हा भला धष्टपुष्ट होता तेव्हां त्याला गुरें राखावयास ठेवला. तो भिक्षा मागून आणून ती खाई, व मग गुरें राखून संध्याकाळीं गुरुगृहीं येई. धौम्य ऋषींनीं त्याला धडाकडा पाहून ' भिक्षा आणशील ती मला दे ' अशी आज्ञा केली. यावर उपमन्यूनें दोनदां भिक्षा मागण्याची युक्ति काढली. तीही धौम्यांस समजल्यावर ती त्यांनीं बंद करविली. मग उपमन्यु रानांत गाईचे दूध काढून त्यावर राहू लागला. पण पहिल्यासांगला धष्टपुष्ट पाहून धौम्यऋषींनीं पुनः त्याची चौकशी केली, व त्याला दूध पिण्याची मनाई केली. उपमन्यु वासरें गाईचें दुध पितांना पडणाऱ्या फेसावरच आपली भूक भागवूं लागला तरी त्याची आंगलट कांहीं कमी झाली नाहीं. म्हणून धौम्यांनीं पुनः त्याची विचारपूस केली व फेंसही खाण्याची उपमन्यूला मनाई केली. आतांमात्र त्याची उपासमार झाली. पण भूक अनावर झाल्यावर त्यानें रानांतील रुईच्या पानांचा चीकच खाण्यास प्रारंभ केला. पण त्यायोगें त्याचे डोळे गेले व गुरें

राखीत असतांना तो एका विहिरीत पडला. उपमन्यु रोजच्याप्रमाणे सायंकाळी घरी न आल्यामुळे धौम्यऋषि त्याच्या शोधार्थ रानांत गेले व त्यांनी उपमन्यूला हांक मारिली, तों त्याने आपण विहिरीत पडल्याचें सांगितले. धौम्यऋषींना उपमन्यूच्या सत्यप्रियतेबद्दल व आज्ञाधारकत्वाबद्दल सानंद आश्चर्य वाटलें व अश्विनीकुमारांचा धांवा कर म्हणजे तुझे डोळे जुला परत येतील असा उपमन्यूला त्यांनी आशीर्वाद दिला. उपमन्यूने अश्विनीकुमारांचा धांवा केला व त्या देवांच्या वैद्यांनी उपमन्यूची दृष्टि पूर्ववत् केली. मग धौम्य ऋषींनी त्याला सर्व विद्येंत पारंगत केला.

धौम्य ऋषींनी आरुणीला शेतांत जाऊन जोरानें वाहणाऱ्या पाण्याला बंधारा बांधण्यास सांगितले. त्याने त्या ठिकाणी पाट्यांच्या पाट्या माती टाकली. तरी पण पाण्याचा प्रतिबंध होईना. तेव्हा आरुणीला एक युक्ति सुचली. आपणच शेताचे कांडाला बांधासारखे आडवें पडावें, म्हणजे पाणी अडेलच. त्याप्रमाणें तो त्या शेताच्या कांडावर आडवा पडला. सायंकाळी आरुणी घरी आला नाही, हे पाहून धौम्य ऋषि शिष्यासह त्याचा शोध करण्यास शेतावर गेले व त्याला त्यांनी हांक मारली. तेव्हां त्याने असलेल्या जागेवरून ओ दिली. धौम्य म्हणाले “शाबास आरुणे माझी आज्ञा पाळण्याकरिता तूं आपल्या जीवाकडेसुद्धा पाहिलें नाहींस.” याप्रमाणे धौम्य ऋषि आरुणीवरही खूष झाले व त्यांनी त्याला आपली सर्व विद्या दिली. या व अशा तऱ्हेच्या किती तरी गोष्टी महाभारतांत व इतर पुराणांत आहेत. यावरून या काळीं शिष्यांनीं गुरुगृहीं राहून विद्या संपादन करण्याचा प्रघात अगदीं सार्वत्रिक होता असें म्हणण्यास हरकत नाहीं. या वर्णनात्मक भागावरून आता कार्लोईलच्या तत्वाच्या अनुरोधानेंच चर्चात्मक भागाकडे वळूं.

वरील विवेचनावरून स्मृतिकाळी व महाभारतकाळी उपनयन या विधीचें अंतरंग व बहिरंग यामध्ये पूर्ण आनुरूप्य होतें असें दिसून येईल. हा विधी सभाजाच्या उन्नतीचा एक पाया होता. कारण या विधीच्या अंतरंगी व बहिरंगी प्राधान्यानें समाजांतील तरुण लोक सुशिक्षित केले जात व विद्याभ्यास पूर्ण झाल्यावर प्रौढ वयांत ते गृहस्थाश्रमी

बनत. यामुळे समाजांतील लोक स्वावलंबी, सुदृढ व सद्गुणी असे असत. व त्यांची प्रजाही स्वावलंबी सुदृढ व सद्गुणी निपजे.

पण कालेकरून या विधीच्या अतरंगांत व बहिरंगांत विसंवाद पडू लागला. आधी हा धार्मिक विधी बहुसंख्याक लोकांचा सरसहा सामान्य हक्क न राहता तो अल्पसंख्याकांचा धार्मिक विशेष हक्क बनला. म्हणजे ब्राह्मणांचाच फक्त हा हक्क असा समज बळावत चालला व त्याबरोबर वेदविद्या म्हणजे ब्राह्मणांचीच विद्या असे वाटू लागले. इतर जातींची मुज मागे पडत चालली. निदान ता 'वेदोक्त' किंवा वेदमंत्रांनी न करता 'पुराणोक्त किंवा अमंत्रक' करण्याचा प्रघात सुरू झाला. व काले करून ती चाल या खालच्या जातींत नष्टप्रायच झाली व त्याबरोबरच विद्याधिकारही नाहीसा झाला व खालच्या जाती निरक्षर बनत चालल्या.

ब्राह्मणजातीमध्ये सुद्धा या विधीच्या बहिरंगाकडेच ज्यास्त लक्ष देण्याची प्रवृत्ति वाढली. विद्याभ्यासाची पद्धती ब्राह्मणवर्गामधून अजिबात नाहीशी झाली असे नाही. पण ब्रह्मचर्याश्रमाचा काल संकुचित होत चालला व उपनयन झाल्यापासून दहा, वीस, पंचवीस वर्षांची ब्रह्मचर्याची पूर्वीची योग्य कालमर्यादा इचा संकोच होऊन ती मर्यादा दहा, वीस, पंचवीस दिवसांवर येऊन ठेपली. म्हणजे मुंजीचे समावर्तन किंवा सोडमुंज ही फारच अल्प अवधीनंतर होऊ लागली. मुलांचे गुरुगृही राहणे बंद पडत चालले व त्यांना अकाली गृहस्थाश्रमी वनावण्याची पालकांची हौस वाढत चालली. सारांश, मुंजीच्या विधीचे अतरंग पार बदलून गेले व निव्वळ बहिरंग मात्र राहिले. या बहिरंगांत लौकिक बाबींची आणखी भर पडली. व मुंज म्हणजे आईबापांच्या हौसेचा, त्यांच्या सुखसोहळ्याचा, त्यांच्या संपत्तिप्रदर्शनाचा, त्यांच्या इष्टमित्र सभ्मेलाचा एक लौकिक समारंभ बनला. म्हणजे कार्त्तिकीच्या तत्त्वाप्रमाणे विधी जुन्याकपड्यांसारखा टाकाऊ झाला. जुन्या विधीतले जीवित बीज नष्ट झाले व निवळ फोलकट शिल्पक राहिले.

हल्ली आमच्या समाजांत चालू असलेल्या मुंजीच्या विधीला फोलकटपणा आला नाही असे कोण समजस मनुष्य म्हणेल ? मुलांच्या शिक्षणारंभाचा हा विधी असे आतां कोण मानतो ? मुले हल्ली मुंजीच्या

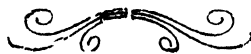
आधीच शाळेंत जाऊ लागतात. बरें, ब्रह्मचर्य पाळण्याच्या नियमाचा हा विधि म्हणावा तर हल्लींचें ब्रह्मचर्य चार आठ दिवससुद्धां टिकत नाही. कारण, मुज झाल्यावर सोडमुंजीची आईबापांना घाई होते व मुलाचें लग्न करण्याचा विचार मनांत धोळू लागतो. मुलांच्या वावरीत बालविवाहाचा प्रचार कमी होत चालला आहे खरा. तरी पण विद्या पुरी होईपर्यंत गृह-स्थाश्रमी वनावयाचे नाही; हा पूर्वीच्या ब्रह्मचर्याश्रमांतील व उपनयनाच्या विधींतील नियम अजून पूर्णपणे अंमलांत आला नाही. बरे, उपनयन हा विधी पूर्वीप्रमाणें आर्यत्वाचा द्योतक तरी राहिला आहे काय ? नाही. कारण, आर्यधर्माचे संरक्षक जे ब्राह्मण ते इतर जातींना हा विधी करावयाची इच्छा झाल्यास प्रतिबंध करतात व 'वेदोक्ताचा' जबरदस्त बखेडा माजवितात हे नव्यानें सांगण्याची जरूरी नाही. पूर्वकाळी हा विधी सर्व द्विजांना कर्तव्य असतां या जुन्या विधीचे पुनरुज्जीवन करू इच्छिणाऱ्या जातींना ब्राह्मण लोक प्रतिबंध करणार कोण बरें ? इग्रजी राज्यामुळे आतां विद्येचे दरवाजे सर्व वर्णांना खुले झाले आहेत व त्याचा फायदा इतर वर्ण घेऊ लागलेच आहेत. तेव्हा उपनयनाच्या प्रतिबंधाने विद्याद्वारे त्यांना थोडीच बद होणार आहेत ? तेव्हा उपनयन हा आता फोलकटच विधी राहिला नाही काय ? मग या फोलाबद्दल इतकें रणकंदन माजविण्याची काय जरूरी आहे ? अशा प्रकारचे विचार या विचार-युगांत उद्भवल्याखेरीज राहणार नाहीत.

कार्त्तव्यत्वाच्या तत्त्वानुरूप या मुंजीच्या विधीबद्दल हल्लींच्या काळीं य **करण** योग्य ठरतें त्याचा थोडक्यांत विचार करून या विषयाची रजा घेऊं.

उपनयन या विधीचे अंतःस्वरूप चांगलें आहे. समाजांतील प्रत्येक व्यक्तीला—मग ती स्त्री असो अगर पुरुष असो—शिक्षण हें अवश्य आहे व हें शिक्षण देणें आईबापांचें व समाजाचें आद्य कर्तव्य आहे हें सांगणें हेंच या विधीचे अंतःस्वरूप आहे. अर्थात् हें स्वरूप प्रत्येक प्रगतीपर समाजाला मान्य होण्यासारखें आहे. या विधीचें बहिरंग हे कालमानाप्रमाणें बदलणारें आहे. पूर्वकाळीं कांहीं एक धार्मिक विधि केला म्हणजे आईबापांना आपल्या मुलामुलींना गुरुगृही पाठविण्याची प्रवृत्ति होई. हल्लींच्या

कार्त्तिसक्तीचा व मोफत शिक्षणाचा कायदा करण्याच्या योगानें आईवापा-
मध्ये ही प्रवृत्ति उत्पन्न करण्याची रीत पडत चालली आहे. परंतु उप-
नयनाचे बहिरंग आतांसुद्धां शिल्लक राहिले तरी वावर्गे नाही. मात्र त्यांत
विद्यार्थीदशेचा अतरंगरूपी जीव घातला पाहिजे. आर्यधर्माचें लक्षण
ह्मणून उपनयनविधि कायम ठेवावयाचा असल्यास हिंदुसमाजानें आर्य-
समाजाचे या बाबतीत अनुकरण केलें पाहिजे. आर्यसमाजपंथी लोकानी
उपनयनविधीचे प्रशसनीय रीतीने पुनरुज्जीवन केलें आहे.

आर्यसमाजपंथी लोक हिंदूंच्या सर्व जातींना—शूद्रांनासुद्धां—उपनयनाचा
अधिकार देण्यास तयार आहेत. व गुरुकुलांत सर्व जातींच्या मुलांच्या ते
मुंजी करतात. त्याप्रमाणेंच मुलींच्या मुंजी करण्यास ते तयार आहेत व
तसा प्रघात ते पाडू लागले आहेत. मुंज झाल्यावर बारा—चवदा वर्षें
मुलांनं ब्रह्मचारी राहिले पाहिजे व विद्याभ्यास केला पाहिजे आणि या मुद-
तीच्या आघां आईवापांनो मुलाचा वाङ्मनश्च किंवा विवाह करतां कामा
नये; असा निर्बंध ते अमलांत आणीत आहेत. अशा तऱ्हेने उपनयनाचे
पुनरुज्जीवन झाल्यास किती तरी सामाजिक सुधारणा त्यानें ताबडतोब सिद्ध
होतात. एक बालविवाहान अजिबात फाटा मिळतो. दुसरी, मुलांमुलींना
शिक्षण देणें आईवागंचें आयकर्तव्य बनून स्त्री-शिक्षणाची वाढ आपो-
आप घडून येते. तिसरी, सर्व जातींना उपनयनाचा अधिकार मिळाल्या-
मुळे हिंदुजातीचें एकीकरण होतें. चवथी, ख्रिश्चन्धर्माप्रमाणें किंवा, मुसलमान
धर्माप्रमाणें हिंदुधर्माचा एक सामान्य धार्मिकविधी प्रचलित होऊन
उपनयन हा विधी हिंदुधर्माचें एक प्रमुख चिन्ह बनतें. यावरून उपनयन
विधीच्या अतरंगाचे महत्त्व जाणून त्याचा कसा उपयोग करावा हें सूझांनीं
मनाशीं ठरवावे.

विवाहविधी.

आमच्या हिंदुसमाजांत लग्न किंवा विवाह हा एक अत्यंत महत्वाचा संस्कार मानलेला आहे. मागील कलमांत वर्णिलेल्या उपनयनानंतरचाच हा एक संस्कार होय. हिंदुशास्त्रकारांनीं मनुष्याच्या आयुष्याचे चार भाग कल्पून त्याचे चार आश्रम बनविले आहेत. वर्णव्यवस्था व आश्रमव्यवस्था या हिंदुसमाजाच्या विशेष व्यवस्था आहेत व यालाच वर्णाश्रमधर्म म्हणतात. प्रत्येक माणसानें ब्रह्मचर्याश्रम, गृहस्थाश्रम, वानप्रस्थाश्रम व संन्यासाश्रम आयुष्याच्या वाढत्या क्रमाप्रमाणें स्वीकारला पाहिजे; असा धर्म शास्त्राचा कटाक्ष आहे. यांपैकीं शेवटच्या दोन आश्रमाचा अवलंब फारच काचित् करण्यांत येतो. मात्र पाहिले दोन प्रचारांत आहेत. त्यांपैकीं ब्रह्मचर्याश्रमाचें विवेचन मागील कलमांत केलें. येथें गृहस्थाश्रमाचें विवेचन करावयाचें आहे.

ज्याप्रमाणें ब्रह्मचर्याश्रम मौंजीबधनानें स्वीकारला जातो त्याप्रमाणे गृहस्थाश्रम विवाहविधीनें स्वीकारला जातो. तेव्हां या विवाहविधीचें स्वरूप पाहिलें पाहिजे. हिंदुसमाजांत नानाजाती, नानापंथ, नानामतें असल्यामुळें व हिंदुसमाज फार अफाट असल्यामुळें या विवाहविधीच्या बाबतींत किती तरी वैचित्र्य उत्पन्न झालें आहे. कोठें कुलीन पद्धतीची बहुपत्नीकत्वाची चाल चालू आहे; तर कोठें बहुपतित्वाची चाल प्रचलित आहे; कोठें लग्नसमयीं वधूचे बापानें वरपक्षास मोठी दक्षिणा देण्याची चाल—हुंडा देण्याची चाल—जोरांत आहे, तर कोठें वरानें वधूचे बापास पुष्कळ पैसा दिला पाहिजे, असा आचार अंमलांत आहे; कोठें वरपक्षानें वधूस मागणी घालण्याची पद्धति आहे; तर कोठें वधूच्या बापाला वर शोधनाकरितां पायपिटी करावी लागते; कोठें मुलामुलीचीं अगदीं पाळण्यांत लभें होतात; तर कोठें वधूवर जराशीं मोठी असतात; कोठें लग्नविधीच्या

बाबतीत मुहूर्त पाहण्याची गरज लागते; तर कोठें लग्नविधी केव्हाही उरकून घेता येतो; कोठें बारा वर्षांतून एक वर्ष विवाहाला वर्ज असतें; तर कोठें बारा वर्षांतून एकच वर्ष विवाहाला विहित असतें या असल्या वैचित्र्याखेरीज कुलाचार, ग्रामाचार, देशाचार यासंबंधानें पुष्कळ विधि-वैचित्र्य उत्पन्न झालें आहे. तेव्हां विवाहाच्या बाबतींतील सर्व चाली-रीतीचें सविस्तर वर्णन करण्यास एक स्वतंत्र ग्रंथ लिहावा लागेल. इतकें खरें कीं, सर्व जातींत व सर्व प्रांतांत विवाहाचा वैदिक विधि साधारणतः सारखाच आहे. व हल्लींच्या हिंदुकायद्याच्या दृष्टीनें विवाह कायदेशीर होण्यास हा वैदिकविधीच अवश्य मानलेला आहे. इतर विधी व आचार हे गौण असून अनवश्यक आहेत. तेव्हां येथें या वैदिक विधीचें कार्ल-ईलच्या तत्वानुरूप अन्तरंग व बहिरंग या दोन दृष्टीनें विवेचन केलें म्हणजे पुरे आहे.

विवाहविधीचें अन्तरंग साधे, सोपें व स्पष्ट आहे. मानव जातीच्या स्थितीकरितां व वृद्धीकरितां स्त्रीपुरुषसंयोगाची जरूरी आहे; इतकेंच नव्हे, तर स्त्रीपुरुषांचा सहवास व सहकार्य यांची जास्तच जरूरी आहे. मनुष्यप्राणी जन्मतः इतका दुर्बल, इतका परावलंबी व इतका अकिंचित्कर आहे कीं, जर त्याचे आईबाप बालपणीं त्याचें संरक्षण करण्यास व संगोपन करण्यास एकत्र राहून तयार नसतील तर मानवी जीवित क्षणभर-ही टिकणार नाही. म्हणूनच मानवजातीच्या अगदीं रानटी स्थितीपासून तो थेट सुधारलेल्या स्थितीपर्यंत सर्व अवस्थांत कुटुंब करून राहण्याची प्रवृत्ति मनुष्यांत दिसून येते. कुटुंब म्हणजे स्त्रीपुरुष व अपत्ये यांचा समुदाय होय. सारांश, हिंन्न प्राण्यांप्रमाणें मनुष्यप्राणि एकलकोंडा प्राणी नाही; तर तो संगतिप्रिय किंवा कुटुंब करून राहणारा प्राणी आहे असे शास्त्रज्ञ म्हणतात. ही संगतिप्रियताच स्त्रीपुरुषांना लोहचुंबकाप्रमाणें एकमेकांकडे ओढते व इतर प्राण्यांप्रमाणेंच मनुष्याला कामवासना असतांना क्षणिक कामवासना तृतीयपुरताच स्त्रीपुरुषांचा संयोग क्षणिक न राहतां तो कायमचा बनतो. कालेंकरून या कामवासनेचेंच ब्रेमामध्ये पर्यवसान होतें व कुटुंबांतल्या व्यक्ति प्रेमग्रंथीनें बद्ध होतात.

अर्थात् विवाहसंस्थेला उन्नत स्वरूप हळू हळूच येत जातें. मनुष्याच्या

रानटी स्थितीत पुरुष बायकांना आपल्या मालमत्तेसाख्याच समजतात. म्हणून दुसऱ्या टोळ्यांतून धरून आणून स्त्रियांना आपल्या बायका करण्याची रीत पडते. यालाच स्मृतिकारांनी राक्षस व पैशाच विवाह पद्धति असे म्हटले आहे. याच काळांत समाजात पुष्कळ बायका एकाच पुरुषाने करण्याची रीति उत्पन्न होते. कारण, पराकर्मी पुरुषाला बायका धरून आणण्यामध्ये पुरुषार्थ वाटतो. व बायकांचा दर्जा कमी असल्यामुळे पुष्कळ बायका घरांत कामास उपयोगी पडतात. पण समाजातील व्यक्तींमध्ये जसजशी सात्विक व उच्च मनोवृत्तीची वाढ होते तसतशी असल्या राक्षसी विवाहपद्धती मार्गे पडून बाप आपण होऊन मुलीला वगस अर्पण करू लागतो व तसे करतांना वराला वरदक्षिणा म्हणून हुडाही देतो. या पद्धतीला ब्राह्मविवाहपद्धति म्हणतात. हल्लींच्या हिंदु-समाजांत हीच विवाहपद्धति चालू आहे व काही विवाहविधी या पद्धतीला अनुरूप असे आहेत. पण वधूवरांनी आपल्या पसंतीने एकमेकांस वरण्याची स्वयंवरपद्धति ही आपल्या समाजांत काही अंशाने तरी चालू होती यांत शंका नाही. तसेच विवाहाचे उदात्त स्वरूप म्हणजे एकपत्नीक विवाहपद्धति होय असे आर्यलोकांना वाटत असे. अशा उदात्त विवाहाचे प्रसिद्ध उदाहरण रामाचे आहे. अशा विवाहांत पतिपत्नीचा संबंध समान दर्जाचा असून त्याला उच्चतम मैत्रीचे स्वरूप येत असे. हे कालिदास व भवभूति या दोन प्रसिद्ध कवींच्या दोन श्लोकावरून दिसून येईल. ते श्लोक हे—

“ गृहिणी सचिवः सखीमित्रः प्रियशिष्या ललिते कलाविधौ ।

करुणाविमुखेन मृत्युना हरता त्वां किं न मे हृतम् ॥

प्रेयो मित्रं बंधुता वा समग्रा । सर्वे कामाः शेषधिर्जिवितं वा ॥

स्त्रीणां भर्ता धर्मदाराश्च पुंसामित्यन्योन्यं वत्सयोर्जातमस्तु ॥

कठोर काळाने तुझे हरण करतांना-माझी गृहलक्ष्मी, माझा मंत्री; माझा एकांतांतील मित्र, माझी ललितकलेंतली प्रिय विद्यार्थीण—माझे काय नेले नाही ?

स्त्रियेचा भर्ता व पुरुषाची धर्मपत्नी हे परस्परांचे अत्यंत मित्र होत,

सर्व सवधीसर्वस्व यामध्ये आले आहे, सर्व मनकामनांची संतुष्टि करणारे हे आहेत; आणि सर्व सुखाचे हे निधी आहेत; या सर्व गोष्टी तुम्हांला ठाऊक असू या.

वरील विवेचनावरून विवाहाच्या अंतरंगाच्या खऱ्या स्वरूपाची कल्पना येईल असे वाटते. या स्वरूपापासून इतक्या गोष्टी निष्पन्न होतात. विवाहाने मानव जातीची अभिवृद्धी करणारे, मानवी मनामध्ये सात्विक व उदात्त भावना उद्भूत करून परस्परांवर प्रेम करून परस्परांना साहाय्य करणारे कुटुंब बनते. अर्थात् हे कुटुंब किंवा गृहस्थाश्रम चालविण्यास समर्थ अशाच वयाच्या स्त्रीपुरुषांचा विवाह हा संबंध आहे. तसेच विवाहाने बद्ध झालेल्या स्त्रीपुरुषांचा दर्जा समान असून हा संबंध एकपत्नीक व एकपतीक असाच पाहिजे तरच तो उदात्त स्वरूपाचा राहू शकेल. असो.

हा विवाह संस्थेचा आत्मा झाला. या संस्थेचे शरीर म्हणजे विवाह-प्रसंगीचे विधी होत. हेच विवाहाचे बाह्यग होय तेव्हां आता त्याच्या विवेचनास लागू.

मागे सांगितलेंच आहे की, हिंदुसमाजाच्या विवाहविधीत कुलाचार, ग्रामाचार, देशाचार वगैरे किती तरी चालींची भर पडली आहे. त्याच प्रमाणे वर्ण, प्रवर, गात्र वगैरे संबंधीचे किती तरी निबंध आहेत. तसेच फलज्योतिष, भूतपिशाच, वगैरे गोष्टींवरील श्रद्धेच्या योगाने आलेल्या किती तरी चाली आहेत. पण त्या सर्वांचे येथे विवेचन करण्याचे कारण नाही. जो सर्व साधारण वैदिक म्हणून विधी करतात त्याचें थोडक्यात वर्णन करणे येथे योग्य होईल.

हल्ली आमच्या समाजांत ब्राह्मविवाहविधीच प्रचलित आहे. या विवाहाची मनुने खालीलप्रमाणे व्याख्या केली आहे.

“ आच्छाद्य चार्चयित्वा च श्रुतिशीलवते स्वयम् ।

आहूय दानं कन्याया ब्राह्मो धर्मः प्रकीर्तितः ॥ ”

“ चांगल्या शिकलेल्या व उत्तम शैलाच्या वयस स्वतः बोलावून आणून त्याला वस्त्रालंकार देऊन कन्या देणें हा ब्राह्म विवाहाचा प्रकार होय. ”

हिंदु चालीरीति.

या व्याख्येला कांहीं तरी जुळेल असाच संस्कारविधी सध्यां प्रचारांत आहे. मात्र या एकंदर विधीमधले वैदिक मंत्र ऋग्वेदकालीन आहेत. याज्ञिक भाग मागाहून तयार केलेला आहे.

विवाह संस्काराला सुरवात करतांना प्रथमतः देवस्थापना, गणपती—पूजन व पुण्याहवाचन वगैरे सामान्य धार्मिकविधी करण्याची रीत आहे. नंतर वाङ्मनिश्चय म्हणून एक विधी करतात. यामध्ये वरपिता व वधूपिता वधूवरांचा विवाह करण्याचा करार करतात. यामध्ये वैदिक मंत्र नाहीत व हा विधी प्रत्यक्ष लग्नाचे आधीं पुष्कळ दिवस केला तरी चालतो. पण सध्यां तो एकंदर विवाहविधीबरोबरच करून घेतात. नंतर श्रीमंतपूजन म्हणून एक विधी करतात. याचा मूळचा शब्द सीमांतपूजन असा आहे. पण त्याचा अपभ्रंश श्रीमंतपूजन असा झाला आहे. व या अपभ्रंशानें एक गैरसमजही उत्पन्न झाला आहे. तो हा कीं, वरपक्ष म्हणजे नेहमीं श्रीमान् पाहिजे. निदान श्रीमानाची ऐट तरी आणण्याची या गैरसमजानें लोकांना संवय लागली आहे. सीमांतपूजन म्हणजे वर वधूच्या गांवच्या सीमेवर आल्यावर वधूपित्यानें त्याला सामोरा जाऊन मोठ्या आदरातिथ्यानें घेऊन येण्याचा विधी आहे. म्हणजे वरानें वधूचे गांवीं जावयाचें असा या विधीच्या वेळचा अर्थ आहे. हल्लीं पुष्कळदां वधूकडील मंडळी वराच्या गांवीं जातात. तेव्हां अशा वेळीं सीमांतपूजन हा विधी निरर्थकच होतो; नव्हे, हास्यापदच होतो. बाहेरगांवाहून आलेल्या वधूपक्षानें गांवांतच असलेल्या वराचे स्वागत करण्यासारखें हल्लींचें कृत्य होतें. त्यानंतर वर मिरवत मिरवत वधूचे घरीं येतो. तेव्हां अतिथीला करावयाचा मधुपर्क करतात. तदनंतर ठरलेल्या मुहूर्तावर वधुवरांमध्ये अन्तर्पाट धरून मंगलाष्टकें म्हणून बरोबर सुमुहूर्ती वधूकडून वरास पुष्पमाळा घालवितात.

येथपर्यंतचे विवाहसंबंधीचे विधी हे सामान्य विधी आहेत; त्यांत वैदिक मंत्र फारसे नाहीत. हे विधी कायदेशीर होण्यास अवश्यक नाहीत; ते निवळ औपचारिक आहेत. यापुढले विधी हेच विवाहाचे खरे वैदिक विधी होत. ते म्हणजे कन्यादान व विवाह होम; विवाह होमामध्ये लाजाहोम, पाणिग्रहण, परिणय व सप्तपदी असे चार विधी असतात. म्हणजे कन्यादान धरून एकंदर विवाहातले पाच विधी होतात. यांपैकीं

पहिला कन्यादान हा त्याच मूळचा नाही व तो विवाह कायदेशीर उरण्यास अवश्य नाही असे कांहीं अर्वाचीन कायदेपंडितांचे मत आहे. कारण, फार जुन्या काळच्या गृह्यसूत्रांत कन्यादानाचा उल्लेख नाही. शिवाय ज्या वेळी कन्या प्रौढ असे त्या वेळी ती आपला स्वयंवर विवाह करी. मनुस्मृतींत सुद्धा कन्येने ऋतुमती झाल्यावर बापाने विवाह करून देण्याची तीन वर्षे वाट पहावी व नंतर स्वतः वर शोधून विवाह करावा अशी स्पष्ट अनुज्ञा दिली आहे. तसेंच स्वयंवर पद्धतींत व गांधर्वविवाह पद्धतींत वधूवरांच्या पसंतीने विवाह घडून येत असे. तेथेही कन्यादानाची आवश्यकता नसे. शिवाय ब्रह्मचान्याला गृहस्थाश्रमाचा स्वीकार करण्याचा धर्म मनुस्मृतींत खालील श्लोकांत सांगितला आहे. त्यात वराचें वय प्रौढ आहे असें धरले आहे व त्यानें आपल्याला अनुरूप वधू पहावी असें म्हटलें आहे. यावरून वधूवरांचीं वयें त्या काळीं प्रौढ असत व अशा स्थितींत कन्यादानाची गरज पडत नसावी.

पट्त्रिंशदादिकं चर्यं गुरौ त्रैवेदिकं व्रतम् ।

तदर्धिकं पादिकं वा ग्रहणांतिकमेव वा ॥

वेदानधीत्य वेदौ वा वेदं वापि यथाक्रमम् ।

अविप्लुतब्रह्मचर्यो गृहस्थाश्रममावसेत् ॥

गुरुणानुमतः स्नात्वा समावृत्तो यथाविधि ।

उद्वहेत द्विजो भार्यौ सवर्णा लक्षणान्विताम् ॥

परंतु स्त्रियांची मुंज बंद होऊन त्यांचे बालपणींच लग्न करण्याचा प्रघात पडल्यावर धर्मशास्त्रकारांना असें वाटूं लागलें कीं, बालपणीं वधू अज्ञान असते, तिचें तिला संरक्षण करतां येत नाही, तेव्हां तिचा जो स्वाभाविक पालक बाप त्यानें ती अल्पवयी कन्या वरास दान म्हणून द्यावी. या विवाहपद्धतीलाच ब्राह्मविवाह म्हणतात. म्हणूनच कन्यादानाच्या विधीची जरूरी वाटूं लागली व तें एक विवाहविधीचें अवश्यक अंग होऊन बसलें. आतां क्रमानें या पांच विधींचें थोडक्यांत वर्णन करूं.

वधूपिता आपल्या पत्नीसह वधूवरांच्या दक्षिणेस बसून आचमन वगैरे करून खालील संकल्प करतो

‘ विश्वंभरः सर्वभूताः साक्षिण्यः सर्व देवताः

इमां कन्यां प्रदास्यामि पितृणा तारणाय च ॥

सर्व चराचर जगास व्यापून टाकणारा असा परमेश्वर, पृथ्वी, आप, तेज वायु व आकाश ही पंचमहाभूते आणि सर्व देवतां या सर्वांस साथी ठेवून पितरांच्या उद्धाराकरितां ही कन्या तुम्हाला देतो. असा सकल्प झाल्यावर वधूपिता ‘पुण्याची वृद्धी होवो, मनाची प्रसन्नता असो, दीर्घायुष्य शांति पुष्टि व सन्तोष असो, जे पाप त्याचा नाश होवो’ अशा प्रकारची प्रार्थना करून वराच्या हातावर कन्येचा हात ठेवून ते दोन्ही हात आपल्या हातात धरून वर व वधू यांच्या कुलातील तीन पिढ्यांच्या पुरुषांच्या नावाचा उच्चार करून ही मी आजपर्यंत पालन केलेली कन्या आपल्यास देतो असे वराम द्वाणतो. मग जामात द्वाणतो. “ कामाने कामास दिली; काम देणारा व काम घेणारा, मी तुझे कामाने व धर्मप्रजावृध्यर्थ ग्रहण करतो”

नंतर वधूचा बाप वराला म्हणतो “ माझ्या कुळांत झालेली व मी आजपर्यंत पाळलेली माझी कन्या मी तुम्हाला दिली आहे. तरी आपण हिला धर्म अर्थ व काम या तीन्ही पुरुषार्थांत सोडून वागू नये. ” वर प्रतिज्ञा करितो ‘ मी हिला सोडून वागणार नाहीं.’

नंतर वधूपिता वरास या कन्यादानाच्या शाश्वतीकरितां सोन्याचे नाणे देतो.

तदनंतर सूत्रवेष्टन, कंकणबंधन, अक्षतारोपण, मंगलसूत्रबंधन इत्यादि विधी होतात.

सूत्रवेष्टनाचें वेळीं खालील मंत्र म्हटला जातो.

इहैव स्तं मा वियौष्टं विश्वमायुर्व्यश्नुत ।

क्रीलंतौ पुत्रैर्नृभिर्मोदमानौ स्वे गृहे ॥

असेच तुम्ही रहा. परस्परापासून वियुक्त होऊं नका. तुम्हांस दीर्घायुष्य प्राप्त होवो. आपल्या घरीं मुलें नातवंडें यांसह आनंदाने नांदा.

नंतर दोघांच्या भोंवतालीं गुंडाळलेलें सूत एकत्र करून त्याचें कंकण करून तीं वधुवरांच्या हातात एकमेकांनीं बांधावयाचीं हा विधि होतो.

पुढें धुतलेल्या तांदुळांच्या अक्षता घेऊन खालील मंत्र म्हणून त्या अक्षता वधूवरांच्या मस्तकावर टाकतात.

वधू—भगो मे कामः समृद्धयताम् ।

(भाग्याविषयींची माझी इच्छा तृप्त होवो.)

वर—यज्ञो मे कामः समृद्धयताम् ।

(यज्ञाविषयींची माझी इच्छा पूर्ण होवो.)

वधू—प्रजा मे कामः समृद्धयताम् ।

(प्रजेविषयींची माझी इच्छा पूर्ण होवां.)

वर—श्रियो मे कामः समृद्धयताम् ।

(लक्ष्मीविषयींची माझी इच्छा पूर्ण होवो.)

नंतर वर वधूच्या गळ्यांत मंगलसूत्र बांधतो. यासवधीचा मंत्र अर्वाचीन दिसतो. तो जुना नाही असे वाटते.

मागल्यतंतुनानेन भर्तृ—जीवनहेतुना

कंठे बध्नामि सुभगे सजीव शरदः शतम् ॥

हे सुभगे, माझ्या जीवनाला कारण असे हे मंगलसूत्र मी तुझ्या गळ्यात बांधतो. माझ्याबरोबर सुखाने शहर वर्षे वास कर.

हे इतके विधी झाल्यावर विवाहांतला अत्यंत अवस्थातला अवश्य जो विधी विवाहहोम त्याला सुरवात होते.

आर्य लोकांचा अग्नि हा मुख्य देव. तेव्हां त्याची आराधना करून त्याचे देखत वरानें कन्येचे पत्नित्वाने ग्रहण करावयाचे. प्रथमतः वर गृह्याग्नि सिद्ध करून त्याला व पवमान व प्रजापति या देवांना तूप व लाह्या यांच्या आहुती देतो व त्या वेळीं तो खालील त्या त्या देवतांच्या स्तुतिपर व आपल्याला आयुष्य, भन्न, सुख, द्रव्यपुत्रादि समृद्धि व पराक्रमादि गुण देण्याबद्दल प्रार्थना करतो. यामध्ये विवाह प्रसंगाचा विशेष तऱ्हेचा उल्लेख आहे असें दिसत नाही. म्हणून सर्व मंत्राचा खुलासेवार अर्थ दिला नाही.

ओम् अग्न आयूंषि पवस आसुवोर्जे मिषचन ।

आरे बाधस्वदुच्छुनां स्वाहा ॥

ओम् अग्निर्ऋषिः पवमानः पांचजन्यः पुरोहितः ।

तमीमहे महागयं स्वाहा ॥

ओम् अग्ने पवस्वस्वपा अस्मेवर्चः सुवीर्यम् ।

दधद्रयि मयि पोष स्वाहा ॥

ओम् त्वमर्यमाभवसि यत्कनीनां नाम स्वधावन् गुह्यं विभर्ति ॥

अंजंति मित्वं सुधितं नगोर्भिर्यदंपती समनसो कृणोत स्वहा ॥

याप्रमाणे गृह्याग्नोची सिद्धता व प्रार्थना झाल्यावर वराने वधूच्यापुढे उभे राहून वधूच्या पांच अगुलींसह उजवा हात आपल्या डाव्या हाताने धरून खालील मंत्र म्हणावा.

गृभ्णामि ते सौभागत्वाय हस्त मया पत्याजरदष्टिर्यथा सः ।

भगो अर्यमा सविता पुरन्धिर्मह्य त्वादुर्गाहपत्याय देवाः ॥

मी सौभाग्याकारणे तुझ्या हस्ताचे ग्रहण करितों. जो मी तुझा पति त्या माझा समागम दीर्घकालपर्यंत तुजला होवो. भग, अर्यमा, सविता पुरन्धि या देवांनी गृहस्थाश्रमाकरितां तुला मजप्रत दिली.

याच विधीला पाणिग्रहण म्हणतात. व विवाह करणे म्हणजे वधूचे पाणिग्रहण करणे असा अर्थ या विधीमुळेच प्रचारांत आला.

यानंतर वधूकडून लाजाहोम करवितात. यामध्ये घृतयुक्त लाह्या वधूचा भाऊ अथवा दुसरा कोणी नातेवाईक वधूच्या ओंजळीत घालतो व वर वधूकडून आहुति देववितो व वर खालील मंत्र म्हणतो.

ओम् अर्यमणं देवं कन्या अग्निमयक्षत ।

सइमां देवोअर्यमा प्रेतो मुंचातु नामुत स्वाहा ॥

विवाह होमातील लाजाच्या आहुतीने वधूच्या पितृगृहाचा संबंध सुटून ती पतिगृहाप्रत येते. पाणिग्रहणाने पति तिचा पत्नित्वाने स्वीकार करतो. नंतर वर वधूचा हात धरून तिला बरोबर घेऊन होमाभोवती तीन प्रदक्षिणा घालतो. यावरून विवाहाला परिणय असेही नांव पडले आहे. प्रदक्षिणांच्या वेळी वर पुढील मंत्र म्हणतो.

अमोहमस्मि सा त्वं सात्वमस्यमोहम्

यौरह पृथिवी त्वं सामाहमृक्त्वं तावेइ विवाहावहै ॥

प्रजां प्रजनयावहै संप्रियौ रोचिष्णू ।

सुमनस्यमानौ जीवेव शरदः शतम् ॥

मी अम् आहे तू सा आहेस. तू सा आहेस आणि मी अम् आहे.

मी द्यौ तूं पृथिवी, मी साम आणि तूं ऋक् अशा प्रकारें आपण व्यवहार (संसार) करूं. आपल्यास मुलेवाळें होतील व आपण परस्परांस प्रिय, आनंद देणारी व परस्परांशीं संतुष्ट अशा रीतीनें शंभर वर्षे वांचूं.

यामंत्राचा भावार्थ असा कीं साम या शब्दांत जसा 'सा' व 'अम्' या पदाचा संबंध किंवा आकाश आणि पृथ्वी यांचा अथवा साम आणि ऋक् यांचा जो संबंध (ऋग्वेदाची ऋचा प्राचीन गायन पद्धतीनें म्हटली म्हणजे तीच सामवेदाची ऋचा होते) तसाच आपला निकट संबंध असो.

लाजाहोम झाल्यावर वधूस दोन्ही पाय दगडाच्या पाट्यावर किंवा सह्यानेवर ठेऊन उभे राहण्यास सांगून वर खालील मंत्र म्हणतो.

ओम् इममश्मानमारोहाश्मेव त्वं स्थिरा भव ।

सहस्व वृतनायतोऽभि तिष्ठ वृतन्यतः ॥

हे वधू तूं ह्या पाषाणावर चढ आणि पाषाणाप्रमाणें तूं मनानें स्थिर हो. तुझें जे अहितकर्तें असतील त्यांना तूं आपल्या वर्तनानें वश कर.

यानंतर विवाहांतील सप्तपदी नांवाचा विधी करावयाचा असतो. स्थंडिलाजवळ तांदुळाच्या सात पुंज्या घालतात. त्यांवरून वधूवरांनीं एकत्र पावले टाकून चालत जावयाचें हें विधीचें रहस्य आहे. चांगली माणसें एकमेकांबरोबर सात पावले चाललीं म्हणजे त्यांचें पूर्ण सख्य होते या समजूतीस अनुसरून हा विधी आहे. वर वधूचा हात धरून त्या पुंजक्यांवरून सावकाश चालत जातो व प्रत्येक पावला गणिक खालील मंत्र म्हणतो.

पहिल्या पावलास. इष एकपदीभव सा मामनुव्रताभव

पुत्रान् विंदावहै बहूंस्ते संतु जरहृष्टयः ।

मजबरोबर चालल्यानें तुझा माझा (रसादिकांच्या) प्राशनापुरता संबंध झाला; तू सर्व कृत्यांमध्ये मजला अनुकूल हो; आपणास पुष्कळ पुत्र होवोत ते शतायु होवोत.

दुसऱ्या पावलास ' ऊर्जे द्विपदीभव. ' (इत्यादि. पूर्वाप्रमाणेंच) दोन पावले चालल्यानें अन्नापुरता संबंध झाला.

तिसऱ्या पावलास ' रायस्पोषाय त्रिपदी भव. ' धनधान्यवृद्धिपुरता संबंध झाला.

चवथ्या पावलास 'मायो भव्याय चतुष्पदी भव.' परस्पराचें आगेभ्य व कल्याणवृद्धिगत करण्यापुरतां संबंध झाला.

पांचव्या पावलास 'प्रजाभ्यः पंचपदी भव. संतानापुरता संबंध झाला. सहाव्या पावलास 'ऋतुभ्यः षट्पदीभव' सर्व कार्यांच्या विशेष काला पुरतां संबंध झाला.

सातव्या 'पावलास सत्या सप्तपदी भव' सर्व प्रकारं सख्य हा संबंध झाला.

सखायौ सप्तपदा बभूव सख्य ते गमेयं, सख्यात्ते मा योष सख्यान्मे मा योष्टः । समवाय संकल्पावदौ सप्रियौ रोचिष्णू सुमनस्यमानौ इषमूर्ज-मीभ सवसानौ स नौ मनांसि सव्रता समुचित्तान्यकरम् ॥

आंता सात पावले चालून झाल्यावर आपण परस्पराचे सोबती झालां.

तुजशीं मी नित्य सख्य ठेवीन; तुझे सख्य कधीं सोडणार नाहीं; तू माझे सख्य कधीं सोडूं नको; आपला सर्व कामांत एकोपा असू दे; आपण आपआपल्या सत्याने सर्व वेत करू; एकमेकावर प्रेम करू व एकमेकांच्या सहवासांत राहून एकमेकांचे सदोदित हित चिंतून व सर्व सुखासमाधानाचा एकच अनुभव घेत आपल्या आकांक्षा आपल्या प्रतिज्ञा व आपले विचार यांचे एकीकरण करू या.

सप्तपदीनंतर विवाहहोमाची वरवधू आहुती देऊन पूर्णता करतात. वधुवरांकडून ध्रुव तारा, सप्तऋषि इत्यादिकाचें दर्शन घेववितात. त्या वेळीं वधूकडून जीव पत्नी प्रजाविंदेय (माझा पती शतायु होऊन मला संतति व्हावी अशी मी इच्छा करतें) असें म्हणवितात त्या वेळीं खालील मंत्र म्हटला जातो:—

ध्रुवाद्यौ ध्रुवा पृथिवी ध्रुवं विश्वमिदं जगत् ।

ध्रुवासः पर्वता इमे ध्रुवा स्त्री पतिकुले इयम् ॥

द्यौ पृथिवी, पर्वत वगैरे प्रमाणे तू माझ्या कुलांत स्थिर रहा.

येथें विवाहविधी समाप्त होतो.

पुढे गृहप्रवेशनीय यज्ञ वधूवरांनीं करावयाचा असतो. त्या वेळीं खालील पांच मंत्र म्हणण्यांत येतात.

आनः प्रजां जनयतु प्रजापतिराजरसाय समनक्त्वर्थमा ।

अदुर्मंगलीः पतिलोकमाविश शन्नो भव द्विपदे शं चतुष्पदे ॥

अघोरचक्षुरपतिघ्नोधि शिवा पशम्यः सुमनाः सुवर्चाः ।
 वीरसूदेवकामास्योना शन्नोभव द्विपदे शं चतुष्पदे ॥
 इमांत्वामिन्द्रोद्भुः सुपुत्रां सुभगां कुणु ।
 दशास्यां पुत्रानाधेहि पतिमेकादशं कृधि ॥
 सम्राज्ञी श्वशुरे भव सम्राज्ञा श्वश्र्वां भव ।
 ननान्दरि सम्राज्ञी भव सम्राज्ञी अधि देवृषु स्वाहा ॥
 समञ्जतु विश्वेदेवाः समापो हृदयानि नौ ।
 समातरिश्वा संघाता समुदेष्ट्री दधातु नौ ॥

प्रजापति आमचे (दोघांचें) ठिकाणीं प्रजा उत्पन्न करो. अर्यमा वृद्धापकाळपावेतों आम्हांमध्ये ऐक्य राखो. अमंगलकारक नसलेल्या मनानें पतिलोकांत प्रवेश कर. आपच्या द्विपाद चतुष्पादांचें (पशुपक्षांच्या) ठिकाणीं शुभदायक हो.

तुझे डोळे सौम्य होवोत, (आपल्या) पतीचा तूं नाश करूं नको; पशूंचें ठिकाणीं दयाळू, चांगल्या मनाची, कल्याणकारक, तेजाने युक्त, वीरांना जन्म देणारी सुखदायक अशी हो; आमच्या द्विपादचतुष्पादांच्या ठिकाणीं शुभदायक हो.

हे वर्षणकर्त्या इन्द्रा या वधूला शोभन पुत्रांनीं युक्त व शुभदायक कर; इच्या ठिकाणीं दहा पुत्र उत्पन्न कर; पती हा अकरावा कर.

तूं सासू, सासरा, नणंदा, दीर याना संराशी म्हणजे त्यांचेवर सौम्य-तेने अधिकार चालविणारी अशी हो.

विश्वेदेव (सर्व देवता) आपली हृदये एक करोत. आपोदेवता (पाणी) आपली हृदये एक करोत. मातारिश्वा व धाता तीं एक करोत. देष्ट्री (धर्मादि उपदेश करून मार्ग दाखविणारी) आम्हाला एक कर

गृहप्रवेशानंतर धूला खालील तऱ्हेचे आशीर्वाद देतात. गृहान्गछ गृहपत्नी यथाऽसौ वशिनी त्वं विदथमावदासि । तूं घरी जा आणि गृह-स्वामिनी हो. तूं आपल्या पतीच्या घरां मुख्य स्थान घेऊन धर्मकृत्यें कर.

इहप्रियं प्रजयते समृध्यतां । अस्मिन्गृहे गार्हपत्याय जागृहि । एना पत्यातन्वं संसृजस्वाधाजित्री विदथमावदाथः ॥

घरीं गेल्यावर वधूनें वरास असें म्हणावयाचें असतें.

अपश्यं त्वा मनसा चेकितानं तपसोजातं तपसोविभूतम् ।
इहप्रजमिह रथि रराणः प्रजायस्व प्रजया पुत्रकाम ॥

यावर वर वधूस उत्तर देतो तें असे:—

अपश्यं त्वा मनसा दीध्याना स्वाया तनुं ऋत्विये नाथमानाम् ।
उपमामुच्चा युवतिर्वभूयाः प्रजायस्व प्रजया पुत्रकाम ॥

विवाह झाल्यावर वधुवर स्वतंत्रपणें संसार करूं लागतात पण असें करण्यापूर्वीं तीन रात्र तरी दोघांनीं ब्रह्मचर्य पाळावें असें सांगितलें आहे. कांहीं शास्त्रामध्ये चतुर्थी कर्म म्हणून निराळा विधीही करण्यांत येतो. याचा उद्देश इतकाच कीं, पतिपत्नि या नात्यानें प्रत्यक्ष व्यवहार करण्यापूर्वीं पुनः एकदां देव-ब्राह्मणांचा आशीर्वाद मगावयाचा व देवतांची स्वतःच्या कल्याणाकरितां प्रार्थना करावयाची

येथपर्यंत विवाहविधीचें वर्णन केलें. आतां कार्त्ताईलचें तत्वानुरूप त्याचें पर्यालोचन करूं. विवाहसंबंधींचे आचार व विधि टाकाऊ झालेले आहेत. कीं काय म्हणजे विवाहाच्या खऱ्या उद्देशाविरुद्ध ते आहेत काय ? या प्रश्नाला एकच उत्तर आहे. तें हें कीं हा पुरातन वेदोक्त विवाहविधि उत्तम प्रकारचा आहे आणि अत्युच्च समाजपद्धतीला ज्या प्रकारचा विधि पाहिजे तसाच तो आहे. आधीं या विधिप्रमाणें वधूवरें हीं चांगलीं सुशिक्षित व समंजस व प्रौढ झालेलीं असून त्यांना गृहस्थाश्रमाची जबाबदारी कळत आहे असें गृहीत धरलेलें आहे; तसेंच या विधिप्रमाणें वधूचा कुटुंबांतील दर्जा मोठा मानलेला आहे. घरांतील ती साम्राज्ञी आहे असें म्हटलें आहे; त्याप्रमाणेंच पतिपत्नीचा संबंध समानत्वाचा व मित्रत्वाचा मानलेला आहे. या बाबतींत हा आर्यविधी क्रिस्वचनधर्म विधीपेक्षांही उदात्त आहे. त्या विधीमध्ये झिला स्वातंत्र्य दिलेलें नाहीं. तिला ' मी नवऱ्याची आजन्म सेवा करीन व त्याच्या आज्ञेत वागेन' अशी शपथ घ्यावी लागते. ही शपथ हीनत्वदर्शक आहे असें युरोपांतील स्त्रिया म्हणूं लागल्या आहेत व म्हणून हे शब्द विवाहविधी-

तून काढून टाकावे अशाबद्दल त्यांची खटपट चालू आहे. आर्यविवाह-विधीप्रमाणे पुरुष बरोबरीच्या नाल्याची सहधर्मचारिणी म्हणून संसार करण्यासाठी स्त्रीचा स्वीकार करतो. आर्यविधीमध्ये वधूला काही म्हणावयाचे नसते. परंतु वर प्रथमतःच 'मी तुझे धर्म अर्थ व काम चालवीन' अशी प्रतिज्ञा करतो व सप्तपदी झाल्यावर 'तू माझी पूर्ण मित्र झालीस; आपण आपली मैत्री निरंतर राखू; तू व मी एकविचारे संकल्प करू; दोघांचे विचार व मन एक असतील.' असे म्हणतो.

यावरून आमच्या विवाहांतील विधि बिघडलेला नाही व त्यांत फारशी सुधारणा करण्याची जरूरी नाही. अर्थात् वैदिकविधीच्यावर जो लौकिक-विधीची पुढे चढली आहेत ती काढून टाकली पाहिजेत. या बाबतीत आमच्या समाजातील विवाहाचे अंतरंग कुजले आहे. म्हणजे विवाहाच्या ध्येयासंबंधी आमच्या विपरीत कल्पना झाल्या आहेत. मुलीचा विवाह ऋतुप्राप्तीपूर्वीच झाला पाहिजे; तसेच बालविवाह चांगला व सात्विक; गांधर्वविवाह हा राजस व गौण; या त्या कुजक्या कल्पना होत. खरोखरी पाहतां विवाह हा संबंध प्रौढ वयाच्या व संसार करण्यास शरीराने, शीलाने व शिक्षणाने योग्य झालेल्या स्त्रीपुरुषांनी आपल्या आवडी-प्रमाणे व प्रेमाने घडवून आणावयाचा आहे; त्यामध्ये आईबापांचे काम सल्लामसलत देण्याचे आहे; पण मुख्य भाग व खटपट ही वधूवर्गानी करावयाची आहे; या कल्पना रूढ झाल्या पाहिजेत. रजोदर्शन ही शरीराच्या पूर्ण विकासाची सूचक नाही; मुलींना प्रौढावस्था १७।१८ वर्षांनंतर येते; हे शारीरशास्त्राचे तत्त्व समाजाने जाणले पाहिजे. या हितकर कल्पनांप्रमाणे विवाह घडवून आणल्याने विवाहविधि सार्थ होईल. हल्ली विवाह व विवाहविधि यांमध्ये जो विसंवाद उत्पन्न झाला आहे तो विवाहाच्या विपरीत कल्पनांनी झालेला आहे. तेव्हा या कल्पना सोडल्या, म्हणजे या बाबतीत इष्ट ती सुधारणा घडून आल्यासारखे होईल. सारांश, ज्याप्रमाणे उपनयनाच्या बाबतीत विधीच्या उद्देशाप्रमाणे समाजाचे वर्तन झाले पाहिजे; त्याचप्रमाणे या बाबतीतही विवाहविधीच्या खऱ्या उद्देशाप्रमाणे समाजाचे वर्तन झाले पाहिजे.

अंत्यविधि.

मानवी जीवितांतल्या मरणाचा प्रसंग हा मोठा गूढ, गंभीर व गंभीर नक प्रसंग आहे. मरणानंतर मनुष्याचे काय होतं हे गूढ अत्यंत गहन स्थितीतील माणसापासून तो अत्यंत सुधारलेल्या स्थितीतील माणसापर्यंत सर्वांना साम्ये आश्चर्यचकित करीत आले आहे; व आपआपल्या ज्ञान-प्रमाणे याबद्दल माणसांनी निरनिराळ्या कल्पना बसविल्या आहेत. जो मनुष्य चार घटकेपूर्वी उत्तम बोलत चालत असतो, ज्याच्या मानसिक शक्ति सर्व शायत असतात, त्याच मनुष्याच्या शरीरांत एका क्षणात सर्व सामसूम होऊन मानवी शरीर लगेच काष्ठमय बनते. या चमत्कारावरून मरण म्हणजे मानवी प्राण्याचा आत्यंतिक नाश नव्हे, अशी प्रथमयामुनच मनुष्याची समजूत होते. मनुष्याला शरीराव्यातिरिक्त आत्मा असून मरणाने तो आत्मा मरत नाही; तो इहलोकांतून कोठे तरी परलोकी जातो. सारांश, आत्म्याच्या अमरत्वाची कल्पना मानवी स्थितीपासून तों येत सुधारलेल्या स्थितीपर्यंत सर्व काळी व सर्व समाजांत दिसून येते. मरणप्रसंगाच्या गूढत्वामुळे व गंभीरत्वामुळे या प्रसंगासंबंधी प्रत्येक धर्मात कांहीं विधि अस्तित्वांत आले आहेत व त्याप्रमाणे तसे हिंदु धर्मात व हिंदु समाजांतही प्रामुख्याने दिसून येतात.

हिंदु शास्त्राप्रमाणे मनुष्याचे जे सोळा संस्कार मानले आहेत त्यातला हा शेवटचा संस्कार होय. कार्त्तवीर्याच्या या तत्त्वानुरूप हिंदु चालीरीतींचे निरीक्षण करण्याकरितां घेतलेला हा तिसरा विधि होय. ही निघड सहेतुक केलेली आहे. मनुष्याच्या आयुष्यांतली विद्याभ्यासाच्या सुरवातीचा, गृहस्थाश्रमाच्या प्रारंभाचा व आयुष्याच्या अंतकाळाचा हे तिन्ही प्रसंग मोठे महत्त्वाचे आहेत यांत शंका नाही. यांपैकी पहिल्या दोहोंचा विचार कलम ८ व ९ यांत केला. आतां या तिसऱ्या प्रसंगाचे विवेचन या

कलमांत करावयाचें आहे. व तें करावयाचें म्हणजे अर्थात् कार्त्ताईलच्या तत्त्वाप्रमाणे या विधीचें बहिरंग कोणतें व अंतरंग कोणतें हें पहावयाचें व त्यांमध्ये सध्या कितपत संवाद आहे हें ठरवावयाचें. तेव्हां प्रथमतः या विधीच्या बहिरंगाकडे वळू.

हिंदुसमाजांत हल्लीं प्रचारांत असलेल्या अंत्यविधि बराच मोठा आहे. नव्हे हा एक विधि नाही व तर तो विधिसमुच्चय आहे व त्याचा कालावधीही फार मोठा आहे. मनुष्य आसन्नमरण झाल्यापासून त्याच्या मरणाच्या एक वर्ष होईपर्यंत हा विधि कालरूपी पटांगणांत पसरलेला आहे. परंतु ही कालमर्यादा फारच लांब व चासाची वाटू लागल्यामुळे पुढे करावयाचें पुष्कळ विधि मार्गें ओढून सर्व अंत्यविधि मरणापासून तेरा दिवसांत संपवावे अशी योजना केलेली आहे. तेरा दिवसही हा विधि करण्याचा चास बांचविण्याकरितां काहीं विधि मरणादिवशीं करून बाकिचे सर्व विधि शेवटच्या पांच दिवशीं उरकून घेण्याचीही रीत पडली आहे.

या बऱ्याच मोठ्या अंत्यविधांचे सामान्य स्वरूप विधान आहे. या विधीचे एक अंग म्हणजे निरनिराळ्या प्रकारची श्राद्धे होत. यांचे दुसरे अंग म्हणजे दाने होत व याच तिसरे अंग म्हणजे प्रायश्चित्त होत. हीं सर्व अंगे करताना त्यांना श्रौतस्वरूप देवाकरिता ठिकाठिकाणी ऋग्वेद मंत्र सांगितलेले आहेत. यापैकी काहीं मंत्र त्या त्या क्रियाला अनुरूप आहेत. पण पुष्कळसे काहीं तरी साम्यावरून त्या त्या विधीमध्ये उद्भूत करून घेतले आहेत. पण वातावरिक त्यांचा संबंध अंत्यविधीशीं फारसा नसावा असे वाटत. असो.

मनुष्य आसन्नमरण झाला म्हणजे प्रथमतः त्याचा शक्ति असल्यास त्याचेकडून किंवा त्याच्या वारसाकडून सर्व प्रायश्चित्तविधि करण्यात. या विधीला पुनः दोन पुण्या अर्थात् पूर्वोक्ताने विष्णु श्राद्ध व उत्तमांगत्वेन विष्णु श्राद्ध. विष्णु या पाद हरण कृपांश देव ॥ म्हणून त्याची पूजा-अर्वा करून ब्राह्मणांना दातणा देऊन भग प्रायश्चित्तविधि करावयाचा त्यांतला मुख्य भाग म्हणजे पांच केंद्रांना धरून राहतत या सनजु तोर

सर्व क्षौर करून पंचगव्य प्राशन करणें होय. या विधीचा संकल्प मोठा मजेदार आहे. या संकल्पाप्रमाणें आयुष्यभर पातकें करून मग एक-दम प्रायश्चित्त घेऊन स्वर्गलोक गांठणे सुकर आहे.

जन्मप्रभृत्यत्र यावत्ज्ञाताज्ञातकामाकामसकृदसकृत् कृतकायिक वाचिक मानसिकसांसारिकस्पृष्टास्पृष्टभुक्ताभुक्तपीतापीनसकलपातकातिपातकोपपातक लघुपातकसकरिकरणमलीनिकरणापात्रीकरणजातिभ्रंशकरप्रकीर्णक पातकांच्या निरासाकरितां सर्व प्रायश्चित्त घेतां.

हा विधि स्त्री व शूद्र यांच्या यावतीत अमंत्रक करावयाचा.

हा सर्व प्रायश्चित्तविधि झाल्यावर अगदीं मरणकाळ जवळ आला म्हणजे गाईला सर्व प्रकारचे अलंकार घालून तिची पूजा करून व ब्राह्मणाची पूजा व योग्य संभावना करून त्याला ती गाय दान करावयाची. या दानाचा हेतु मनुष्याचें सुखानें प्राणोत्क्रमण व्हावें असा आहे.

वर्गाचें दोन विधि प्रत्यक्ष मरणापूर्वीं करावयाचे असतात. मरण आल्याबरोबर जर त्या मरणवेळीं कांहीं अनिष्ट नक्षत्रसंयोग असेल तर किंवा खाटेवर मरण आलें असेल तर किंवा रात्री मरण येऊन दिवसां दहनाविधि करण्याची पाळी आली असेल तर या दोघांचें परिमार्जन करण्याकरितां मुतक संपल्यावर 'मी प्रायश्चित्त घेईन' असा संकल्प करून मग अधिकारी पुरुषानें क्षौर करावयाचे. व मग प्रेत उचलून स्मशान-भूमीवर वाहकांनीं किंवा शिविकेत (गाडीत) घालून न्यावयाचें. तेथें गेल्यावर गृह्याग्निविच्छेद झाला असल्यास दर वर्षास एक कृच्छ्र याप्रमाणे प्रायश्चित्त करण्याचा संकल्प करून नेहेमीच्या मंत्रांनीं अग्नीची पूजा व प्रार्थना करून अग्नि प्रदीत करावयाचा असतो.

येथपर्यंत अत्यविधीचें पूर्वांग झालें म्हणावयाचे. प्रत्यक्ष और्ध्वदोहिक-विधि यापुढे सुरू होतो.

जमिनीची प्रार्थना, चित्तीरचना, प्रेताच्या अंगावर सात ठिकाणीं सुवर्णाचे तुकडे किंवा तज्जावीं तुपाचे बिंदु टाकणें वगैरे विधि होतात. अशुभ नक्षत्रावर मरण आल्याबद्दलच्या दोषाच्या निवारणाकरितां एक विशेष विधि येथें करतात व दर्भप्रतिमा प्रेताबरोबर जाळतात. व नंतर प्रेताला अग्नि देतात. पुढें कपाळमोक्ष होईपर्यंत थांबावयाचें असतें.

कपाळमोक्ष झाल्यावर और्ध्वदेहिकविधि करणारानें पाण्यानें भरलेलें मडकें खांद्यावर घेऊन त्याला एका लहानशा दगडांनें भोंक पाडून घेताला एक प्रदक्षिणा घालावी, दुसरी घालतांना दुसरें भोंक पाडावे व तिसरी घालतांना तिसरें भोंक पाडावे व नंतर तें मडकें मागच्यामागे फेंकून फोडून टाकावें. प्रेताचा प्रवास मुखकर व्हावा म्हणून रस्त्यावर पाणी घालण्याकरितां हा विधि आहे कीं काय ते कळत नाहीं. कारण याचा हेतु प्रयोगांत दिला नाहीं. नेत' जमलेल्या आग्नेयांनीं प्रेताच्या क्षुत्पिपासा-निवारणाकरितां तिलांजली द्यावयाची असते. नंतर सर्व मंडळी बरोबर जातात.

येथें और्ध्वदेहिकविधीचा पहिला भाग संपतो.

यापुढें तेरा दिवस रोज कांहीं तरी विधि करावयाचा असतो. पण त्याचा संग्रह करून शेवटल्या चार पांच दिवसांत हे सर्व विधि उरकण्याची पद्धति आहे. पण येथें दररोजचे वर्णन वेगवेगळे वर्णनें द्या.

बहुतेक सर्व विधि श्राद्धस्वरूपाचे आहेत व त्यांच्या मुळाशी कल्पना खालील प्रकारची असावी असें दिसते. मनुष्य मेल्या म्हणजे त्याचें जड शरीर आत्मा सोडून जातो. पण त्याला दिव्यशरीराची जरूरी असते व तें दिव्यशरीर तयार होण्यास नऊ दिवस लागतात व रोज ते क्रमशः तयार होत असतें. तसेंच त्या आत्म्याला मनुष्यलोकांतल्याप्रमाणेच अन्न-पाण्याची, वस्त्रप्रावर्णाची वगैरे सर्व प्रकारची परलोकीं जरूर असते. शिवाय त्या आत्म्याला प्रवासही खूप करावयाचा असतो. मनुष्यलोकापासून मरणानंतर प्राणी प्रेतलोकाप्रत जातो. तेथून पितृलोकाप्रत जातो व मग स्वर्गादि लोकांप्रत जातो. इतक्या सर्व प्रवासभर त्याची तरतूद करावयाची असते. अशा प्रकारची त्या प्रेताची सर्व सोय करावयाचे मार्ग म्हणजे श्राद्ध व दान हे दोन प्रकार होत. व त्यांच्यावरच या तेरा दिवसांत जास्त भर असतो. पुढें मेलेल्या माणसांचा मागल्या दोन पिढ्यांच्या पितृंशी संबंध व संयोग घडवून आणावयाचा असतो. यालाच संपिंडीकरण म्हणतात. हिंदु धर्माच्या सर्व विधींत बाप, आज्ञा व पणजा अशी त्रयी मानलेली आहे. तेव्हां या त्रयीत नुकत्याच मेलेल्या माणसाच्या

अत्म्याना अन्तर्भाव करणाकरितां पूर्वीच्या त्रयीतील एक आत्मा काढून टाकून ही नवी त्रयी या वेळीं बनवावयाची असते. असो.

हे सर्व विधि करतांना ब्राह्मणानें त्या मृत मनुष्याचें प्रतिनिधित्व पतकरावयाचें असतें; पण हे काम करणे वाईट अशी समजूत असल्यामुळे कोणीही ब्राह्मण स्वतः हें प्रतिनिधित्व पतकरीत नाही. म्हणून या सर्व दश बारा दिवस एक दर्भवृत् (दर्भाची मनुष्याकृति प्रतिमा) करतात व त्याला म्हणून सर्व विधि करतात.

तसेच या बारा दिवस कगवयाच्या श्राद्धाचे दोन भाग केलेले दिसतात. पहिला, तिसरा, पांचवा, सातवा, नववा, व अकरावा या दिवशीं कगवयाच्या श्राद्धांना नवश्राद्ध किंवा विप्रमश्राद्ध म्हणतात व अर्थात बाकी राहिलेल्या श्राद्धांना सम नांव येते. हीं बारा दिवसांचीं बारा श्राद्धे असून आणखी निगनिगळ्या दिवशीं कगवयाचीं श्राद्धे आहेत त्यांना विशिष्ट अन्वर्थक नावें आहेत.

प्रथमदिनाविधि—

प्रथमः दर्भवृत्ला दाहजनित तापशांतीकरितां मृत्तिकामान घालावयाचे व त्या वेळीं म्हणावयाचे नेहेमीं सर्व मंत्र म्हणावयाचे. नंतर दाहजनित तृपाशांतीकरिता तिलाजली पावयाची. नंतर नम्रप्रच्छादन श्राद्ध कगवयाचें. यांचा उद्देश नांवावरून स्पष्ट आहे. पुढे पाथेयश्राद्ध कगवयाचें. याचा हेतु प्रेताला मनुष्यलोकापासून प्रेतलोकां जाण्याकरितां प्रवास करतांना लागणारे फगळाचें सामान पुगविण्याचा आहे.

पितृमधूरा अस्थि काढण्याचा विधि निगनिगळ्या दिवशीं करण्याची मुभा आहे.

पहिल्या नऊ दिवसाच्या विधीपैकी प्रमुख भाग म्हणजे रोज दर्भवृत्ला पिंडदान करणें. स्मशानभूमीवर जाऊन हा करावयाचा असतो. तेथे जाऊन अग्नेवर नव्या भांड्यांत भात शिजवून त्याचे गोळे करून हे पिंडदान कगवयाचें. या पिंडदानाचा उद्देश मागे सांगितल्याप्रमाणें मृत मनुष्याच्या आत्म्याला दिव्यदेह निर्माण करून देण्याचा आहे व ज्याप्रमाणें या जीवलोकांत देहाची वाढ हळू हळू होते किंवा मातीची मूर्ति करणारा मूर्तीचे एक एक अवयव बनवीत जातो, तसेंच

दिव्यदेहनिर्मितीचे होत असले पाहिजे, अशा कल्पनेवर हा नऊ दिवसांच्या पिंडदानाचा विधि बसविलेला दिसतो. राज करावयाचा विधि सारखाच, मात्र प्रत्येक दिवशीचा संकल्प वेगळा. म्हणजे प्रेत देवाला अनुक अमुक अवयव उत्पन्न व्हावे अशाकरिता हे पिंडदान. तेव्हा आता निरनिराळे वर्णन न करता खालील कोष्टकांत या नऊ दिवसांच्या पिंडदानाची माहिती देतो.

दिवस

पहिल्या दिवशी
दुसऱ्या दिवशी
तिसऱ्या दिवशी
चवथ्या दिवशी
पाचव्या दिवशी
सहाव्या दिवशी
सातव्या दिवशी
आठव्या दिवशी
नवव्या दिवशी
दशमदिनविधि -

हेतु

शिवावयवनिष्पात्त
चक्षुश्रोत्रनासानिष्पात्ते
भुजवक्षग्रीवामुखनिष्पत्ति
पार्ष्णिकुक्षीकटीनाभिनिष्पत्ति
ऊरुजानुजघनिष्पात्ति
गुल्फरादांगुलिभर्मनिष्पात्ति
अस्थिमज्जाशिरानिष्पत्ति
नवरोमादिनिष्पत्ति
मर्मवीर्यादिनिष्पत्ति

प्रेताच्या अुत्पिपासानिवृत्तीकरिता या दिवशी पिंडदान. य सर्व बांधवांनीं तिलांजलि यावयाची. याच दिवशी बहुधा अस्थिक्षेपविधि करतात. प्रयागास अस्थि टाकावयाच्या असल्यास सवडीप्रमाणें पुढें केव्हा तरी टाकल्या तरी चांतात.

एकादशदिनविधि—या दिवशीचा पहिला विधि म्हणजे सर्वांनीं सचैल स्नान करून शुद्ध होणे हा होय व अशौचक्षेपनिवृत्तीकरितां पच-गव्य प्राशन कगवयाचें नंतर मृत मनुष्याच्या प्रेतस्त्वनिवृत्तीकरितां एक बैल पोळ सोडावयाचा विधि करतात. त्याकरिता त्या बैलाचा पूजा करून त्याच्या कातडीवर पोळाचा शिक्का मारून त्याला सोडून द्यावयाचा.

या क्रियाला ऋग्वेदांत कोठें ऋचा न सांपडल्यामुळे खालील श्लोक तयार केलेला दिसतो. या अंत्यविधीच्या सर्व प्रयोगांत जेथें जेथें ऋग्वे-

दांतील ऋचा सांपडली नाही, तेथे तेथे प्रयोगकारांनी सोप्या संस्कृतांत श्लोक बनविलेले दिसतात. त्याचा मासला म्हणून हा श्लोक दिला आहे. हे असल्या प्रकारचे या सर्व विधींतील श्लोक सत्यनारायणाच्या पूजेतील श्लोकाच्या तोडीचे आहेत.

एकादशेऽन्हि प्रेतस्य यस्य नात्सृजते वृषः ।

प्रेतत्वं सुस्थिरं तस्य दत्तैः श्राद्धशतैरपि ॥

पुढे महैकोद्दिष्टश्राद्ध म्हणून एक मोठे श्राद्ध करावयाचें असतें. एकालाच उद्देशून केलेलें श्राद्ध ते एकोद्दिष्ट श्राद्ध. आतांपर्यंत केलेलीं श्राद्धे एका दृष्टीने एकोद्दिष्ट श्राद्धेच असतात. म्हणून अकराव्या दिवशीच्या श्राद्धाला महैकोद्दिष्ट श्राद्ध म्हणतात, असें वाटतें. कारण सपिंडीकरणानंतर नेहमीं वाप, आज्ञा व पणजा अशा त्रयीला उद्देशूनच श्राद्ध करतात. परंतु तत्पूर्वीचीं श्राद्धे स्वामाविक एकोद्दिष्टच असतात, पण या महैकोद्दिष्टश्राद्धाला मात्र एक ब्राह्मण बोलावून ते श्राद्ध करावें असें सांगितलें आहे. ब्राह्मण नच मिळाल्यास अग्निप्रतिष्ठापना करून अग्नीमध्ये पिंडदान करावें असे सांगितलें आहे.

याच श्राद्धाचे वेळीं प्रेताला वस्त्र, शयन, आभरण, पादुका, छत्र, उदकपात्र, व वाहन अर्पण करतात. अर्थात् या सर्व वस्तु त्या आत्म्याला याच्या पुढच्या प्रवासांत उपयोगी पडाव्या म्हणून ब्राह्मणाला द्यावयाच्या असतात.

महैकोद्दिष्टश्राद्ध झाल्यावर अकरा रुद्रांच्या तृतीकरतां रुद्रगण-श्राद्ध करतात; मग आठ वसूंच्या तृतीकरितां वसुगणश्राद्ध करतात. याच दिवशीं निरनिराळ्या उद्देशानें निरनिराळीं दानें करावयाचीं असतात. या सर्व दानांचा सामान्य उद्देश मृत मनुष्याची प्रेतत्वनिवृत्ति व्हावी, त्याला उत्तम लोक प्राप्त व्हावा व त्याच्या सर्व पापांचे क्षालन व्हावें असा असतो. दानाच्या निरनिराळ्या वस्तूंचा उद्देश प्रेताच्या निरनिराळ्या गरजा भागविण्याकरितां असतो. अर्थात् हा हेतु त्या वस्तूंच्या स्वरूपावरून सहज भेदाजतां येतो. असा स्वरूपावरून स्पष्ट खुलासा होत नसला तर प्रयोगकार दानाच्या सामान्य हेतूचा तेथें उल्लेख करतात.

हीं दानें सख्येनेंच उल्लेखिलीं जातात. तेव्हां या दानाचीही कोष्टकरुणाने यादी देणें वरें.

दशदानें—गो, भू. तिल, हिरण्य, आज्य, वस्त्र, धान्य, गृळ, रुपें व मीठ—सर्वांचा उद्देश जन्मापासून मरणापर्यंत झालेल्या पापांचें क्षालन.

अष्टदानें—शिधा, उदककुंभ, गाय, वस्त्र, भूमि, शय्या, छत्री, आसन—सर्वांचा उद्देश पूर्वाप्रमाणे पापशून्य व त्या त्या वस्तूंगसून इहलोकीं होणाऱ्या फला (उपयोग) नाग्यं फल परलोकीं भिळणें.

वैल (पोळ) सोडण्याच्या विधीच्या अगमून अष्टदानें—तीन शिधे, तिलोदक, कुंभ, गाय, वस्त्र, व हिरण्य.

चवदा उपदानें—यांचा संकल्प जसाचा तसा देतां—

जन्मार्जिताग्निलक्षणपनाशपूर्वकम् उत्तमलोक—

प्राप्त्यथ परलोके तत्तदानकल्पोक्तफलावाप्तये—

दानाचे नांव	उपयोग	दानाचे नांव	उपयोग
अन्न	क्षुधानिवृत्ति	लोहदंड	पापनिवृत्ति
उदक	पाणपोईचे फल	अग्नि	इष्टिकाशैत्यांधकारनि०
जोडा	कंटककूर्चादिनीडानि.	दीप	अधकारनिवृत्ति
कमंडलु	तृपाशमन	तिल	पापनिवृत्ति
छत्री	कडक उन्हाच्या निवा० तांबूल		मुखसौगंधप्राप्ति
वस्त्र	श्रुतिजन्यपीडानिवारणार्थ चंदन		आनंदप्राप्ति
यष्टिका	भयनिवारणार्थ	पुष्प	आल्हादप्राप्ति

वैभव व शक्ते असल्यास करावयाचीं आणखी उपदानें—

सिद्धस्थाली, ऊर्णापट्ट, कंबल, व्यजन, तुलसीपत्र, गोपीचंदन, कर्पूर, दर्पण, हरिद्रा व कार्पास.

नंतर प्रायश्चित्तगोदानविधि असतो. याचा संकल्पही मोठा मजेदार आहे. त्यावरून आंधळ्या अविवाहित भिकाऱ्यानें माझ्या नातवावर मी छत्रचामरें पाहार्वीं असा वर मागण्याच्या हरदासो कथेची आठवण झाल्याखेरीज रहात न.हीं.

संकल्प असा — ' जन्मप्रभृत्तयावदाचरितसमस्तपातकस्याकृत प्रायश्चित्तस्य मरणातपापापनोदनार्थेगोरेमतुल्यवत्सरावधौविविधभोगपरिपूर्ण स्वर्गवासभोगोत्तरविष्णुसायुष्यप्रीत्यर्थं प्रायश्चित्तधेनुदानं करिष्ये '

नंतर वैतरणीधेनुदानाचा विधि करावयाचा असतो. ही नदी उतरण्याकरितां हें दान करावयाचें असतें, या विधीचें वेळी लहानशी नौका तयार करून तिचें पूजन वगैरे करतात.

याखेरीज आणखी तीन गाई द्यावयाच्या असतात. पहिली पापक्षयाकरितां; दुसरी मृत माणसाच्या ऋणनिवृत्तीकरितां व तिसरी मोक्षप्राप्तीकरितां. अश्वदानही करावयाचें असते.

ही सर्व दाने संपल्यावर पुनः एकदां पापेयश्राद्ध करावयाचें असते. याचा उद्देश प्रेतलोकापासून पितृलोकाकडे जाणांना करावयाच्या प्रवासाच्या फराळाची सामुग्री देण्याचा असतो.

एका दृष्टीनें अंत्यविधि किंवा और्ध्वदेहिक येथे संपतो असें म्हणले तरी चालेल. कारण हल्लीं वाराव्या दिवशीं करतात तो सपिंडीकरणविधि वास्तविक एक वर्षाचें करावयाचा असतो. म्हणजे आत्म्यास प्रेतलोकापासून पितृलोकास जाण्यास एक वर्ष लागते अशी कल्पना असावी व या त्याच्या सांख्यिक प्रवासांत दर महिन्यास त्याचें श्राद्ध करावें लागतें. पण अलीकडे सपिंडी वाराव्या दिवशीच करून टाकणे सोईचें वाटत असल्यामुळे हीं मधर्मी श्राद्धही अकराव्या दिवशीच करून घेतात. अर्थात् तीं एकोदशविधीनेच करून घ्यावयाचीं; कारण अजून मृताचा बाप आज्ञा पणजा या त्रयींत प्रवेश झालेला नसतो. दारा महिन्यांचीं वारा श्राद्धे व त्याला आणखी चार भाद्रांची पुष्टि दिलेली आहे. ती चार श्राद्धे म्हणजे ऊन मासिक (मासिकाच्या आदल्या दिवसाचें), त्रैमासिक (दीड महिन्याचें),

ऊनपाण्मासिक (महा महिन्याच्या आदल्या दिवसाचें), व ऊनाद्विक (वर्षाच्या आदल्या दिवसाचें).

हीं सोळा भाद्रें झालीं म्हणजे मग सपिंडीकरण करतां येतें.

द्वादशदिनकर्म—हें सपिंडीकरण होय. या दिवशीं तीन ब्राह्मण बोलावून त्यांना भोजन वगैरे देऊन सर्वांग श्राद्ध करावयाचें. याच दिवशीं

तीन पिढ्यांतील पहिला पितर याचा त्रयीतून वगळून मृत माणसाच्या आत्म्याला त्रयीमध्ये समाविष्ट करावयाचें.

या सपिंडीकरणानें मृताला पितरांच्या त्रयीमध्ये त्याचा मुलगा मरेपर्यंत कायमचें स्थान मिळतें. हिंदु धर्माप्रमाणें मनुष्य आसन्नमरण झाल्यापासून त्याला पितरत्रयीमध्ये कायमचें स्थान मिळेपर्यंत जो एक वर्षाचा काळ जातो तो एकप्रकारे त्याचा मरणकाळच होय व त्या अवधीमध्ये होणारे मृतासंबंधीचे विधि म्हणजे अंत्यविधिच होत असें म्हणण्यास कांहीं एक हरकत नाही.

आतां मृताच्या तेराव्या दिवशीं जो विधि करतात तो वास्तविक अंत्यविधीचा भाग नाहा. कालानुक्रमाने तो बाराव्या दिवसानंतर दुसऱ्याच दिवशीं येतो व हा तेराव्या दिवसाचा विधि घरांत मृत्यु होतो म्हणून करावा लागतो, एवढ्याच कारणांनीं तो विधि अंत्यविधीचा भाग गणला गेला. नाकी या विधींत अंत्यविधीचा फारसा संबंध नाही. वास्तविक तो श्रानंदाचा विधि असून मृतासबर्धा सर्व कृत्यें झाल्यावर दुसऱ्या रोजच्या व्यवहारास लागण्याकरितां हा विधि करतात. प्रथमतः गणपतिपूजन करतात. मग पुण्याहवाचन करतात. नंतर भटजी यजमानावर अभिषेक करतात, यजमान नवीन वस्त्रें परिधान करतो व आमेष्टांना बोलवून त्यांना मिष्टान्नाचें जेवण देतो.

येथपर्यंत अंत्यविधीच्या बहिरंगानें वर्णन केले. आतां या विधीच्या मूळार्थां काय काय कल्पना आहेत ते पाहूं. या विधीच्या मुळार्थां आत्म्याच्या अमरत्वाची कल्पना प्रमुखत्वानें आहे. पण ती कल्पना समाजाच्या प्रथमावस्थेंतील आहे. म्हणजे मेल्यावरही आत्म्याला शरीर-जड नसेल कदाचित्-आहे. आत्म्याला मनुष्याप्रमाणेंच सर्व वासना, इच्छा व गरजा आहेत. त्याला आहारनिद्राभयादिकांनीं सोडलेलें नसतें; त्याला देवलोकीं गोंचण्यापूर्वीं पुष्कळ कष्टाचा प्रवास करावा लागतां; त्याला नद्यानाल्यांतून कांठ्याकुठ्यांतून जावें लागतें व म्हणून मनुष्याप्रमाणें आत्म्याचीही प्रवासांत खाण्यापिण्याची तजवीज राखावी लागते व वाहनादि छत्रीजोड्यासारख्या प्रवासाच्या सुखसोई लागतात.

दुसरी कल्पना अशी कीं, आत्म्याला लागणाऱ्या या सर्व गोष्टी ब्राह्मण-

द्वारां किंवा अग्निद्वारां त्या मृतास समर्पण केल्यास त्यास पांचतात व या जड वस्तु त्या दिव्यदेही आत्म्याला उपयोगी पडतात.

तिसरी कल्पना ही की, या मनुष्यलोकाखेरीज कितीतरी दुसरे लोक आहेत व ते लोक या आकाशांतच असून निरनिराळ्या लोकांमध्ये नद्या, समुद्र, पर्वत इत्यादि अडथळे आहेत व आत्म्याला एका ठिकाणाहून दुसऱ्या ठिकाणी जाण्यास अशा अडचणींच्याच मार्गांनी जावे लागते व त्यालाही बराच काळ लागतो.

चवथी व शेवटची कल्पना ही की, मनुष्य आजन्म कितीही पातकं करो; कसाही वागो, त्याच्या मनाला कृतकर्मांचा पश्चात्ताप झालेला असो अथवा नभो, मरणसमयी व तदनंतर मुलानें प्रायश्चित्तें, विधि व दानविधि केल्यास त्या मृताचें सर्व पाप नाहींसें होऊन त्याला उत्तम लोक-प्राप्ति होते.

येथें या कल्पना थोडक्यांत व तात्त्विक रूपानें सांगितल्या आहेत. आत्म्याच्या मरणानंतरच्या स्थितीची व निरनिराळ्या लोकांची अति-शयोक्तीनें भरलेली, कल्पनाशक्तीच्या भरारीनें रेखाटलेली, इतिहास म्हणून सांगितलेली वर्णनें प्रसिद्ध गरुडपुराणांत हवीं तितकी आहेत. त्यांचे येथें दिग्दर्शन करण्याचें मनांत आणलें तर कितीतरी ग्रंथविस्तार होईल. सांगण्याचा मुद्दा हा की, आमचा सध्या चालू असलेला और्ध्व-देहिक विधि, गरुडपुराणान्तर्गत कल्पना सर्वस्वी खऱ्या आहेत अशा सम-जुतीवर बसविलेला आहे. त्या दृष्टीनें मुद्दा या अंत्यविधिरचनेंत दानें व उपदानें, प्रायश्चित्तें व श्राद्धें आणि त्यांच्या वारंवार केलेल्या आवृत्त्या व एकंदर विधीचें प्रचंडत्व यथासांग करूं म्हटल्यास त्या विधींच्या पायीं खर्च कराव्या लागणाऱ्या पैशाची बूड यांमध्ये उपाध्यायाच्या आप्पलपोटे-पणाचें आविष्करण होत नाहीं असें कोण म्हणेल ? तरी पण इतकें खरें की, गरुडपुराणांतील गोष्टी अक्षरशः खऱ्या मानल्या तर कार्याईलच्या सत्त्वा-प्रमाणें त्या कल्पना व त्यांवर चढलेले विधिरूपी कपडे यांस कसला विसंवाद नाहीं असें म्हणणें प्राप्त आहे.

परंतु हिंदु समाजांत ज्ञानाची वाढ व विचारांची जागृति झाल्यामुळे समाजांतील प्रथमावस्थेमध्ये दिसून येणाऱ्या कल्पना हिंदु समाजांतील

समं ब्रह्म व शिक्षित लोकांनीं टाकून दिल्यावर मग अंत्यविधीचे कपडे नवीन कल्पनांशीं विसंगत होत नाहीत का ? ब्राह्मणाला किंवा अमीला अर्पण केलेल्या जड वस्तु आत्म्याला पोंचतात असें हल्लीं शिक्षित लोक मानतात काय ? जर अजून ते मानीत असतील तर ते एका हरदासी गोष्टीतील भोळसट राजपुत्राच्या पदवीला जात नाहीत काय ? ही हरदासी गोष्ट या संवधानें सांगण्यासारखी आहे. कारण त्यांत या कल्पनेवरील विश्वास व या कल्पनेचें वैयर्थ्य मोठ्या खुबीदार रीतीनें व्यक्त केलें आहे.

एक होता राजा. मरणसमयीं त्याला आंबे खाण्याची फार इच्छा झाली. पण ते आंबे येण्यापूर्वीच त्याचें देहावसान झालें. राजपुत्राला फार वाईट वाटलें. 'आपल्या वडिलांची ही इच्छा तृप्त करण्याकरितां काय करावें ?' याची उपाययोजना करण्याकरितां त्यानें आपल्या उपाध्यायाला निरोप पाठविला व आपली अडचण कळविली. उपाध्यायानें पाहिलें कीं, राजाकडून पुष्कळसे पैसे लाटायला ही बरी संधि आहे. उपाध्याय म्हणाले 'आपल्या वडिलांची इच्छा सहज तृप्त करतां येईल.' 'ती कशी काय ?' असें राजानें विचारलें. 'सोन्याचे भरीव थेट आंब्याच्या आकाराचे आंबे करावे व आपले वडील जितके एका बैठकीला खात असतील तितके सोन्याचे आंबे ब्राह्मणास दान करावे म्हणजे त्यायोगें स्वर्गांत आपल्या वडिलांना आंबे मिळून त्याची इच्छा तृप्त होईल.' राजा भोळसर ! त्यानें लागलीच खजिन्याच्या कामगारास हुकूम देऊन चार पांच भले मोठे भरीव आंबे होतील इतकें सोनें खजिन्यांतून मागवून सोनाराकडून आंबे तयार करवून आणून त्या उपाध्यायास दान दिले. ही गोष्ट प्रधानास कळली व उपाध्यायानें राजाला फसविल्याबद्दल त्याला चांगलें शासन करण्याची त्यानें युक्ति काढली. त्यानेंही त्या उपाध्यायाला कळविलें कीं, "माझ्या आईची एक इच्छा मरणसमयीं राहून गेली होती ती तृप्त करावयाची आहे. तरी आपण सत्वर यायें." उपाध्यायाला विलक्षण आनंद झाला. आतां प्रधानाकडूनही बरीच मोठी रकम आपल्याला मिळणार असें त्याला वाटलें व तो मोठ्या खुशीतच प्रधानाचे घरी आला व घरांत शिरतो तो त्याला तेथें विस्तवानें लाल झालेली एक भट्टी व त्या भट्टींत

लालभडक हंग्याकरितां ठेवलेल्या दोन सळया दिसल्या. तो प्रधानास म्हणाला 'ही कसली तयारी ?' प्रधान म्हणाला 'माझ्या मातोश्रीच्या इच्छातृप्तोची.' उपाध्याय उद्गारला 'म्हणजे?' प्रधान म्हणाला 'तुम्हाला ठाऊक आहेच की, माझ्या मातोश्रीची सर्व पाठ व कंबर मनस्वी ठणकत असे. मी पुष्कळ उपाय करून पाहिले; पण गुण येईना. ती दुःखानें त्रासली होती व म्हणून ती म्हणाली, 'तुझ्या औषधाचे सर्व उपाय हरले. आतां तू खेडवळ लोकांचा तरी उपाय करून पहा. अशा ठणक्यावर खेडवळ लोक लोखंडाच्या तापलेल्या सळईनें ठणक्याच्या सर्व ठिकाणावर खूब चोंचे घेतात. तसे सर्व पाठभर व कमरेवर चोंचे घेण्याची माझी फार इच्छा आहे.' प्रधान म्हणाला, 'आम्ही' खेडेगांवाहून चोंचे देणारा पाहून आणून तयारी करीपर्यंत माझी मातोश्री मृत्युमुखी पडली. तेव्हां तिच्या इच्छेची तृप्ति करण्याकरितां तुम्हाला निमंत्रण केलें आहे.' उपाध्याय आश्चर्यानें म्हणाला 'म्हणजे काय, तुम्ही मला लोखंडाच्या सळईनें भाजणार कीं काय ? पण मला बसलेले चोंचे तुमच्या मातोश्रींना कसे पोंचणार ?' प्रधान म्हणाला, 'लोखंडांनं दिलेले चोंचे कदाचित् पोंचणार नाहीत. पण मी या सळया सोन्याच्या बनविलेल्या आहेत. तेव्हां ते चोंचे पोंचण्यास हरकत नाही. 'सोन्याच्या सळया झाल्या म्हणून काय झालें ! या जगांतल्या वस्तु कोठें परलोकी जातात !' असें उपाध्याय केविलवाण्या स्वरानें म्हणाला. प्रधान उद्गारला, 'परवांच जर परलोकीं असलेल्या राजेसाहेबांची आंबे खाण्याची इच्छा राजपुत्राकडून सोन्याच्या आंब्याचें दान घेऊन तुम्ही तृप्त करूं शकलां तर सोन्याच्या सळईनें दिलेल्या चोंच्यांचें तुम्हाला दान केल्यास तुम्ही माझ्या मातोश्रीची इच्छा कां तृप्त करणार नाही ? या योजनेप्रमाणें मी करण्याचा निश्चय केला आहे. तरी आपली पाठ व कमर उघडी करा पाहूं' हें प्रधानाचें भाषण ऐकून उपाध्याय मनांत उमजला कीं, प्रधानानें माझी लवाडी ओढखली व माझेच दांत माझ्या घशांत घालण्याची ही युक्ती काढली.' असें समजून त्यानें ती शिक्षा भोगली.

तेव्हां कोणताही समजस मनुष्य जडवस्तु दिव्यदेही आत्म्याला परलोकीं पोंचतात असें समजणार नाही. तीच गोष्ट प्रायश्चित्ताची व दानांची आहे.

मनुष्याच्या पापांचे क्षालन व्हायचा खरा उपाय म्हणजे पश्चात्ताप. म्हटलेंच आहे 'पश्चात्तापेन शुध्यति.' कारण पाप हें अंतःकरणाच्या स्वार्थी भावनेनें होते व म्हणून त्या अंतःकरणाची शुद्धि स्वऱ्या अनुतापानेंच होणार. त्याला बाह्यविधि काहीएक करूं शकणार नाहीं. तुकारामादि साधुसतांचा अशाच तऱ्हेचा उपदेश आहे. अंत्यविधानंतर पापक्षालनाचा सोपा उपाय म्हणजे प्रायश्चित्तें व दानें हा सांगितला आहे. व तीं प्रायश्चित्तें व दानें पापी मनुष्य करीत नाहीं तर त्याच्या पश्चात् त्याचा वारस तीं करतो व त्यायोगे मृत माणसाच्या पापांचें क्षालन होतें अशी कल्पना आहे. ही प्रायश्चित्तें व दाने म्हणजे स्वर्गातील किंवा परलोकांतील अधिकाऱ्यांना शिफारसपत्रें आहेत म्हणावयाचीं ! रामन कथालिक धर्माच्या अवततांच्या काळीं त्या धर्माच्या पोपणीं व उपाध्यायांनीं मनुष्याच्या पापक्षालनार्थ व त्यांना उत्तम लोकांत जागा मिळण्याकरितां-हेच दोन उद्देश अंत्यविधीतील प्रायश्चित्तांच्या व दानाच्या संकल्पांत असतात हे मागोल विवेचनावरून सद्दज दिसून आले असेल-माफीपत्रें काढून तीं विकण्याचा सपाटा चालविला होता हें इतिहासज्ञांस विश्रुतच आहे. या माफीपत्राच्या (Indulgences) व उपाध्यायांच्या नीतिबाह्य वर्तनाचा बीट आल्यामुळेच प्रॉटेस्टंटपंथ अस्तित्वांत आला हेंही इतिहासज्ञांस महशूर आहे. आमच्या धर्मातील प्रायश्चित्तांच्या विधीतील व माफीपत्रांत काहीएक फरक नाहीं. तीं एकाच स्वार्थापणाचीं अपत्यें आहेत ! तेव्हां माफीपत्रानें पापक्षालन होतें हें जसें खोटे आहे त्याचप्रमाणें प्रायश्चित्तानें व दानानें पापक्षालन होतें असे समजणें तितकेंच असमंजसपणाचें आहे.

अंत्यविधीच्या मुळाशीं असलेल्या चार कल्पनांपैकीं दोन कल्पना असत्यमय आहेत असें हल्लीं तरी बरींच समजस माणसें समजतील यांत शंका नाहीं. आत्म्याच्या अमरत्वाची कल्पना व परलोकाच्या अस्तित्वाची कल्पना या धर्माशीं जास्त निगडित असल्यामुळे त्या मनुष्यामध्ये बऱ्याच काल राहण्याचाही संभव आहे. परंतु अंत्यविधाच्या मुळाशीं असलेल्या कल्पना या फार अपरिणत व असंस्कृत स्वरूपाच्या आहेत. आत्मा अमर आहे असें मानलें तरी त्या आत्म्याला मनुष्याप्रमाणें आहार-निद्राभयादि वासना व गरजा आहेत असें मानणें अपरिणत मनाचें

द्योतक आहे. अशा कांहीं रानटी टोळ्या जगाच्या पाठीवर असलेल्या ठाऊक आहेत की, राजा मेल्याबरोबर त्याच्या चितेवर त्याच्या राण्या, त्याचे नोकरचाकर, त्याचे कपडेलेते व त्याचे सामानसुमान जाळण्याची रीत आहे व याचा उद्देश या सर्व गोष्टी त्या राजाला परलोकीं लागणार म्हणून तेथे पाठविण्याचा असतो. या रीतीत व आपल्या पाथेयश्राद्धांत किंवा वैतरणीधेनुदानविधीत किंवा दशदानविधीत फारसा फरक नाही. फरक असलाच तर तो इतकाच की, दुसरे विधि पहिल्या इतके क्रूर नाहीत. पण दोन्ही विधींच्या मुळाशी असलेल्या कल्पना सुसंस्कृत मनाला न पटणाऱ्या अशाच आहेत. सारांश, आत्म्याच्या अमरत्वाची कल्पना व परलोकची कल्पना या हल्लींच्या काळीं रानटी स्वरूपात न दिसतां बऱ्याच उदात्त व सात्विक स्वरूपांत दिसून येतात.

म्हणजे अंत्यविधीचे वाचतात आपल्या समाजाची-निदान त्यांतील सुशिक्षित व समजस भागाची तरी-स्थिति कार्लईलनें वर्णिलेल्या युरोपांतील समाजस्थितीच्या सारखी झाली आहे. म्हणजे विधच्या अंतरंगाच्या कल्पना पुष्कळ सुसंस्कृत आहेत. बाह्यविधि मात्र असंस्कृत किंवा जवळ जवळ रानटी स्वरूपाचे किंवा समाजाच्या पूर्वावस्थेतील आहेत. म्हणजे विधीचे अंतरंग व त्याचे बाह्यांग यात विलक्षण विसंवाद उत्पन्न झाला आहे व हा विसंवाद काढून टाकण्याकरिता बाह्यविधीच्या अव-डंबरांत पुष्कळच छटाछाट केली पाहिजे.

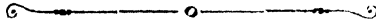
अंत्यविधींतील तीं हजारो प्रायश्चित्ते, हजारों दाने, पाथेयश्राद्ध, वैतरणी-धेनुदान, नवश्राद्धे वगैरे प्रकार बंदच केला पाहिजे व एकंदर विधीला साध व अन्वर्थक स्वरूप दिलें पाहिजे. मनुष्याच्या मरणानंतर त्याच्या सर्व आत्तेष्टांनीं एकत्र जमून मृताच्या गुणांचें स्मरण करणें मृताच्या आत्म्याला सद्गति मिळो अशाबद्दल परमेश्वराची प्रार्थना करणें, व त्या प्रेताची विल्हेवाट लावण्याकरितां दहनादि प्रत्यक्ष और्ध्वदेहिकविधि करणें अस्थींची वगैरे व्यवस्था करणें घरीं परत आल्यावर पुनः एकदां परमेश्वराची प्रार्थना करणें, इतकें साधें स्वरूप अंत्यविधीला येईल तरच तें समजस माणसाच्या संस्कृतकल्पनांशीं संवादी होईल.

तेव्हां अशा प्रकारचा सुधारलेला अंत्यविधि प्रचारांत आणणें म्हणजेच या बाबतीत कार्त्तिकीलच्या तत्वाप्रमाणें सुधारणा घडवून आणणें होय.

पण अशी सुधारणा घडवून आणण्याचें काम फार कठीण आहे. कारण मरणाचा प्रसंग मनुष्याचें मन भांबावून सोडणारा आहे. अशा वेळीं मनुष्याला आपल्या विचारशक्तीप्रमाणें वागण्याचें धैर्य होत नाहीं. व म्हणूनच गतानुगतिकत्वाचा मार्ग सररहा चालू राहतो. तरी पण विचारी माणसांनीं इष्ट दिशेनें सुधारणा करणें अवश्यक आहे.

वर्णव्यवस्था अथवा जातिभेद.

कार्लाइलच्या तत्वाप्रमाणे आतांपर्यंत तीन हिंदूचालीरीतींचे विवेचन केले. या तीन चाली किंवा विधि समाजांतील ज्या व्यक्ति-स्त्री पुरुष-त्यांच्या आयुष्यांतील तीन महत्त्वाच्या प्रसंगांसंबंधी आहेत हे मागील विवेचनावरून स्पष्ट झालेच आहे. या दृष्टीने मनुष्याच्या सर्व आयुष्याचे व त्याच्या ध्येयाचे पर्यायाने पर्यालोचन केल्यासारखे झाले आहे. आतां शेवटीं एकाच मोठ्या संस्थेचें विवेचन करावयाचें आहे. ती संस्था म्हणजे हिंदु समाजाचा एक अद्वितीय विशेष आहे. व्यक्तीसंबंधीच्या मुख्य चालीचें विवेचन झाल्यावर—व त्यांत समाजाचा पाया जें कुटुंब त्याचें विवेचन आलेच आहे—व्यक्तींनीं किंवा कुटुंबांनीं झालेल्या समाजाच्या घटनेच्या मुळाशीं असलेल्या सर्व समाजव्यापी संस्थेचा विषय हातीं घेणें हें क्रमप्राप्तच आहे. तेव्हां ओढूनताणून कसा तरी हा विषय येथें घुसडला आहे असे वाचकांस वाटणार नाही अशी आशा आहे.

समाजांतील चालीरीती व संस्था यांना कार्लाइलनें कपड्याची उपमा दिली आहे हें आतां नव्याने सांगण्याची जरूरी नाही. त्याच्या म्हणण्याचा उद्देश हा कीं, चालीरीती व संस्था या कपड्यांप्रमाणें बदलणाऱ्या वस्तु आहेत. मनुष्याला पाहिजें तर एक कपडा काढून ज्याप्रमाणें दुसरा घालतां येतो त्याप्रमाणें रीतीचें व संस्थेचेंही आहे. पण हिंदुसमाजामध्ये जातिभेद ही संस्था समाजाच्या इतकी हाडींमाशीं खिळली आहे कीं, आतां तिला समाजाच्या कपड्यांऐवजीं समाजाच्या कातडीची उपमा दिली तरी साजेळ. ज्याप्रमाणें शरीराची कातडी शरीरापासून वेगळी करतां येत नाही त्याप्रमाणें हिंदुस्थानांतून जातिभेदाचें बीज नाहीसें करतां येणार नाही असे केव्हां केव्हां वाटतें. कारण मनुष्याच्या आयुष्यांत धर्मांतरासारखी अत्यंत क्रांतिकारक गोष्ट नाही; पण त्या धर्मांतरानेही हिंदुस्थानांतून

जातिभेदाचें मूळ नाहींसं झालेल नाहीं. गोवं प्रातांत हजारो हिंदु रोमन कैथोलिक झाले आहेत. पण त्यांमध्ये ब्राह्मण—ग्विस्ती शूद्र—ग्विस्तां असा भेद राहिला आहे. ही सस्था हिंदुसमाजात इतकी बद्धमूल का व कशी झाली व दिचे बाहेरंग व अंतरंग कोणचे हे पाहण्याकीर्ता या सस्थेच्या स्थापनेच्या इतिहासाचें थोडक्यांत तरी सिंहावलोकन करणे अवश्य आहे. हल्लींचा प्रचंड हिंदु समाज हा मोठा मिश्र समाज आहे. आर्य द्रविड मांगोलियन सिथियन, वगैरे निगनिराळ्या मानववंशातील लोक हिंदुसमाजात दिसून येतात असे मानवव्यवशास्त्र म्हणते. म्हणजे हिंदुसमाजाने निरनिराळ्या वेळीं हिंदुस्थानात आलेल्या लोकांचा आपल्या-मध्ये संग्रह करून घेतला आहे. माघ हिंदूसमाजानें जी वर्णव्यवस्थेची घटना केली होती त्या घटनेनुरूप या लोकांचा संग्रह केलला आहे; तेव्हां ही वर्णव्यवस्थेची कल्पना समाजात कशी आली हे पाहू.

वर निर्दिष्ट केल्याप्रमाणे हल्लींचा हिंदुसमाज जरी मि- वशांनीं झाला असला तरी या प्रचंड वृक्षाचें मूळ खांड आर्य वंशाचे आहे हें सर्वमान्य आहे. फार जुन्याकाळीं हे आर्यलोक उत्तरेकडून प्रथम हिंदुस्थानात आले. त्या वेळीं त्यांनीं ऋग्वेदाचा वराच भाग रचला. आता ऋग्वेदावरून असे स्पष्टपणे म्हणतां येतें कीं, ऋग्वेदकाळीं आर्यलोकांत जातिभेद किंवा वर्णभेद नव्हता. त्या काळीं आर्यलोक एकजीव होते. शिवाय येथले मुळचे रहिवाशी होते. त्यांना अनार्य किंवा दस्यू म्हणत; पण वेद रचणाऱ्या आर्यांचे ते शत्रु असत. व आर्यसमाज व हा मूळच्या रहिवाशांचा समाज यांचा काहींएक संबंध नव्हता. ते एकाच ठिकाणीं रहाणारे पण परस्पर भिन्न व परस्परापासून अलग राहणारे समाज होते. आर्यलोक हिंदुस्थानांत येऊन जेते म्हणून स्थाईक झाल्यावर त्यांच्यामध्ये ब्राम्हण म्हणजे वेद जाणणारे व म्हणणारे राजन्य म्हणजे राजलोक किंवा लढाई करणारे लोक, असे ध्यावरून दोन विशेष वर्ग पडले व आर्य समाजातील या दोन वर्गांनंतर बाकी राहिलेल्या वर्गास विश म्हणजे इतर सर्वशेक असे म्हणू लागले. म्हणजे एकदर समाजाचे ब्राम्हण, राजन्य—याला पुढें क्षत्रिय शब्द वापरू लागले व क्षत्रियच शब्द पुढे वर्ण किंवा जातिवाचक झाला—व वंश्य असे तीन वर्ग पडले. यांपैकीं दोन नांवे धंद्याचीं किंवा कामाचीं वाचक होती. तिसऱ्यावरून धंद

किंवा काम दर्शित होत नव्हतें. पण हे तीन वर्ग मिळून आर्यसमाज होतो असें म्हणण्याचा प्रघात पडला. पण या त्रिवर्गांत अझून एकजीवपणा होता सर्वानां वेदाध्ययनाचा आधिकार होता व म्हणूनच त्यांना द्विज म्हणत. सर्व लोकांचा एकमेकांशी सर्वप्रकारचा व्यवहार होत असे. स्पर्शास्पर्श-दोष रोटीबेटीव्यवहाराची बंदी व उच्चनीचभावना या कल्पनांचा या त्रिवर्गांत किंवा या त्रैवर्ण्यांत अझून अंतर्भाव झाला नव्हता. तीन वर्ग म्हणजे एकाच एकजीव समाजाचें एका विशेष दृष्टीनें वर्गीकरण होतें. या त्रैवर्णिक जेव्हा आर्य समाजाचा व येथल्या जित अनार्य समाजाचा कांहीं एक संबंध नव्हता, उलट या दोन समाजांमध्ये वैरभाव असून त्यांच्या वारंवार आपसात लढाया होत असाव्यात; व आर्यलोक या अनार्यांच्या रात्रांच्या छाण्याला फार भीत असत असें ऋग्वेदांतील ऋचांवरून दिसतें. पण काल करून एकाच प्रदेशांत राहणाऱ्या लोकांमध्ये सतत वैरभाव राहणे शक्य नसल्यामुळे या दोन समाजांचे एकीकरण झालें असावें व तेंव्हापासून हिंदु समाजांत चातुर्वर्ण्याची कल्पना बद्धमूल झाली असावी असें वाटतें. मागे वर्णन केल्याप्रमाणें आर्य समाजांत त्रिवर्ग रूपी वर्गीकरण प्रचलित झालें होतें. अनार्यांचा समावेश समाजाचा आणखी एक वर्ग वाढवून करण्यांत आला. पण तो समावेश असमतेच्या पायावर करण्यांत आला. हे अनार्य आर्यांपासून रंगानें निराळे होते. त्यांची संस्कृति आर्यांपेक्षा निराळ्या दर्जाची होती. प्रत्येक जेव्हा राष्ट्राप्रमाणें आर्यांना आपली संस्कृती उत्तम असें वाटे. थोडक्यांत म्हणावयाचें म्हणजे आर्य लोकांनीं अनार्यांना आपल्या समाजांत गुलाम किंवा हलकी कामें करणारे मजूर या नात्यानें घेतले. पण त्यांच्याशी रोटीव्यवहार किंवा बेटीव्यवहार सररहा सुरू केला नाहीं. ब्राह्मण क्षत्रिय हे दोन शब्द धन्याचे वाचक होते. विशा किंवा वैश्य हा अवशिष्ट वाचक शब्द होता. म्हणजे इतर सर्व इतरांचा त्याचा अर्थ होता. पण अनार्य लोकांचा सेवक किंवा गुलाम या नात्यानें समावेश झाल्यामुळे वैश्य शब्दालाहि शेती व वाणिज्य करणारे असा धंदेवाचक अर्थ झाला व ब्राह्मण, क्षत्रिय, वैश्य व शूद्र असे समाजाचे चार वर्ग कल्पण्यांत आले व हें समाजांतील कामांचे किंवा धन्याचे सार्वत्रिक व सनातन असें एक वर्गीकरण आहे अशी समजूत दृढ होत चालली.

वर थोडक्यांत निर्दिष्ट केल्याप्रमाणे आर्य समाजाची घटना बनत होती; त्यावर शिकामोर्तव ऋग्वेदांतील पुरुषसूक्त या सूक्ताने केलें.† हे सूक्त

† पुरुषसूक्ताचें विवेचन यापुढें आहे. म्हणून येथें त्या सूक्ताचें साग्र व अक्षरशः भाषांतर दिलें आहे.

हजार डोक्यांचा, हजार डोळ्यांचा, हजार पायांचा तो पुरुष सर्व बाजूंनीं भूमी व्यापून दहा अंगुळें उरला. पूर्वी झालेलें व पुढें होणारें सर्व (जग) पुरुषच आहे. आणखी हा अमृतत्वाचा स्वामी आहे. कारण तो अन्नानें वाढतो. इतका याचा महिमा आहे. (पण) पुरुष त्यापेक्षाही मोठा आहे. सर्व वस्तु याचा चवथा हिस्सा आहेत. याचे बाकी तीन हिस्से अविनाशी असून आकाशांत आहेत, तो पुरुष तीन हिशांनीं वर गेला. याचा चवथा हिस्सा पुन्हा येथें उत्पन्न झाला. नंतर सचेतन व अचेतन या रूपांनीं विविध होऊन सर्व व्यापिता झाला. त्यापासून विराट् पुरुष उत्पन्न झाला. त्या विराट्पुरुषापेक्षां पुरुष अधिक आहे. तो झाल्यावर पुरुष अतिरिक्त झाला. नंतर जमीन निर्माण झाली व नंतर शहरें झालीं.

ज्या पुरुषरूपी हवीनें देवांनीं यज्ञ केला; त्यावेळीं त्यांचें वसंत ऋतु तूप होतें; त्याचें ग्रीष्मऋतु जळण होतें. शरदऋतु हवि होता. त्या आधीं झालेल्या पुरुषावर यज्ञाकरितां दर्भांनीं पाणी शिंपडलें व त्यायोगें देव साध्य व ऋषि यांनीं यज्ञ पूर्ण केला. ज्यामध्ये सर्व पुरुष जळलेला आहे अशा यज्ञापासून दही मिळालेलें तूप मिळालें. हवेंत चालणारे, अरण्यांत राहणारे व माणसाळलेले प्राणी झाले; सर्वजाळी त्या यज्ञापासून ऋग्वेद, सामवेद उत्पन्न झाले; त्यापासून छंदःशास्त्र झालें; त्यापासून यजुर्वेद झाला. त्यापासून घोडे झाले; तसेच दोन दंत असलेले झाले; त्यापासून गाई झाल्या; त्यापासून शेळ्या व पक्षी झाले.

जेव्हां पुरुष उत्पन्न झाला तेव्हां किती प्रकारांनीं झाला ? त्याचें मुख कोणतें ? बाहू कोणचे ? उरू कोणचे ? पाय कोणचे म्हणतात ? ब्राह्मण याचे मुख आहे; राजन्य याचे बाहू केलेले आहेत, त्याचे जे उरू ते वैश्य होत; पाशापासून शूद्र झालेले आहेत.

मनापासून चंद्र झाला; डोळ्यांपासून सूर्य झाला; मुखापासून इंद्र

ऋग्वेदांतील दशव्या मंडलांतील आहे. त्यांत ऋग्वेद, यजुर्वेद, सामवेद व छंदःशास्त्र यांचा उल्लेख आहे. यांत सृष्टीच्या उत्पत्तीच्या आदिपुरुषाची तात्त्विक कल्पना आहे. यांत देवदेवापासून सूर्य, चंद्र, पृथ्वी वगैरे उत्पन्न झाली आहेत, असे काव्यमय वर्णन आहे. सारांश हे सूक्त पुष्कळ अर्वाचीन (अर्थात् इतर ऋग्वेदांतील ऋचांच्या मानाने) आहे असे स्पष्टपणे दिसते.

या सूक्तांत या चातुर्वर्ण्याचा प्रथमतःच उल्लेख येतो. या सर्व सूक्ताची काव्यमय अंकारिक अशी भाषा आहे. त्यावेळच्या समाजांत जे चार वर्ग किंवा वर्ण झाले होते—जे वर्गीकरण निव्वळ धंद्याचें द्योतक होतें—त्याचें समर्थन करण्याकरितां या सूक्ताच्या कवीनें या सूक्ताच्या प्रारंभीच आग्नेया विराट् पुरुषाच्या आध्यात्मिक कल्पनेवरून सहज सुचणारी विराट् शरीराची उपमा घेऊन या चातुर्वर्ण्याचें वर्णन किंवा समर्थन करण्याचा प्रयत्न केला. पण या उपमेसारखी घातक उपमा कोणत्याही कवीनें आजपर्यंत केव्हांहि उपयोगांत आणली नसेल. कारण या उरमेच्या योगानें समाजांतील धंद्यांचा परस्पर निकट संबंध दाखविला जातो खरा मूळ कवीचा ही उपमा उपयोगांत आणतांना दुहेरी उद्देशही असण्याचा संभव आहे—पण त्या उपमेपासून दुसऱ्याही ध्वनी निघतो, व तो ध्वनी फार घातक झाला यांत शंका नाही. विराट् शरीराचें मुख म्हणजे ब्राह्मण होत; या शरीराचें बाहू म्हणजे राजन्य किंवा क्षत्रिय होत; त्या शरीराचे ऊर म्हणजे वैश्य होत; व या पुरुषाच्या पायापासून शूद्र झाले. इतकाच

व अग्नि झाले; प्राणापासून वायु झाला; नाभीपासून आकाश झाले, डोक्यापासून स्वर्ग झाला; पायापासून भूमी झाली; कानापासून दिशा झाल्या; याप्रमाणें सर्व केलें गेलें.

याच्या सात परिधि आहेत. याच्या एकरीस समिधा केल्या; जेव्हां देवांनी यज्ञ केला तेव्हां त्यांनी पुरुषाला पशु म्हणून बांधला. देवांनी यज्ञाच्यायोगें यज्ञपुरुषाची आराधना केली; ते धर्म पूर्वकाळीं होतें. ज्या ठिकाणी पूर्वीचे साध्य व देव राहतात त्या स्वर्ग लोकाला ते महात्मे जातात.

या सूक्ताचा साधा अर्थ आहे. यांत पहिल्या तीन वर्णांना विराट शरीराच्या निरनिराळ्या अवयवांची उपमा दिली आहे; तर शूद्रांना पाय न म्हणतांना पायांपासून झालेले असें म्हटलें आहे. म्हणजे पहिले तीन वर्ग हे मुळच्या आर्य लोकांचेच असून शूद्र वर्ग मात्र समाजांत बाहेरून आलेला वर्ग असें सूक्तांत ध्वनित केलेलें आहे. त्या वेळीं तशी वस्तुस्थिति होती. या शूद्रांचें काम सेवा करण्याचें ठरविण्यांत आलें होतें. हें काम स्वाभाविकपणेंच आर्यांना तुच्छ व कमी दर्जाचें वाटे. म्हणून शूद्रांना समाजांत घेतल्यावरमुद्रां त्यांनीं त्यांना वेदाध्ययनाचा अधिकार दिला नाहीं. तेव्हां आधींच शूद्राबद्दल तुच्छताबुद्धि, त्यांच्याशीं व्यवहाराची बंदी; त्यांतच ही विराट शरीराची कल्पना समाजांत या सूक्तानें प्रचलित केली. या सूक्तांतील उपमेचा घातकपणा कसा तो आतां ध्यानांत येईल. शरीरांतिल मुग्न हें शरीराच्या ठेवणींत उंचावर असतें, व पाय हे त्या ठेवणींत अगदीं खालीं असतात. उंचसखल या दिग्विषयक कल्पना व उच्चनीच या नैतिक कल्पना एकमेकांशीं अत्यंत संलग्न आहेत. यामुळे एकीवरून दुसरी सहज सुचते. म्हणून या चातुर्वर्ण्याच्या कल्पनेंत उच्चनीचत्वाच्या भावनेचा अन्तर्भाव होऊं लागला. मुखाच्या ठिकाणीं ते उच्च, पायाच्या ठिकाणीं ते नीच. उपमेच्या या धर्नावरूनच भीतिला अत्यंत घातक अशी कल्पना म्हटलें आहे. समाजांत सामाजिक व औद्योगिक कारणांनीं जें दोबळ वर्गीकरण प्रचलित झालें होतें त्याचें समर्थन या पुरुषसूक्तकारानें कण्याचा प्रयत्न केला. शरीर व त्याचे अवयव ही उपमा त्याला अन्वर्थक वाटून त्यानें त्याप्रमाणें या वर्गांचा सर्व समाजाशीं शरीर व अवयव असा संबंध आहे असें ध्वनित केलें म्हणजे समाजस्वास्थ्यास या चारी वर्णांची सारखीच अवश्यकता आहे, व ते समाजाचे सारखेच आधार आहेत असें दाखविण्याचा प्रयत्न केला; पण तें करतांना उपमेच्या दिग्विषयक स्वरूपांमुळे उच्चनीचपणाची कल्पना त्या वर्णांत नकळत घुसली, व तीच आमच्या समाजाच्या हाडीमाशीं खिलून गेली. चार वर्ग हे समाजाची आवश्यक अंगे आहेत हें दुसऱ्या उपमेनें दाखविलें गेलें असतें तर अशी उच्चनीचपणाची भावना ध्वनित झाली नसती. समाजरूपी इमारतीचे चार वर्ग आधारस्तंभ किंवा खांबे आहेत

असें म्हटलें असतें तर 'आवश्यकता' अर्थ मनांत आला असता पण उच्चनी-चपणाची कल्पना ध्वनित झाली नसती. संस्कृत वाङ्मयांत उल्लेखिलेल्या चतुरंगसेना या कल्पनेमध्येही 'आवश्यक अंग' येवढाच अर्थ ध्वनित होतो; 'कमीपणा' हा अर्थ ध्वनित होत नाही. म्हणून चातुर्वर्ण्यव्यवस्थेऐवजी चतुरंगव्यवस्था असा शब्दप्रयोग प्रचलित झाला असता तरीहि बरें झालें असतें.

काल्पनिक उदाहरणांनीं हें म्हणणें शास्त्रीय करण्याऐवजीं युरोपांतील एका कल्पनेच्या आधारेनेंही हें सिद्ध करतां येईल. चातुर्वर्ण्याची कल्पना जशी आपल्या समाजाच्या मूळाशीं आहे व ती संस्था अत्यंत उपयुक्त व आवश्यक आहे असा समज आहे त्याप्रमाणें राजकीय बाबतींत फार प्रगति झालेल्या इंग्लंडमध्ये किंवा युगोपमध्ये 'राज्याच्या आवश्यक संपत्ति' (Four Estates of the Realm) म्हणून एक चतुरंग समाजाचें वर्गीकरण आहे. तीं चार अंगें म्हणजे राजा, सरदारसभा, लोकसभा व छात्राणा किंवा सर्व तऱ्हेचीं वर्तमानपत्तें व मासिक पुस्तकें—विचार प्रदर्शित करण्याचीं साधनें होत. राज्याच्या स्वास्थ्यास व प्रगतीस हीं सर्व अंगे आवश्यक आहेत. पण येथें उच्चनीचत्वाचा ध्वनि उद्भूत होत नाही व 'आवश्यकता' हा ध्वनि योग्य तऱ्हेनें सांगितला जातो. असो—

आर्यलोकांच्या चातुर्वर्ण्याच्या उगमाचें सिंहावलोकन करतांना अनुषंगानें पण नकळत त्यांतील एका दोषाचेंही थोडेंसं आविष्करण होऊन गेलें. आतां त्या कल्पनेच्या वाढीकडे व सद्यःस्थितीकडे लक्ष देऊं. आर्यसमाजांत ही चातुर्वर्ण्याची कल्पना फार जुन्या काळापासून चालत आली आहे हें वरील विवेचनावरून दिसून आलेंच असेल. प्रथमतः या व्यवस्थेला धंद्याचेंच स्वरूप होतें व त्यांत बराच लवचिकपणा असावा असें वाटतें. म्हणजे खालच्या वर्गांतून वरच्या वर्गांत मनुष्य जाऊं शके. उदाहरणार्थ, विश्वामित्र ऋषि ध्या. हा क्षत्रियाचा ब्राह्मण झालेला होता. पण कालेंकरून या वर्णव्यवस्थेला जातिभेदाचें रूप येत चाललें व समाजांतील दर्जा मनुष्याच्या जन्मावर ठरविण्यांत आला. व स्वतःची जात शुद्ध ठेवण्याकरितां रोटीपेटे व्यवहारादि निर्बंध आले व हिंदुसमाजाचा हल्लींचें स्वरूप—ज्यामध्ये हजारों जाति व पोटजाति आहेत—आलें. या स्वरूपाचें

वर्णन येथे करण्याचें प्रयोजन नाही. कारण तें आपल्या पूर्ण परिचयाचें आहे. आतां कार्लाईलच्या तत्त्वानुरूप या संस्थेचें परीक्षण करूं.

जातिभेदाचें बहिरंग म्हणजे जाति ओळखण्याच्या खुणा होत. या चार आहेत. हल्लीं हिंदुसमाजांतील कांहीं जाति अगदीं सावलीचाह्य आहेत. म्हणजे इतर जातींना त्यांची सावलीमुद्धां खपत नाही. कांहीं जाति अस्पृश्य आहेत. म्हणजे इतर जातींचे लोक त्या जातीच्या माणसास स्पर्श करणार नाहीत किंवा त्याला आपल्या घरांत येऊं देणार नाहीत. याच दोन जातींना हल्लीं शूद्र व अतिशूद्र म्हणतात. या समाजांतील अत्यंत नीच जाती समजल्या जातात. त्यांच्यामध्ये आपआपसांत पुष्कळ कडक निर्बंध आहेत. बाकीच्या सर्व जाती स्पृश्य व सावलीदोषवर्जित आहेत. पण एक जात दुसऱ्या जातीबरोबर रोटीव्यवहार करणार नाही. शेवटीं एक जात दुसऱ्या जातीजवळ बेटीव्यवहार करणार नाही. वर निर्दिष्ट केलेले चारी प्रकार ज्या समाजाच्या घटकामध्ये चालतात ती अगदीं एकरूप जात. अशा एकरूप जाति केव्हां केव्हां शेंकड्यांनीं मोजण्याइतक्याच कुटुंबांच्या बनलेल्या असतात. केव्हां केव्हां त्यांचा समुदाय लाखांनीं मोजण्यासारखा असतो.

चानुवर्ण्याच्या अंतरंगाचें स्वरूप म्हणजे समाजांतील वर्गीकरण; डोब्याचें काम (ब्राह्मण वर्गाचें हे विशिष्ट काम असें हल्लीं त्याचें वर्णन करतात. पण पुरुष-सूक्ताप्रमाण ही कल्पना रास्त नाही; कारण पुरुषसूक्तांत ब्राह्मणाला शीर म्हटलें नाही; फक्त मुख म्हटलें आहे). बाहुबलाचें काम, ऊरुचें म्हणजे उद्योगधंद्याचें (त्या वेळचे शेतकी व व्यापार) व पायाचें काम—सेवाधर्म (हलक्या दर्जाची नोकरी चाकरी). हें वर्गीकरण अगदीं दोबळ व समाजाच्या वाढ्यावस्थेंतील आहे हें उघड नाही काय ? जसजसा समाज सुधारत जातो, जसें जसें समाजांत शान वाढतें, जसजसें समाजाला परिणत स्वरूप येतें तसतसें समाजामध्ये वैचित्र्य उत्पन्न होतें. दोनचार धंद्यांच्या ऐवजीं हजारों धंदे होतात. सर्व धंद्यांना शानाची व डोब्याची जरूरी लागते. निरनिराळ्या समाजांच्या चढाओढींत व राज्यतृप्तेमध्ये समाजाचें संरक्षण करण्याची जास्त आवश्यकता उत्पन्न होतें. सर्वांना लष्करी

शिक्षण पाहिजे अशी परिस्थिति येते. सारांश, समाजाच्या एका स्थितीत ठोकळ मानानें खरें असलेलें वर्गीकरण समाजाच्या परिणत स्थितीत लागू पडत नाही.

कोणच्याही समाजव्यवस्थेचें रहस्य हें कीं, समाजाच्या स्थैर्याकरितां व प्रगतीकरितां लागणारीं कामें व्यवस्थेनें व योग्य तऱ्हेनें व्हावीं व त्याकरितां ज्या समाजाच्या व्यक्तींमध्ये जें काम करण्याची शक्ति आहे तें काम त्याच्याकडून व्हावें. हीच गोष्ट श्रमविभागाच्या तत्त्वानें घडत. हल्लींच्या काळीं आमच्या जातिभेदाचें याच तत्त्वावर समर्थन करण्यांत येतें. पण आमचा जातिभेद जन्मावर अवलंबून आहे व त्याच्याच समर्थनार्थ भगवद्गीतेमध्ये 'चातुर्वर्ण्यं मया सृष्टं गुणकर्मविभागशः' असा सिद्धांत केलेला आहे. याचा पुष्कळ अर्वाचीन विद्वान् असा अर्थ करितात कीं, समाजांतील वर्ण हे गुणावरून (मनुष्याचा स्वभाव) व कर्मावरून (त्याची वागणूक) केलेले आहेत. यामध्ये व युरोपांतील बडेलोक, मध्यमस्थितींतील लोक, व एकंदर मजूरवर्ग—हा वर्गभेद यामध्ये मुळींच फरक नाही. पण गीतेतील हा श्लोक व गीतेत आलेल्या गुण व कर्म यांच्या व्याख्या पाहिल्या म्हणजे त्या श्लोकावरून अर्वाचीन तऱ्हेचा अर्थ निघत नाही. तर गुण म्हणजे सत्व, रज, तम, हीं सर्वव्यापी तत्वे, व कर्म म्हणजे पूर्वसंचित असा अर्थ गीतेत अभिप्रेत आहे. व चातुर्वर्ण्य गुणकर्मावरून केल आहे याचा अर्थ जन्मतः कांहीं एक पूर्वसंचित घेऊन मनुष्य जन्माला येतो, व जन्मतः त्याच्यामध्ये सत्व, रज किंवा तम या तत्त्वांचें कमीअधिक प्रमाण असतें; व म्हणूनच ज्या जातींत मनुष्य जन्मतः त्याच जातीचें काम त्यानें करणें रास्त आहे; व जन्मावरून ब्राह्मण, क्षत्रिय, वैश्य व शूद्र या जाती केल्या आहेत; असा गीतेचा अर्थ आहे. ज्याप्रमाणें आरिस्टोटल या ग्रीक तत्त्ववेत्त्यानें म्हटलें आहे कीं, ग्रीकलोक हे जन्मतः अधिकार गाजविण्यास लायक आहेत; याकीचे सर्वलोक रानटी व म्हणून गुलाम व्हावयास योग्य आहेत. त्याप्रमाणेंच गीतेचा अभिप्राय आहे.

जातिभेदाच्या संस्थेसंबंधी जो वादग्रस्त प्रश्न—समाजाचीं कामें योग्य तऱ्हेनें झालीं पाहिजेत किंवा नाही—हा नव्हे; तर तीं

कामें जन्मावरून बांटली जावीं कों काय ? अनुभव असा आहे कीं, समाजाला लागणारीं कामें करण्याची कर्तबगारी उपजतबुद्धि व परिस्थिति यांवर अवलंबून असते. दोन माणसें सारख्याच अनुकूल परिस्थितींत असतांना उपजतबुद्धिभेदामुळे त्यांच्या कर्तबगारींत फरक पडेल; किंवा उलट उपजतबुद्धि सारखी असून परिस्थितीभेदामुळेहि कर्तबगारींत भेद पडेल. आतां जन्मजात जातिभेदानें मनुष्याच्या कर्तबगारीच्या विकासास अवसर मिळत नाही. कारण जातिनिर्बंधांनीं उपजतबुद्धि असून अनुकूल परिस्थिती सांपडत नाहा. किंवा जन्मतः अनुकूल परिस्थिती असून उपजतबुद्धीच्या अभावानें कर्तबगारीचा विकास होत नाही; पण जन्मामुळे मनुष्याला वरचा दर्जा मिळतो. व तें वरच्या दर्जाचें काम त्या माणसाकडून चांगलें होत नाही. या कारणामुळे साध्या परिस्थितीत व समाजाच्या बाल्यावस्थेत जी समाजरचना सोईची वाटली ती समाजरचना हल्लींच्या काळां फाटलेल्या कपड्याप्रमाणें निरुपयोगी ठरत आहे.

उपाप्रमाणें अत्यविधीच्या बाबतींत विविधा साधे व अन्वर्थक स्वरूप अणुगणें जरूर आहे असें दाखविलें, त्याचप्रमाणें या जातिभेदसंस्थेची स्थिति आहे. ही संस्था समाजाच्या विकासास प्रतिरोध करणारी असल्यामुळे ती टाकाऊ आहे असें हल्लीं लोकांस भासूं लागलें आहे. जन्मजात जातिभेद टाकावयाचा म्हणजे अर्थात् जातिभेदाच्या उपाचार बाह्य खुणा आहेत त्या टाकल्या पाहिजेत. म्हणजे सावलीचा दोष, स्पर्शस्पर्श दोष, रोटीव्यवहाराची बंदी व बेटीव्यवहाराची बंदी हीं बाह्य चिन्हे नाहीशीं झालीं पाहिजेत. समाजाचें वर्गीकरण प्रत्यक्ष दृष्टीस पडणाऱ्या कर्तबगारीवर अवलंबून ठेवलें पाहिजे. अर्थात् समाजातील व्यक्तींना पूर्ण चढाओढीची मुभा पाहिजे. व व्यक्तींच्या उपजतबुद्धिविकासास अवसर मिळण्याकरितां सार्वत्रिक शिक्षण पाहिजे. सार्वत्रिक शिक्षण झाल्यावर आपआपल्या बुद्धीप्रमाणें मनुष्यांत कर्तबगारी येईल. त्या कर्तबगारीचा समाजानें उपयोग करून घेतला पाहिजे.

सारांश, कार्लमार्क्सच्या तत्त्वानुरूप ही संस्था आतां फाटक्यातुटक्या कपड्याप्रमाणें झाली आहे. ती संस्था टाकून युरोपांतिल लवचिक एकजीव समता व समानावसर या पायावर उभारलेली.

वर्गव्यवस्था हिंदुसमाजांत आली पाहिजे. पण ही जातिभेदाची कल्पना हिंदुसमाजांत इतकी मुरली आहे की, ती आतां समाजाच्या शरीराला कातडीप्रमाणें चिकटून बसली आहे व म्हणून ही संस्था काढून टाकतांना समाजास इतके क्लेश व दुःख होत आहे. परंतु केव्हां केव्हां शरीराच्या स्वास्थ्यास शस्त्रक्रिया अवश्यक असते तशीच येथेही स्थिति आहे. जातिभेद नाहीसा करणें शस्त्रक्रियेप्रमाणें अवघड असलें तरी तें करणें अवश्यक आहे. व हल्लीं क्लेश कमी करण्याकरितां शस्त्रक्रियेंत जसा क्लोरोफॉर्मचा उपयोग करतात तसा या सामाजिक शस्त्रक्रियेंतहि सहानुभूति, सलोखा, सहकार्य, कायद्याचा आधार वगैरे क्लेशपरिहारक गोष्टींचा समाजघर्णीनीं अवलंब केला पाहिजे.

उपसंहार.

—:०:—

प्रथम संकल्प केल्याप्रमाणें येथें कार्लईलच्या ' विचारकथेचें ' विवेचन व त्यावरून हिंदुसमाजानें- ध्यावयाचा धडा याचें निवेदन संपलें. एका दृष्टीनें कार्लईलच्या विचारकथा ग्रंथाचें रहस्य हिंदुमनात सहज कळण्यासारखें आहे. कारण त्याचें तत्त्वज्ञान आध्यात्मिक आहे. हें तत्त्वज्ञान कार्लईलला जर्मन तत्त्वज्ञाकडून कळलें व त्याच्या मनाला तें पटलें. म्हणून त्यानें आपल्या देशवांधवांना ते विचारकथेच्या रूपानें शिकविण्याचा प्रयत्न केला. हें जग जड द्रव्यांनींच बनलेलें नाहीं, या जगाचें मूळ कारण कांहीं तरी चित्स्वरूप आध्यात्मिक तत्त्व आहे; सर्व जग व मानवी प्राणी हे त्याच चित्स्वरूपी परब्रह्माची दृश्य पण विनाशीं रूपें आहेत व म्हणून मनुष्यानें बाह्य किंवा दृश्य सुखदुःखादि गोष्टांकडे न पाहतां मनुष्याच्या चिन्मय विकासाकडे जास्त लक्ष दिलें पाहिजे; व मनुष्यांनीं परब्रह्मस्वरूपी बनण्याचें ध्येय आपल्यापुढें ठेवलें पाहिजे.

आतां हें तत्त्वज्ञान आपल्या अद्वैत तत्त्वज्ञानासारखें नाहीं असें कोण म्हणेल ? मात्र आपल्या तत्त्वज्ञानानें जगाच्या किंवा मानवी आयुष्याच्या विनाशी व म्हणून मायामय किंवा भासमय स्वरूपावर जास्त जोर देऊन परब्रह्मस्वरूपाला मिळण्याचें साधन म्हणजे संसार किंवा जग किंवा समाज सोडून देऊन रानावनांत जाऊन निवृत्तीमार्गानें परब्रह्माचें ध्यान करून समाधीच्यायोगें परमात्म्याशीं तादात्म्य करून ध्यावें असा उपदेश केला; तर युरोपच्या पूर्वांच्या एकंदर प्रगतीनुरूप कार्लईलनें परमेश्वरप्राप्तीचें साधन म्हणजे निवृत्ति नव्हे; तर जोराची प्रवृत्ति; या जगांतच या संसारंत राहून येथलीं आपलीं कर्तव्यकर्म व समाजाचीं कामें सुखदुःखाकडे न बघतां मांड्या हासेनें व मरेपर्यंत मोठ्या चिकाटीनें पार पाडणें हेंच ध्येय आपल्या देशवांधवांपुढें ठेवलें. व अर्वाचीन हिंदुसमाजालाही हें प्रवृत्ती-

चेंच ध्येय पाहिजे आहे अशी जाणीव उत्पन्न झाल्यामुळेच आपल्या जुन्या तत्त्वज्ञानाचा प्रवृत्तीपर अर्थ लावण्याचा मोठ्या प्रमाणावर अलीकडच्या काळांत प्रयत्न करण्यांत आला आहे. हा कार्लईलच्या तत्त्वाचाच जय आहे यांत शंका नही. तरी कार्लईलने आपल्या ग्रंथांत प्रतिपादन केलेले प्रवृत्तीचें तत्व—जुन्या तत्त्वाच्या पुनरुज्जीवनद्वारा कां होईना—आमच्या भावी पिढीच्या मनांत ठसो अशी इच्छा प्रदर्शित करून कार्लईलच्या विचारकथची रजा घेतों.

प्रि. गो. चि. भाटे.

यांच्या सर्व पुस्तकांना दक्षिणा प्राईझ-फंडांतून बक्षीस

मिळाले आहे.

१ अर्थशास्त्राची मूलतत्वे. किं. २॥

२ समाजशास्त्रावरील व्याख्याने. किं. ४८

हे पुस्तक शाळाखात्याने वाचनालयाकरिता मंजूर केले आहे.

३ सज्जनगड व समर्थ रामदास किं ४१२

प्रसिद्ध इतिहासकार रा. गो. स. सरदेसाई या पुस्तकांसंबंधी म्हणतात:-

“(शिवाजी व रामदास यांच्या संबंधाचा) प्रश्न या लहानशा परंतु बहुमोल पुस्तकांत इतक्या सुलभ व सोपपत्तिक रीतीने प्रो. मजकूरांनी सोडविला आहे की, निर्धिकार मनाने ऐतिहासिक घडामोडीची चर्चा कशी करावी आणि साधकबाधक प्रमाणांचा पुरावा कसा अजमावावा या विषयी हे पुस्तक सर्व अभ्यासेच्छुनी नमुन्यादाखल दृष्टीपुढे ठेवण्याजोगे झाले आहे.

या पुस्तकांतले (दासबोध) सार लक्षपूर्वक वाचले म्हणजे सामान्य वाचकांस समग्र दासबोध वाचण्याची जरूर फारशी राहणार नाही. ”

४ माझे दूरदूरचे प्रवास (सचित्र कापडी बांधणी) किं. २॥

५ माझा उत्तर हिंदुस्थानचा प्रवास (सचित्र) किं. ४१२

६ माझा अटकेपार प्रवास (सचित्र) किं. ४१२

७ हिंदुस्थानचे नंदनवन (सचित्र) किं. ४१२

ही सर्व पुस्तक शाळाखात्यान मुलांच्या बक्षिसाकरिता व वाचनालयाकरिता मंजूर केली आहेत.

प्रसिद्ध व्याकरणकार रा. रा. भि. जोशी या पुस्तकांबद्दल म्हणतात:-

“यांत प्रवासवर्णनामध्ये जे काही असवे म्हणून मागे सांगितले आहे ते सर्व आहे; आणि यामुळे भाष्यांच्या पुस्तकांनी मराठी वाङ्मयास चांगली भर पडली आहे.”

लवकरच छापून होणारी पुस्तके.

- ८ कार्लईल व हिंदुचालीरीती किं. १॥
नुकतेच प्रसिद्ध झाले.
९ चरित्र-पंचक.
१० नागरिकत्वाची कल्पना.

आर. आर. आणि मंडळी
सांगली, दक्षिण महाराष्ट्र.

